

ΕΡΕΥΝΑ

ΕΤΟΣ 9^{ον}
ΑΡΙΘ. 470

3

ΕΠΙΓΡΑΦΙΚΟΣ ΤΟΥΡΙΣΜΟΣ

Φρόνιμα κι' αγαθά τὰ μέτρα ποὺ λαμβάνει ὁ τουρισμός. "Ἐνα ἀπ' αὐτά, εἶναι κι' ἡ ἀπαγόρευσις ἀναρτήσεως ἀκαλαίσθητων ἐπιγραφῶν. Κακιὰ πληγὴ μᾶς εἶχε γίνῃ αὐτὸ—ιδίως στὶς κεντρικὲς ἀρτηρίες τῆς πόλεως. Δὲν εἶναι σπουδαῖο πρᾶγμα, βέβαια, νὰ γελαστῇς—ἀς ποῦμε «νὰ γελαστῇς» γιὰ νὰ περισώσουμε τὸ ὀρθογραφικὸ γόητρο τοῦ νεοέλληρος—νὰ γελαστῇς καὶ νὰ γράψῃς: «ΚΟΥΡΙΟΝ Οἱ ΕΘΝΙΑ ΚΑΛΟΝΙ» σ' ἕνα ἀπόμερο στενοσόκακο τῶν Πετραλώνων ἢ τοῦ Ἀγίου Μελετίου, γιὰ σκεφθῇτε ὅμως τί ἀσουλούπωτο εἶναι νὰ καλύπτεται χώρος πέντε μέτρων, ἐν πλήρει λεωφόρῳ Πανεπιστημίου μετὰ τὴν μονολεκτικὴν διαφήμισιν κάποιου δημοσιογραφικοῦ ὀργάνου!

Τουρισμός εἶναι τὰ μέτρα ποὺ λαμβάνονται γιὰ νὰ προκαλέσουν συρροὴν ξένων στὸν τόπο μας. Ἐχομε τὰ ἀρχαῖα: σύμφωνοι. Ὁ τουρισμός, μὲ τὰ διάφορα μέτρα ποὺ λαμβάνει, μᾶς διδάσκει νὰ τὰ σεβόμαστε, νὰ μεριμνοῦμε γιὰ τὴν διατήρησίν τους... κι' ὅχι νὰ κάνουμε διάφορα «ταμπλὼ θιβά», ζευγαρωμένοι, στὸν ὄπισθεν τοῦ Ἱεροῦ Βράχου χώρον! Γιὰ νάρθῃ νὰ μείνῃ κόσμος στὸ Ἀστυ μας, πρέπει νὰ ἔχουμε μέρος νὰ τὸν φιλοξενήσουμε—σχετικὰ μέτρα ἔλαβε ὁ ξενοδοχειακὸς Τουρισμός. "Όταν ὁ ξένος ἐγγὺς περίπατο στὴν πόλιν, τὸ μάτι του πρέπει νὰ ξεκουράζεται ἀπάνω σὲ καλαίσθητα γενικῶς πράγματα. Ἐκεῖνο δὲ ποὺ παρατηρεῖ πρῶτα ἀπ' ὅλα ὁ περιηγητής, εἶναι οἱ ἐπιγραφὲς τῶν καταστημάτων, οἱ προθήκες κ.τ.λ. "Ἀν ἐξαιρέση κανεὶς τὰ καταστήματα τῆς ὁδοῦ Σταδίου καὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, ἡ Ἀθήνα ἀποτελεῖ δειγματολόγιον ἀκαλαίσθησις καὶ ἀσυναρτησίης ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς. Σὲ ὠρισμένα μέρη, μάλιστα, εἶναι ζήτημα ἂν τὴν συναγωνίζεται ἡ Ἐπαρχία...

Υπάρχουν ἐπιγραφὲς ποὺ δὲν θὰ ἀπορεῖσαν νὰ σταθοῦν οὔτε στὸ τελευταῖο χωριουδάκι τῆς Ἀττικῆς. Ἡ ὁδὸς Πατησίων ἀκόμη, εἶναι γεμάτη ἀπὸ τέτοια ἐπιγραφικὰ τερατουργήματα. Δὲν ἀναφέρομε τὴν ὁδὸν Αἰόλου καὶ τὴν ὁδὸν Ἀθηνᾶς...

Ἐπειτα εἶναι καὶ οἱ ξενόγλωσσες ἐπιγραφὲς. Υπάρχουν καταστήματα, ἐλάχιστα εὐτυχῶς, ποὺ παρὶστὰς ἀντιφάσεις μέχρι τοῦ σημείου νὰ ἀγνῶν τὴν ἑλληνικὴν.

Ἡ Ἀθήνα θὰ σὰς εὐγνωμονῇ, κ. ἀρμόδιε ὑπουργέ, γιὰ τὰ μέτρα αὐτά ποὺ θὰ φέρουν ξένο χρήμα στὸν τόπο μας. Πατάξατε ἀμείλικτα τὴν ἀκαλαίσθησίαν. Ὅπου δὲν πίπτει (Θεο)λόγος κ. Νικολοῦδη, πίπτει ράβδος...

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΤΙΧΟΙ

Ἡ Εὐτυχία οὐδέποτε γινώρισεν... εὐτυχία!
Ὁ σύζυγός της, ναυτικός,
τὴν θαλασσόδερενε διαρκῶς—
κι' εἶχαν κατὰ διαλείμματα
σπίτι τους ναυμαχία!

Τὸν σύζυγον περίμενε,
μὰ ἐκεῖνος ἡργοπόρει...
Γιὰ ὄντουλασιὸν πηγαίνει αὐτὴ
γιατὶ ἤθελε νὰ ἐπιδειχθῇ—
κι' ὁ ναυτικὸς γυρίζοντας
γίνεται εὐθὺς... ὁ παύρι:

«Παληδόβαρκα! ὀρύεται,
αἱ πιά, δὲν συμμαζεῦσαι!
Ἐνῶ πεθαίνω στὴ δουλειά
ἐσὺ χτενίζεις τὰ μαλλιά!
Τώρα, μετὰ τὴν περμανάντ...
πὴ γαίνει νὰ κουρεύεσαι!»

Καὶ τῆς μαδᾶ τὴν κόμη της:
πιά τρίχα δὲν τῆς μένει!
Μὰ ἡ συμφορὰ ἢ τὸ κακὸν
ἦτανε λίαν φυσικόν:
Αὐτὴ ἐπὶ γὰρ γιὰ μαλλί
καὶ ἐγγὺς κουρεμένη!

□ □

Γοὺς θεατρίνους κυνηγοῦν
τ' «Ἀθηναῖκά τὰ Νέα»
κρατώντας κόλλα καὶ χαρτί
καὶ τοὺς τρελλαίνουν στὰ «γιατί»—
μὰ τὸ μαρτύριο οἱ δυστυχεῖς
ὕφιστανται γενναῖα!

Ἐν πρώτοις τῆς Μαρτίνας μας
δὲν ἄφισαν... μελοῦδι,
σὰν πόλισμαν ὥρας κακῆς:
«Πῶς λέγεται; Ποῦ κατοικεῖς;
Πῶς εἶσαι ἄνθρωπος μαζί...
μαζί καί... κοτοποῦλι;»

Καὶ ἡ ἀνὰκρισις αὐτὴ
αἰσιῶς ἐσυνεχίσθη...
ὥσπου ἡ θιασάρχης ἢ ἀτυχής,
ποὺ τὰ μασοῦσεν ἐξ ἀρχῆς,
εἰς ἀντιφάσεις ἔπεσε
καί... προεφυλακίσθη!

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΕΣΤΡΕΛ...
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1. Τμήμα
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 35282

III "ΤΡΕΛΛΑ, ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Δὲν πρόκειται ἀπὸ τῆς στήλης νὰ μιμηθῶμεν τὸν Μίμνην Ἀμίμητον τοῦ φιλάτου Πῶλ Νόρ: Πῶς εἶναι ποτὲ δυνατόν νὰ μιμηθῇς ἕναν... Ἀμίμητον; Ἡ φρενίτις ὅμως τοῦ λογοπαίγνιου κατέκτησε πλέον τὴν Ἑλλάδα καὶ, καθὼς ἡροφοροῦμεθα, κατὰ σχολεῖα ἀκόμα αἱ στὰ πανεπιστήμια, πρὸς διευκόλυνσιν τῶν μαθητῶν καὶ τῶν φοιτητῶν, οἱ ἐρωτήσεις θὰ γίνωνται... λογοπαϊκτικῶς:

—Πότε τοῦ Βοναπάρτη τοῦ πόνεσε γιὰ πρώτη φορὰ τὸ ἦπαρ του;

—Ὅταν ἦταν πρῶτος ἦπατος!

Βλέπετε πόσο εὐκόλα θρίσκετε τὴν ἀπάντησιν, χωρὶς νάχετε ἀνάγκη νὰ βασανίζετε τὸ μυαλό σας κατεβάζοντας ὅλες τὶς ἱστορίας τοῦ μεγάλου Κορσικανοῦ ποὺ ἔχουν γραφτῇ, γιὰ νὰ σὰς ὑποδοθήσουν.

Ἡ νέα μέθοδος διδασκαλίας ἀσφαλῶς θὰ ἔχη μεγάλην ἀπόδοσιν καὶ δὲν ἀποκλείεται νὰ ἐπανεγγραφῶν στὰ σχολεῖα... παλίμπαίδες, γιὰ νάχουν τὴν ἀπόλαυσιν νὰ ἀναμορφώνωνται κατὰ τὸν πῶ εὐχάριστο τρόπο.

—Τὶ ἱστορίες θάχης μὲ τὸν πόλισμαν τὸ μαγαζὶ σου στὴν ὥρα ἂν δὲν κλείσῃς;

—Ἄν τεγκλήσεις!

Αὐτὸ θὰ διευκολύνῃ ὑπερβολικὰ τὸν σπουδαστὴ καὶ θὰ τὸν διασκεδάσῃ συνεχρῶς: «Τέρπειν ἄμα καὶ διδάσκειν», μήπως δὲν ἔλεγαν οἱ ἀρχαῖοι...

Ἀκοῦστε καὶ μιὰν ἐρώτησιν ἱστορικῆς φύσεως:

—Γιατὶ ὁ Ἀλῆ-Πασᾶς σπαταλοῦσε ἄφθονο παρὰ γιὰ τὴν Φροσύνη;

—Γιατὶ εἶχε πάθει παραφροσύνη!

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ αὐτὰ τὰ καθαρῶς λογοπαίγνια, θὰ εἶναι κι' οἱ λεγόμενες ὁμοιοκαταληκτικὲς ἀπαντήσεις. Θὰ σὰς δώσουμε ἕνα παράδειγμα:

—Γιατὶ τὸν σκύλο τοῦ βασιλέως Ἐδουάρδου τὸν λένε Καίσαρα;

—Γιατὶ πηγαίνει... μὲ τὰ τέσσαρα!

Ἐνδεχόμενον νὰ καταλήξετε στὸ συμπέρασμα πῶς συντάκτικῆς τῆς στήλης αὐτῆς εἶναι ὁ σκύλος τοῦ βασιλέως Ἐδουάρδου, γιατί ὁ γράψας δὲν μπορεῖ ἀσφαλῶς νὰ μὴ εἶναι τετράποδον! Αὐτὸ ὅμως δὲν ἔχει σημασίαν. Οἱ μεγάλοι ἄνδρες πάντα παραγνωρίζονται. «Τρελλὸς θὰ εἶναι» ἴσως νὰ σκεφθῇτε. Μεταξὺ μεγαλοφυῶς ὅμως καὶ παραφροσύνης εἶναι τόσο μικρὴ ἡ ἀπόστασις...

Εξυπνα και κουτά

ΑΘΩΟΤΗΣ

—Έρχεστε να δῆτε τὸν πατέρα μου
—Μάλιστα καλὸ μου παιδί.
—Εἶσθε λοιπόν, κουνεῦς;
—Γιατί ρωτᾷς;
—Γιατὶ ὁ πατέρας εἶπε στὴν ὑπηρετρία
ποῦ σὺς ἀνήγγειλε. «ὦ! Θεέ μου! Έρχεται
πάλι νὰ με ξυρίσῃ!».

■ ■

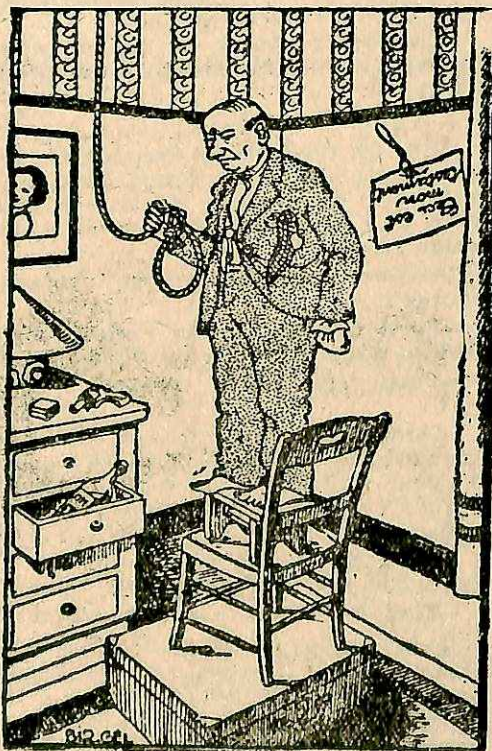
Η ΣΚΑΛΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΑΠΟΔΗ

—Τί ἔχεις λοιπόν, Κώστα; Φαίνεται ἔξω
φρενών.
—Τί νῶχω φίλε μου, αὐτὸς ὁ διαβολομη-
χανικός ποῦ τοῦ ἀνέθεσε νὰ μοῦ φτιάξῃ
τὸ δικό μου σπίνι, μοῦ ἔβαλε τὴν σκάλα ἀ-
νάποδα!
—Ἀνάποδα!...
—Μὰ βέβαια. Κι' ἔτσι, κάθε φορὰ ποῦ
θέλω νὰ βῶ, μπαίνει καὶ κάθε φορὰ ποῦ
πάω νὰ μῶ, βγαίνει!

■ ■

ΕΝΑΣ ΦΙΛΟΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΓΡΑΦΙΑΣ

—Γκαρσόν, φέρε μου ὀρθογραφικὰ λάθη!
Τὸ γκαρσόνι ἐμπληκτο:
—Μὰ, δὲν ἔχουμε κύριε ἀπὸ αὐτὸ τὸ φα-
γητό!
—Τότε γιατί τὸ βάξετε στὸν κατάλογό
σας;...

ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΔΥΣΚΟΛΙΕΣ

—Καὶ αὐτὸς ὁ τρόπος δὲν μοῦ φαίνεται
ἀσφαλής. Τὴν τελευταία στιγμή μπορεῖ νὰ
κοπῇ τὸ σχοινί...

Τὸ πλοῖο με ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἀκίνητος ὁ Μπέν Ρόντς ὄνειρο-
πολοῦσε, ἀκουμπισμένος στὴν
κουπαστή... Μόνο τὰ κύματα τοῦ
Εἰρηνικοῦ ἀκούγονταν ποῦ πά-
φλαζαν... Δυὸ μέρες τώρα, εἶχε μπαρ-
κάρεϊ ὡς μοῦτσος στὸ «Γκόλντ Σίτυ»
(ἕνα ἀναθεματισμένο καράβι, καθὼς ἰ-
σχυριζόταν, ὁ καπετάνιος Τζὸς Γκόρ-
ντιντ!), καὶ δὲν ἔβρισκε καιρὸ νὰ ἀνα-
σάνῃ λίγο. Ἡ δουλειὰ ἦταν πολὺ κο-
πιαστική: ἀπ' τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ,
νὰ κάνουν τὸν ὑπὲρ τὸν Γκόρντιντ
καὶ στὸν ὑποπλοίαρχο του, νὰ πλένης
τὶς δυὸ καμπίνες τῶν ἀρχηγῶν νὰ βοη-
θῇς στὴν μαנוῦβρα, εἶναι ὑπερβολικὸ
γιὰ ἕνα παιδί δεκατεσσάρων χρονῶν...
Ἀδιόφορο ὅμως, αὐτὸς τὸ εἶχε θελή-
σει: πὼς νὰ βγάλῃ τὸ ψωμί του, ἀλλω-
στε; Ἐφ' ὅσον στὴν Ἀμερικὴ ψοφοῦσε
τὴς πεινᾶς, μπόρκαρε γιὰ τὴν Κίνα...
Ὁ Μπέν Ρόντς ἀνατρίχιασε καὶ πά-
λι. «Ὅχι ἀπὸ κρῦο γιατί δὲν ἦταν ψυ-
χρὸς ὁ ἄνεμος. Δὲν μποροῦσε ὅμως νὰ
διώξῃ ἀπ' τὴν σκέψη του τὶς εἰδούς ἐμ-
πόρευμα μετέφερε τὸ πλοῖο μέσα στὸ
κύτος. Ἦσαν ἑβδομήντα φέρετρα με-
τὸς «ἐνοίκους» των, κατὰ τὴν ἔκφρα-
ση τοῦ Τζὸς Γκόρντιντ: ὅλοι τὸν Κινέ-
ζοι ποῦ σεβόμενοι τὰ πάτρια εἶχαν ἀφή-
σει ἐντολὴ νὰ ταφοῦν στὸ Οὐράνιο
Κράτος... Ὁ Μπέν δὲν ἦταν καθόλου
προληπτικός, ἑβδομήντα πτώματα ὁ-
μῶς εἶναι κάτι ποῦ διεγείρει τὴν φαντα-
σία!... Ὑστερα, ὁ καπετάνιος κι' ὁ ὑ-
ποπλοίαρχος Τζίμ Φέρσον ἦσαν δυὸ ἀ-
συνείδητοι ἄνθρωποι...

Δὲν μπόρεσε νὰ μὴ χαμογελάσῃ:
παρὰ τὴν παληανθρωπιά τους, ὁ Τζὸς
κι' ὁ Τζίμ θὰ τὴν πᾶθαιαν μιά χαρά:
τί νὰ κλέβουν ἀπ' τοὺς πεθαμένους;
Ξεχνώντας γιὰ λίγα λεπτά τὸ μακά-
βριο φορτίο του, ὁ Μπέν σήκωσε τὸ
κεφάλι πρὸς τὸ μεγάλο κατάρτι. Ἐ-
κεῖ ψηλὰ ξεχώριζε κάτι μόνο σπίθες
ποῦ χοροπηδοῦσαν ἀπάνω στὴν κεραία
τοῦ ἀσुरμάτου.

—Παράξενο! ψιθύρισε... Δυὸ μέρες
τώρα, δὲν παύει ἡ συνηνὸση μεταξὺ
πλοίου καὶ ἀκτῆς! Ὡστε ὁ καπετάνιος
ἔχει πολλὰ τὰ ἐνδιαφέροντα νὰ πῇ με-
τὸν ἐφοπλιστή!...

Καὶ μηχανικὰ διευθύνθηκε πρὸς τὴν
καμπάνα τοῦ ἀσुरμάτου. Ἦταν πολὺ
κοντὰ στὴν γέφυρα, δίπλα στὴν καμπί-
να τοῦ καπετάνιου. Ὁ Μπέν ἔρριξε μιά
ματιὰ ἀπὸ ἕνα παραθυράκι καὶ τρα-
βήχτηκε ὀρμητικὰ πίσω... Ὁ Τζίμ Φέρ-
σον, ὁ ὑποπλοίαρχος, με τὴν κάσκα
στὸ κεφάλι, ἔπαιζε με τὰ κουμπιά...
Ὁ Μπέν κόλλησε τὸ αὐτί του στὸν ζυ-
λότοιχο: ἀκούγε πολὺ εὐδιάκριτα τὸν
ἥχο δυστυχῶς ὅμως δὲν γινώριζε τὸ
ἀλφάβητο τοῦ Μόρσε!

Γιὰ δεύτερη φορὰ, κόλλησε τὸ μάτι
του, στὸ παραθυράκι: τὸ πρόσωπο τοῦ
Τζίμ ἔδειχνε μιά μεγάλη συγκίνηση τὸ
χέρι του ἔτρεχε βιαστικὸ ἐπάνω στὸ
χαρτί, γράφοντας τὸ τηλεγράφημα...

Ξαφνικά, ὁ Τζίμ Φέρσον σηκώθηκε
μ' ἕνα πηδημα ἀφῆκε τὰ μηχανήματα,
καὶ πλησίασε στὴν καμπάνα τοῦ καπε-
τάνιου. Μιά ζωερὴ συγκίνηση ἦταν

ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό του. Ὁ
Μπέν κατάλαβε πὼς ἔπρεπε, νὰ ἐνερ-
γήσῃ κεραυνοβόλως. Ὁρμησε μέσα
στὸ τηλεγραφεῖο κι' ἔρριξε μιά ματιὰ
στὸ χαρτί. Τὸ πρόσωπό του ὅμως φα-
νέρωσε ἀπογοήτευση καὶ βιαστικὰ ἐγ-
κατέλειψε τὴν καμπάνα, γιὰ νὰ ἀκου-
μήσῃ καὶ πάλι στὴν κουπαστή.

Ἀρχισε νὰ ὀνειροπολῇ καὶ πάλι...
Ξαφνικά, ἐνοιῶσε πὼς κάποιος βρι-
σκοτάν πίσω του. Στράφηκε. Ἕνας
αὐτοῦ τὸν κύτταξε γελώντας:
—Ἐ λοιπόν, μοῦτσο, καλὸς εἶναι ὁ
ἀσुरμάτος;

Ὁ Μπέν ἀνατρίχιασε: γινώριζε τὸν
ναύτη ποῦ ἦταν διαρκῶς μεθυσμένος...
Δὲν ἀποκρίθηκε... Ὁ ἄλλος φάνηκε νὰ
θυμῶνῃ:

—Μὴν κάνῃς τὸν ξυπνὸ στὸν Ματ-
θία Γκράνσον, εἶπε, νὰ μὴν εἰδοποιή-
σω τὸν ὑποπλοίαρχο! Σπιουνιά!... Θὰ
σὲ βάλῃ τουλάχιστον μιά βδομάδα στὰ
σιδερά!...

Ὁ Μπέν συνφρυώθηκε. Ὁ Ματθίας
Γκράνσον, ὁ μέθυσος ναύτης, ἦταν ἱκα-
νὸς νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἀπειλή
του. Τί νὰ κάνῃ; Νὰ ὑπακούσῃ καὶ νὰ
πῇ τί εἶχε διαβάσει; Ὁ μεθυσμένος ὁ-
μῶς θὰ ἔτρεγε νὰ διηγηθῇ σὲ ὅλο τὸ
πλήρωμα! Κι' ὅμως, πὼς νὰ ἀντιστα-
θῇ;

Ὁ μοῦτσος ἔτριξε τὰ δόντια του. Ὁ-
ρισμένως ὁ ναύτης ἦταν ἰσχυρότερος:
—Δὲν κύτταξα ξεπίτῃδες, εἶπε. Ἄν
θέλετε ὅμως, σὰς λέω τί ἦταν γραμ-
μένο στὸ τηλεγράφημα: «Νεκροθάφτης
πολὺ κοντὰ, προσοχή νὰ μὴν ξυπνήσε-
τε τοὺς πεθαμένους!» Ἄν καταλαβαί-
νετε τίποτα ἐσεῖς ἀπὸ αὐτὰ, καταλαβα
κι' ἐγώ!

Ὁ ἄλλος κύτταξε τὸν Μπέν διστα-
κτικὰ κι' ὕστερα ἔσκασε στὰ γελοία:
—Πάντα χωρατατίζῃς ὁ ὑποπλοίαρ-
χος! Σὲ εἶδε σίγουρα νὰ παραφυλᾷς
καὶ σοῦ τὴν ἔσκασε! Νὰ μὴν ξυπνήσε-
τε τοὺς πεθαμένους! Χαχαχά!
Κι' ὁ Ματθίας Γκράνσον ἀπομακρύν-
θηκε...

Ὁ Μπέν ἦταν σκεπτικὸς: τί σήμαιναν
αὐτὰ τὰ λόγια: «νὰ μὴν ξυπνήσετε
τοὺς πεθαμένους»; Κι' ἂν τὸν εἶχε ἀν-
τιληφθῇ ὁ ὑποπλοίαρχος δὲν θὰ ἔσπευ-
δε νὰ τὸν βάλῃ στὰ σιδερά;

■ ■

Παράξενο πράγμα ὅμως, τὴν ἐπομέ-
νῃ κανένας δὲν ἀπέδειξε τίποτα. Ὁ
Γκράνσον μάλιστα φαινόταν σὰν νὰ εἶ-
χε ξεχάσει ὀλωδιόλου τὴν συνομιλία
τῆς προηγουμένης μέρας! Δὲν ἔδωκε
κάν σημασία στὸν μοῦτσο.

Τὸ «Γκόλντ-Σίτυ» συνέχισε τὴν μο-
νότον πορεία του πρὸς τὴν Κίνα, με
70 φέρετρα μέσα στὸ ἀμπάρι του. Ὁ
Μπέν καθάριζε ἐκεῖνο τὸ πρωῒ τὴν
καμπάνα τοῦ καπετάνιου: ξαφνικά, ἄ-
κουσε κοντὰ του μιά ζωερὴ συνομιλία,
στὴν ὁποία ξεχώρισε τὶς φωνές τοῦ
Τζὸς Γκόρντιντ καὶ τοῦ Τζίμ Φέρσον.
Ὁ δεύτερος φαινόταν νὰ ἱκέτευε καὶ

τὰ φέρετρα ΤΟΥ ΠΩΛ ΜΙΝΣΤΕΡ

νὰ ἀπειλῇ διαδοχικά... Ὁ Μπέν κόλλη-
σε τὸ αὐτί του στὸν τοῖχο, δὲν ἀκούσε
ὅμως παρὰ ἕναν συγκεχυμένο ψίθυρο
ποῦ ἐρχόταν ἀπ' τὴν καμπάνα τοῦ ὑ-
ποπλοίαρχου...

Κι' ὅμως, τοῦ φάνηκε σὰν νάρχονταν
οἱ φωνές μᾶλλον ἀπ' τὸ ἀμπάρι, ὅπου
ἀνάπαύονταν οἱ Κινέζοι μέσα στὰ φέ-
ρετρα του.

Ξαφνικά, ὁ Μπέν βγῆκε ἀπὸ τὴν
καμπάνα. Βγαίνοντας ἀντελήφθη τὸν
Ματθία.

Αὐτὸς τοῦ ἔδειξε ἕνα φεγγίτη
σιδερόφραχτο, σὲ ὕψος τριῶν μέτρων:
Ἀνέβα στὶς πλάτες μου καὶ κύττα-
ξε τί γίνεται ἐκεῖ μέσα.

Ἐκπληκτὸς στὴν ἀρχή, ὁ Μπέν δὲν
ἄργησε νὰ ὑπακούσῃ. Ἀπ' τὸ παράθυ-
ρο, εἶδε μέσα στὸν στενὸ χῶρο ὅπου
ἦσαν στυβαγμένα τὰ 70 φέρετρα, τὸν
Τζὸς Γκόρντιντ καὶ τὸν Τζίμ Φέρσον νὰ
φιλονεικοῦν. Μόνο ποῦ δὲν ἀκούγε τί-
ποτα, γιατί ἦταν κλειστὸ τὸ τζάμι.

Ξαφνικά, οἱ δυὸ ἄνδρες στράφηκαν
καὶ τοὺς ἔξφυγε μιά βλαστήμια: εἶχαν
δῇ στὸ παράθυρο τὸ πρόσωπο τοῦ
Μπέν. Ὁρμησαν πρὸς τὴν πόρτα...

Ὁ Ματθίας Γκράνσον ὅμως, με κα-
ταπληκτικὴ ψυχραιμία, τὰ εἶχε μαντέ-
ψει ὅλα. Ἀφῆσε τὸν μοῦτσο νὰ ξεγυλ-
νίστῃ ὡς χάμω, τοῦ ψιθύρισε: «Θὰ
σε σώσω!» καὶ χώθηκε.

Ὁ καπετάνιος με τὸν ὑποπλοίαρχο
ἄδραξαν τὸν μοῦτσο κι' ἡ πρώτη τους
φροντίδα ἦταν νὰ τὸν στείλουν στὰ σί-
δερα.

■ ■

Δεμένως με τὰ σιδερά, ὁ Μπέν δὲν
μποροῦσε νὰ ὑπολογίσῃ πόσες ὥρες
εἶχαν περάσει ἀπ' τὴν στιγμή τῆς ἐξα-
φανίσεως τοῦ Ματθία. Ὁ μοῦτσος πει-
νόσκει καὶ διψοῦσε, κανένας ὅμως δὲν
ἐρχόταν νὰ τοῦ φέρῃ τροφὴ καὶ νερό.
Οἱ ὥρες περνοῦσαν...

Ξαφνικά, ἡ πόρτα ἔτριξε κι' ἀνοίξε.
Στὸ ἀνοιγμά της φάνηκε ὁ Ματθίας
Γκράνσον με μιά μουταρδέλλα κι' ἕνα
παγοῦρι:

—Φάγε καὶ πιές! εἶπε.

Κι' ἐνῶ ὁ μοῦτσος ριχνόταν με τὰ
μοῦτρα στὸ φαγί, ὁ Ματθίας συνέχισε:

—Εἶσαι πολὺ τυχερὸς ποῦ μπόρεσα
νὰ πάρω τὸ κλειδί τοῦ ἀμπαριῶ! Ἄ-
κουσα χθὲς τὸν καπετάνιο καὶ τὸν ὑ-
ποπλοίαρχο νὰ συζητοῦν ποῖος ἦταν ὁ
καλλίτερος τρόπος γιὰ νὰ σωπάσῃς.
Καταλαβαίνεις; Ἀκούσε τώρα:

Ἐἶμαι τελωνοφύλακας καὶ τὸ ὄνο-
μά μου εἶναι Ματθίας Φέρνσεν. Θὰ
σοῦ ἐξηγήσω τὴν «ἐπιχείρησι» ποῦ
σχεδιάζουν οἱ δυὸ λησταί. Τὰ φέρετρα
ποῦ βρίσκονται στὸ ἀμπάρι περιέχουν
πραγματικὰ πτώματα, ὁ καπετάνιος ὁ-
μῶς με τὸν συνενοχὸ του εἶναι πληρω-
μένοι γιὰ νὰ πετάξουν τοὺς νεκροὺς
στὴν θάλασσα καὶ νὰ γεμίσουν τὰ φέ-
ρετρα με πολὺτιμα πράγματα ποῦ θὰ
τοὺς παραδώσουν στὸν δρόμο λαθρεμ-

πορικὰ πλοία. Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος
ποῦ τὸ πλήρωμα νομίζει ὅτι ταξιδεύει
στὸ μέσον τοῦ Εἰρηνικοῦ, ἐνῶ ἡ ἀμε-
ρικανικὴ ἀκτὴ μόλις ἀπέχει καμμιά
δεκαριά μίλλια! Τὰ ραδιογραφήματα
ποῦ στέλλονται περιέχουν ὁδηγίες γιὰ
τοὺς συνενοχούς ποῦ ἔμειναν στὴν ξη-
ρά. Καταλαβαίνεις τώρα; «Νὰ μὴν ξυ-
πνήσετε τοὺς νεκρούς, νεκροθάφτες
πολὺ κοντὰ» σημαίνει πὼς δὲν ἔφθασε
ἡ στιγμή γιὰτὶ ἕνα καταδικαστικὸ βρι-
σκεται κάπου ἐκεῖ κοντὰ... Ξέρουν ὅτι
ἡ μόνη δυσκολία εἶναι νὰ μαρκάρουν
τὸ ἐμπόρευμα! Στὴν Κίνα, δὲν θὰ
τοὺς φέρῃ κανεὶς δυσκολία...

Ἐπάρε τώρα αὐτὴ τὴν λίμα νὰ λιμά-
ρῃς τὰ σιδερά σου... Κατόπιν ἔλα νὰ
με βρῇς στὴν γέφυρα μόλις βραδυάσῃ.
Κοντὰ στὴν καμπάνα τοῦ ραδιοηλε-
γραφητοῦ...

■ ■

Τὸ βράδυ, ὁ μοῦτσος περίμενε στὸ
ὠρισμένο μέρος.

Ξαφνικά, εἶδε ἕναν ἄνδρα νὰ βγαίνει
ἀπ' τὸ ἀμπάρι μεταφέροντας κάτι τὸ
μακροῦλό, τυλιγμένο σ' ἕνα στεντόνι.
Ὑστερα δεύτερος τρίτος, ὅλοι τὸ ἴδιο:
—Φλόκ... Φλόκ... Φλόκ...

Οἱ «νεκροὶ ξυπνοῦσαν»... Τοὺς πε-
τοῦσαν στὴν θάλασσα.

Τὶ ἔκανε ὅμως ὁ Ματθίας Γκράνσον;
Ἕνα-ἕνα, ἐρχόταν τὰ πλοία, κολ-
λοῦσαν δίπλα στὸ βαπόρι καὶ οἱ ἄν-
δρες μετέφεραν ἐμπορεύματα... Ἀπό-
λυτὴ σιωπὴ ἐπικρατοῦσε...

Ξαφνικά, ἀκούστηκε μιά κραυγὴ ἐκ-
πλήξεως:

—Τί εἶναι αὐτό;

Μιά ρουκέτα εἶχε σκάσει ἀκριβῶς
ἀπάνω ἀπ' τὸ «Γκόλντ Σίτυ» φωτίζον-
τας ἐκτυφλωτικὰ τὸ κατὰστρωμα.

Ἦταν ἕνα καταδικαστικὸ ποῦ πλη-
σίαζε ὀλοταχῶς.

Ξαφνικά, ὁ Τζὸς Γκόρντιντ σηλώ-
θηκε μπροστὰ στὸν Γκράνσον:

—Ἐσὺ εἶσαι ὁ προδότης! μουρμού-
ρισε. Θὰ πληρώσῃς τὴν ἀτιμία σου!

Τὸ χέρι του κράδαινε ἕνα πιστόλι...

Ὁ Ματθίας Γκράνσον ἔρριξε μιά ἀ-
πελπισμένη ματιὰ γύρω του: ἀδύνατον
νὰ ξεφύγῃ!

Ἀκούστηκε ἕνας πυροβολισμός.

Ταυτοχρόνως ὅμως κι' ἕνα μούγκρισμα
θηρίου: Ἀρπάζοντας ἕνα σιδερένιο λο-
στό, ὁ Μπέν εἶχε σπάσει τὸ χέρι τοῦ
Τζὸς. Ὁ Ματθίας ἔσκυψε, πήρε τὸ ρε-
βόλβερ καὶ τὸ ἔστρεψε ἐπάνω στοὺς
τρομαγμένους ληστές...

Σὲ λίγο, σκαρφάλωσαν στὸ λαθρεμ-
πορικὸ πλοῖο οἱ ναῦτες τοῦ καταδιω-
κτικοῦ καὶ τοὺς ἔπιαναν ὅλους.

■ ■

Ὁ νεαρὸς Μπέν, εἶχε διορισθῇ τελω-
νοφύλακας καὶ ὁ Ματθίας Φέρνσεν εἶ-
χε τώρα μαζί, φίλοι ἀχώριστοι στὴν
ὥή καὶ στὸν θάνατο, σύμφωνα με τὸν
ὄρκο ποῦ εἶχαν δώσει.

ΠΩΛ ΜΙΝΣΤΕΡ

Εξυπνα και κουτά

ΑΠΟ ΠΟΤΕ

—Φτωχέ μου φίλε, καὶ νὰ μὴν ξέρω τί-
ποτα... Ἀπὸ πότε ὅμως ἔμεινες χῆρος;
—Ἀπὸ τὸν θάνατο τῆς γυναίκας μου.

■ ■

ΕΠΟΜΕΝΟΝ

Ὁ περιηγητὴς στὸ σεισμογενὲς μέρος.
—Πάρτε πίσω αὐτὸ τὸ κρασί, εἶναι ξυνο.
Φαίνεται ὅτι θάχῃ κουννηθῇ.
Ὁ ἐστιάτορ:
—Ἀφοῦ ὅλα κουνιούνται ἐδῶ πέρα κύ-
ριε, πιθανὸν νὰ κούνησε καὶ τὸ κρασί!

■ ■

ΤΟ ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΟ...

Στὸν ζωολογικὸ κήπο.
—Γρήγορα κύριε φύλακα, ἡ πεθερά μου
μπήκε κατὰ λάθος στὸ κλουβὶ τῶν λεοντα-
ριῶν, τρέξετε νὰ σώσετε τὰ δυστυχισμένα τὰ
ζῶα!...

■ ■

ΠΡΑΚΤΙΚΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ὁ πατέρας στὸν ὑποψήφιο.—
Ἀκούτε ἐδῶ, δίνω στὴν μιά τὴν κόρη μου
500.000 πρῶτα καὶ στὴν ἄλλη ἄλλες 500.
000. Ποιὰν προτιμάτε;
—Καὶ τίς δυὸ...

■ ■

ΠΑΡΑΠΟΝΟ

Εκείνη.—Πρὸ τοῦ γάμου μας, ἦσαν
τόσο τρυφερός. Κρατοῦσε πάντα τὰ χέρια
μου μέσα στὰ δικά σου!...
—Γιὰ νὰ σ' ἐμποδίσω νὰ παίξῃς πιάνο...

ΠΩΣ ΤΑ ΚΑΤΑΦΕΡΕ

—Ὅταν ἦσουν νέος, νίκησα ἕναν πρωτα-
θλητὴ τοῦ μπόξ καὶ ἕναν ἄλλον τοῦ μπύλλι-
νγκ!

—Ὅχι δά...
—Ναί, ναί... νίκησα τὸν πρωταθλητὴ τοῦ
μπόξ στὸ μπύλλιנגκ καὶ τὸν ἄλλον στὸ
μπόξ!

Δυὸ ἄνδρες καὶ δυὸ γυναῖκες

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Κ. ΒΑΣΟΥ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ

ἀτονία στο μυαλό...

—Λίνα!...
Τὸ ὠραῖο κεφάλι μέσα στὰ χέρια γούρισε σὰν φοβισμένο.
Στὴν πόρτα εἶχε φανῇ ἡ ἄσπρη σιλουέττα μιᾶς ἄλλης γυναίκας, σὰν δ-
πτασία. Τὰ ξανθὰ μαλλιά της ἀστρά-
φταν, ὅπως τὸ κίτρινο χρυσάφι κάτω ἀπ' τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, — τὸ ἀσημένιο φῶς... Ἡ ἄσπρη σιλουέττα προχώρησε μ' ἀργὰ βήματα, ἔφτασε στὸ μικρὸ γραφεῖο, κοντὰ στ' ὁμορφο κουρασμένο κεφάλι καὶ τὰ γαλανὰ μάτια μετὰ μὴν ἔκφραση λύπης.

—Τι σκέπτεσαι κι' εἶσαι πάλι ἔτσι;
Ἡ Λίνα χαμήλωσε τὸ κεφάλι καὶ ἡ γρήγορη ἀναπνοή της φούσκωσε τὸ πλούσιο στήθος της.

—Γιατί λοιπὸν δὲν μιλάς; Τι ἔχεις τέ-
λος πάντων; Ποιὰ αἰτία σὲ κάνει ἀμι-
λητή; Τι σοὺ λείπει ἀπ' τὴ ζωὴ γιὰ νὰ
λυπάσαι;

—Ἐνα χαμόγελο μισάνοιξε τὰ χεῖλια
τῆς Λίνας.

—Νευρασθένεια, Τζούλια, νευρασθέ-
νεια! Τίποτ' ἄλλο, σὲ θεοβαίνω. Δὲν ἔ-
χεις πάθει ἐσὺ ἀπὸ νευρασθένεια; Ἐ-
κεῖ πού κάθεσαι ἡσυχή, — μιὰ ἀπότομη
κρίση, ἕνας τινάγμος στὰ νεύρα, ἕνα
μούδιασμα σὲ κάθε διάθεση καὶ μιὰ
περίεργη ἐπιθυμία νὰ κλάψης. Μὰ νὰ
κλάψης δυνατὰ, νὰ φωνάξης μαζί με τὸ
κλάμα σου, νὰ δαγκώσης ἀπὸ ἀφόρητη
ἀπελπισία, τὰ δάχτυλα, ὥσπου νὰ μα-
τώσουν, — νὰ πονέσης πολὺ...

—Δὲν τὴν ξέρω αὐτὴ τὴν ἀρρώστεια...

—Εἶσαι εὐτυχισμένη... πολὺ εὐτυχι-
σμένη, Τζούλια. Δὲν ξέρεις πόσο θαρρά-
νει τὴν καρδιά, πόσο τὴ φοβίζει!

—Θὰ ἔχη κάποια αἰτία ὅμως αὐτὴ ἡ
ἀρρώστεια;

—Αἰτία;

—Ἐμμεν σκεπτική γιὰ λίγο, κυττάζον-
τας τὰ γαλανὰ μάτια σὰν ἀφηρημένη.

—Ἄς μὴ μιλάμε γιὰ τὴν αἰτία. Για-
τί;

—Ἴσως νά...

—Ἄ! Ὁχι...

—Λίνα! Δὲν εἶναι νευρασθένεια αὐτὸ
πού πάσχεις;

—Χωρὶς αἰτία ἔρχονται ὅλα αὐ-
τὰ τὰ πράγματα! Ρώτησε ὅποιον γι-
ατρὸ θέλεις. Θὰ ἰδῇς τί θὰ σοὺ πῇ. Μὲ
κύτταξαν τρεῖς γιατροὶ ὡς τώρα. Νευ-
ρασθένεια!

—Κι' ἂν δὲν θέλω νὰ σὲ πιστέψω;

—Δὲν πιστεύεις τὸν γιατρό μου; Καὶ
τοὺς ἄλλους δυὸ γιατροὺς ἀκόμα; Τό-
τε ποιὸν μπορεῖ νὰ πιστέψῃ κανεὶς στὴν
ἀρρώστειά του;

Καὶ γύρισε τὸ κεφάλι μετὰ κόπο. Στὰ
μάτια της σὰν νάτρεχαν δυὸ δάκρυα.

—Τι ἔχεις λοιπὸν κι' εἶσαι ἔτσι; Τι
ἔχεις πάθει; ρώτησε πάλι ἡ Τζούλια.

Μ' ἕνα ἀπότομο κίνημα ἄρπαξε τὰ
χέρια της καὶ τάσφιξε νευρικά.

—Πάλι αὐτὴ ἡ ἀρρώστεια, πάλι τὸ
ἴδιο, Τζούλια.

—Αὐτὴ ἡ ἀρρώστεια, πάλι τὸ ἴδιο.
Τζούλια.

—Μιὰ ἀπερίοριστη μόνωση στὴν καρ-
διά μου, μιὰ ἀγωνία γιὰ κάτι ποὺ δὲν
ξέρω.

—Γιὰ κάτι ποὺ ξέρεις πολὺ καλά,
Λίνα.

Τὴν κύτταξε στὰ μάτια θαθεῖα, ἄ-
φωνη, κάτασπρη.

Μιὰ φωνὴ ὅραχνη, φοβισμένη, ἀλ-
λοιώτικη, πούτρεμε, φωνὴ ἀπελπισμένη.

—Ὁχι!... Ὁχι!...

—Καὶ ὅμως, ναί, ναί! ἐπέμεινε ἡ
Τζούλια. Δὲν ἀγαπᾷς τὸν ἄντρα σου.

Ἀγαπᾷς ἕναν ἄλλον, Λίνα.

—Ὁχι ποὺ λέω, ὄχι. Εἶμαι ἀρρωστη,
πολὺ ἀρρωστη, σὰν νὰ θέλω νὰ πεθάνω,
νὰ κλείσω τὰ μάτια γιὰ πάντα. Θέλω
νὰ πεθάνω, ἀκούς;

Ἡ φωνὴ της ἦταν ἄγρια, τὰ μάτια
της ὀρθάνοιχτα, ἀγριεμένα.

Ἡ Τζούλια ταράχτηκε.

—Δὲν λές τὴν ἀλήθεια, Λίνα. Πρόσε-
ξε. Δὲν λές τὴν ἀλήθεια. Δὲν εἶσαι ἀρ-
ρωστη. Εἶσαι δυστυχισμένη, ναί, τὸ
θλῆπω, εἶσαι δυστυχισμένη. Κι' αὐτὸ
γιατὶ ἀγαπᾷς.

—Μά... σὰν ψιθύρισμα, — πῶς σοὺ
ἦρθε αὐτὴ ἡ ἰδέα. Πῶς νόμισες ὅτι...

Τὸ κίτρινωπὸ φῶς ποὺ ἐφέυγε ἀπ' τὸ
ἀμπαζοῦρ, ἐπεφτε ἀπάνω στὸ χλω-
μὸ πρόσωπο τῆς Λίνας καὶ τὸ ἔκανε
πιο λυπημένο, πιο ἀρρωστο.

Ἀξαφνὰ, ἕνα κλάμμα δυνατὸ κι' ἡ
Λίνα πεσμένη μπρούμυτα στὴν ντορμέζ
ἔτρεμε ὀλόκληρη ἀπὸ σπασμούς.

■ ■

Ἡ σιδερένια θύρα τοῦ κήπου ἀνοίξε
κι' ἐκλείσε πάλι. Βήματα ἀκούστηκαν
στὸ χαλικοστρωμένο δρομίσκο. Ἐπειτα
ἀνοίξε ἡ θύρα κάτω καὶ τὰ βήματα
ἀκούστηκαν στὸ διάδρομο καὶ σταμά-
τησαν ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ σαλονιοῦ.

Ἡ Λίνα ἀφῆσε τὸ εἶδλό ποῦχε ἀνοι-
ξει καὶ τὰ μάτια της στηλώθηκαν στὴν
ἀνοιγμένη πόρτα, σπουδάζοντας τὰ χέ-
ρια, χαμογελοῦσε σὰν εἰρωνικά ὁ ἄν-
τρας τῆς Λίνας. Εἶχε θῆ μετὰ τὸ δει-
πνο καὶ ξαναγύριζε ἐκεῖνη τὴν ὥρα
ἀπ' τὴ λίσχη.

—Ἀκόμα δὲν πέσατε; ρώτησε. Εἶναι
περασμένα μεσάνυχτα.

—Πέρασε ἡ ὥρα χωρὶς νὰ τὴν κατα-
λάβουμε, εἶπε ἡ Τζούλια.

—Παίξατε πιάνο;

—Λίγο πιάνο, λίγη ὁμιλία.

—Καὶ λίγο διάβασμα, αἰ; εἶπε θλέ-
νοντας τὸ εἶδλό ποῦχε ἀφήσει διπλά
τῆς ἡ Λίνα.

—Καὶ λίγο διάβασμα, εἶπε πάλι ἡ
Τζούλια, καὶ κύτταξε τὴ Λίνα ποὺ κα-
θότανε σὰν ἀφηρημένη.

—Ἦθελα νάξερα τί εὐχαρίστηση θρί-
σκετε σεις νὰ διαβάσετε ὅλα αὐτὰ τὰ
σαχλὰ πράγματα. Κάθε ἰδέα τοῦ πρώ-
του τρελλοῦ, ποὺ τὴν διαδίδετε χίλιες
φορὲς καὶ χάνετε τὸν καιρὸ σας... καὶ
τὰ μυαλά σας. Δὲν μπορῶ νὰ καταλά-
βω τί γούστο θρῖσκετε σεις οἱ γυναῖκες
τ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς καλλιτέχνες.

—Ποιους καλλιτέχνες ἔννοεῖς; ρώτη-
σε ἡ Τζούλια.

—Δὲν κάνω καμμιά ἐξαιρέση. Ὅλοι
σ' ἕνα καλοῦπι εἶναι χυμένοι. Οἱ συγ-
γραφεῖς κάθονται καὶ γράφουν ἀνοη-
σίες, οἱ ποιητὰι ἀεροθατοῦν, οἱ ζωγρά-
φοι μουτζουράνουν, κι' οἱ ἡθοποιοὶ κά-
νουν τὸν καρναγιοῦ. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ

ἄνθρωποι εἶναι ἔκφυλοι. Δὲν ἔχουν καμ-
μιὰ σχέση με τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

Ἐχουν γούστα γελοῖα.

—Θέλεις νὰ πῇς πῶς εἶναι υπεράν-
θρωποι, εἶπε ἡ Τζούλια με συγκίνηση.

—Υπεράνθρωποι μπορεῖ νὰ νῆναι γιὰ σέ-
να. Γιὰ μένα ὅλοι εἶναι ἔκφυλοι.

—Ναί, εἶναι ἔκφυλοι, ὁμορφοὶ ἔκφυ-
λοι, σὰν μιὰ εἰκόνα ποὺ ἔχει πάντα τὴν
ὀλόκληρη τὴν ψυχὴ τοῦ τεχνίτη καὶ φο-
βάσαι νὰ τὴν καταλάβῃς. Εἶναι ἔκφυ-
λοι, μὰ εἶναι δημιουργοί, χτίζουν ἕναν
κόσμο δικό τους, ἕναν οὐρανὸ, ὅτι θέ-
λεις, ὅμως δικό τους. Κι' εἶναι ὠραῖοι,
σὰν τὸ εὐπνεύμα τῆς μέρας... Ἀἱ! Κι' ἂν
εἶναι ἔκφυλοι, ἐμεῖς τί εἴμαστε ποὺ δὲν
ἔχουμε τίποτα μέσα μας;

Τὰ λόγια αὐτὰ θγαίνουν με πυρετὸ
ἀπ' τὸ στόμα τῆς Λίνας.

—Ἀκούς τὴ γυναῖκα μου, Τζούλια;

Τὴν ἀκούς; Καὶ δὲν γελᾷς; Ἐγὼ νό-
μιζα πῶς θὰ σκάσης στὰ γέλια.

Κι' ἄργισε νὰ γελάῃ πεσμένος σὲ μιὰ
πολυθρόνα.

Ἡ Λίνα χαμήλωσε τὸ κεφάλι χωρὶς
νὰ δώσῃ ἀπάντηση στὸ γέλιο ἐκεῖνο.

Μόνο ἕνα χαμόγελο μισάνοιξε τὰ χεί-
λια της, — χαμόγελο πικραμένης κα-
ταφρόνιας. Ἡ Τζούλια, μὴ πιστεύοντας
τ' αὐτὰ τῆς τὸν κυττούσε μ' ἀπορία.

—Τὰ λέτε στὰ σοῦδα, αὐτὰ;

—Στὰ σοῦδα; Μὰ μήπως νομίζεις
πῶς ἀστεῖομαι, Τζούλια;

—Δηλαδή, — νόμιζα πῶς θάχατε κά-
ποια προτίμηση σὲ κάτι ξεχωριστό, —
δηλαδή, — νά, πῶς νὰ τὸ πῶ; — θλέ-
πετε εἶναι δύσκολο νὰ σὰς δώσω νὰ
νοιώσετε, ἀφοῦ εἴσατε τόσο κακὰ δια-
τεθειμένοι... μὰ δὲν σὰς ἦρθε ποτὲ καμ-
μιὰ ἀκατανόητη ἐπιθυμία νὰ διαβάσε-
τε κάτι, — ν' ἀκούσετε ἕνα δραματάκι
λεπτό, — νὰ ἰδῇτε, ἔστω καὶ στὸν κινη-
ματογράφο, μιὰ συγκινητικὴ σκηνή, —
μιὰ ὠραία ματιά, — ἕνα κουρασμένο χα-
μόγελο;

—Κάθε ἄλλο... Ἴσως ποτὲ μου...λέω
ἴσως, γιατί δὲν θυμάμαι...

—Τότε...

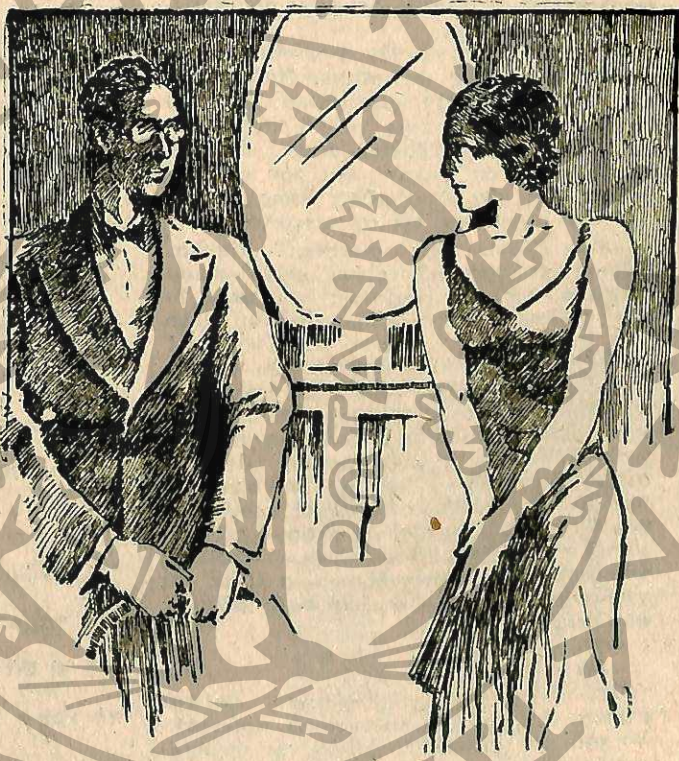
—Τότε; ἐπανελάθε ἐκεῖνος ἐρωτημα-
τικά.

Γιὰ μιὰ στιγμή ἀκού-
τανε ἡ ἀναπνοὴ τους μέ-
σα στὴ σιγῇ. Ἐπειτα,
ἀπότομα σχεδὸν, σὰν φω-
ναχτά.

—Τότε... δὲν ἀγαπήσα-
τε ποτὲ τὴν γυναῖκα σας;
ρώτησε ἡ Τζούλια.

Τὸ σῶμα τῆς Λίνας ἀ-
νατρίχιασε καὶ τὰ μάτια
της καρφώθηκαν στὸ χα-
λί. Τὸ πρόσωπό της χλω-
μίανε, — τὰ δάκρυα τὴν
εἶχαν πλημμυρίσει, — δύ-
σκολα ἔκρυψε ἕνα στε-
ναγμὸ, ποὺ τῆς ἐξέσκιζε
τὸ στήθος, ποὺ σείονταν
ἀπ' τοὺς ἀνυπόταχτους
χτύπους τῆς καρδιάς της.

Σήκωσε σαστισμένα τὸ
κεφάλι καὶ κύτταξε τὸν
ἄνδρα της, καὶ πάγωσε
ὀλόκληρη. Τὸν εἶδε νὰ
χαμογελάῃ ἕνα μυσ-
τηριώδες χαμόγελο, — σὲ
χαμόγελο οὔκου. Ἡ
Τζούλια κι' αὐτὴ σὰν
χαμογελοῦσε, μὰ τὸ χα-
μόγελό της ἦταν περι-
φρονητικὸ, — προκλητι-
κὸ. Ὅλα γύριζαν μπρο-
στὰς της, — ὅλα, — κι' ἔ-
κουσε τὸν ἄνδρα της σὰν

—Σὰς ἀρέσει πολὺ τὸ μυστήριο, δεσποινὶς Τζούλια;

μέσα σ' ὄνειρο.

—Τὴν ἀγάπησα, φυσικά...

—Πῶς;

Ἡ ξερὴ ἐρώτηση τῆς Τζούλιας μὲ μιὰ
μόνο λέξη τῆς φάνηκε σὰν ἕνα χτύπημα
ἀτσαλιοῦ ἀπάνω σὲ σίδερο.

—Τι πῶς;

—Πῶς τὴν ἀγαπήσατε;

—Ὅπως ἀγαπᾷνε.

—Μάλιστα, ὅπως ἀγαπᾷνε, — μὰ σεις
πῶς τὴν ἀγαπήσατε;

Γέλασε καὶ ἐσαπλώθηκε στὸ κάθισμά
του πὺ ἀναπαυτικά.

—Εἶναι πολλὲς ἀγάπες ἀραγε; ρώ-
τησε μυκτηριστικά. Ἐγὼ δὲν τίς ξέρω...

Δὲν ἐπαψα νὰ ἀγαπῶ τὴ γυναῖκα
μου. Τῆς χαρίζω μιὰ ζωὴ πλουσιοπάρο-
χη.

—Φτάνει γιὰ σὰς αὐτὸ, μὰ γιὰ κεί-
νη;

—Τζούλια... εἶπε παραπονετικά ἡ Λίνα.

Ἡ Τζούλια γέλασε εὐθυμῶς κι' ἔδει-
ξε τὰ μαργαριταρένια δόντια της.

—Συζητούσαμε ἔτσι... φιλοσοφικά, Λί-
να. Μὴ διαμαρτύρεσαι. Ἐγὼ κι' ὁ ἄν-
δρας σου μιλοῦσε ἀκαδημαϊκὰ, — καὶ
τὸ γέλιο τῆς ἦταν πειραχτικὸ. — Μὴ στε-
νοχωριέσαι.

—Ὅρα νὰ κοιμηθῇ κανεὶς εἶπε ἐ-
κείνος, θάχοντας τέρμα στὴ συζήτηση.

Προχώρησε στὴ θύρα, τὴν ἀνοίξε καὶ
ἐγῆκε μὲ μιὰ ψυχρὴ καληνύχτα γιὰ τὴ
Τζούλια.

■ ■

Ἡ Τζούλια δὲν κοιμότανε. Ἦταν ξα-
πλωμένη στὸ κρεβάτι της. Κάποια
προαισθησιὴ τῆς ἔλεγε νὰ μὴν κοιμη-
θῇ. Βασάνιζε τὸ μυαλό της μὲ τὰ λό-
για τοῦ ἀντρα τῆς Λίνας καὶ δικαιο-
λογούσε, — πόσο δικαιολογούσε αὐτὴ
μόνη τῶξερε, — τὴ Λίνα γιὰ τὴν ἀρρώ-
στειά της, γιὰ τὴν νευρασθένειά της.

Μὰ ὅσο κι' ἂν ἤθελε νὰ πείσῃ τὸν ἑαυ-
τό της πῶς μόνο αὐτὸ ἔκανε τὴ φιλὴ
τῆς ἀρρωστη, — τόσο ἡ ἀμφιβολία ρίζω-
νε στὴν καρδιά της. Στὸ σπίτι βασί-
λευε νεκρικὴ σιωπὴ. Τίποτα δὲν ἀκού-
-

τανε. Και μέσα στο σκοτάδι του δωματίου της έβριχνε άχνό ματωμένο φώς ένα μικρό καντήλι με κόκκινο κρύσταλλο.

—Αέφανα ή θύρα της έτρεξε,—άνοιξε,—και στο χώρισμα ή λίνια με τὰ νυχτικά της,—τὰ γυμνά πόδια της σὲ παντοφλές,—σκεκότανε καὶ κυττούσε τὸ κρεβάτι, σὰν φοβισμένη.

—Τζούλια, Τζούλια,... κοιμάσαι; ρώτησε με τρεμουλιαστή φωνή.

—'Η Τζούλια ἀνασηκώθηκε στὸ κρεβάτι.

—'Οχι. Τί έπαθες;

Μπήκε καὶ προχώρησε στὸ κρεβάτι σφίγγοντας γύρω στὸ σῶμα της τὰ λευκά της νυχτικά, σὰ νὰ κρύβανε.

—Τίποτα. Μὰ δὲν μπορούσα νὰ κοιμηθῶ... Κι' ἦρθα νὰ σοῦ κάνω συντροφιά.

—'Ασυλλόγιστο παιδί!

—'Η λίνια κάθησε δίπλα στὸ κρεβάτι με τὰ μάτια χαμηλωμένα.

Κάτω ἀπ' τ' ἀδύνατο κοκκινωπὸ φῶς, τὸ χλωμό της πρόσωπο ἔμοιαζε σὰν κερένιο, καὶ τὰ φοβισμένα μάτια της σὰν δυὸ μαῦροι λάκκοι ποὺ ἀφηναν κάποιες λάμπες σκοτεινοῦ φωτός. —'Εμοιάζει σὰν φάντασμα ποὺ τὸ ἀνατάρραζε ἡ ἀναπνοή του ἀέρα. —'Η Τζούλια ἔπιασε τὰ χέρια της,—ἦσαν σὰν τὸ μάρμαρο.

—Εἶσαι παγωμένη...

—'Οχι τόσο παγωμένη στὰ χέρια ὅσο εἶμαι στὴν καρδιά, Τζούλια. Ναι, εἶχες δίκιο,—δὲν ἤμουνα ἀρρώστη ἀπὸ κείνο πούλεγα... —'Εχω μιὰ ἀρρώστεια θαραειά ἐδῶ...

Κι' ἔπιασε τὴν καρδιά της, ἔκλεισε τὰ μάτια της, κι' ἀφῆσε ἓνα στεναγμὸ θαθῦ,—ποὺ μόλις ἀκούστηκε, σὰν ξεψύχισμα.

—Κι' αὐτὴ εἶναι ἡ χειρότερη ἀρρώστεια, λίνια ἡ χειρότερη. Γι' αὐτὸ ἀναγκάστηκα νὰ μιλήσω στὸν ἄντρα σου ἔτσι.

—Δὲν τὸν ἀγαπῶ! ἔκανε με φωνὴ θαθεία, ποὺ ὄγῃκε ἀπ' τὸ στήθος της σὰν στεναγμός,—θαρείά,—ἐπίσημα,—σὰν ἀπαγγελία θανάτου. Δὲν τὸν ἀγαπῶ!...

—Τῶξερα, λίνια.

—Προσπάθησα νὰ τὸν ἀγαπήσω. Προσπάθησα νὰ τὸν ἀγαπήσω. Προσπάθησα μ' ὅλη μου τὴν καρδιά,—μ' ὅλη μου τὴ δύναμη,—μὰ χωρὶς νὰ τὸ καταρθώσω. —'Όσο προσπαθοῦσα τόσο ἀπομακρυνόμουνα ἀπ' αὐτόν. Θὰ τὸν συμπάθουσα,—θὰ τὸν ἀγαποῦσα ἴσως ἀν...

—'Αν μπορούσε νὰ σὲ καταλάβῃ.

—Δὲν ξέρω. Μὰ τίποτα,... τίποτα.

Ξέρεις τί τραγικὸ εἶναι αὐτό,—πόσο ἀπαίσιο,—νὰ μὴν θρίσῃς τίποτα,—ἐνῶ ἄνθρωπο ξένο,—ὅπως διόλου ξένο γιὰ σένα! Καὶ νῶσαι γυναῖκα του!

Νὰ ζῆς κοντὰ του,—δίπλα του,—νᾶναι ἄντρας σου,—νᾶχῃς δικαίωμα γιὰ σένα ἀπεριόριστο,—ἀπεριόριστο! —'Αχ! Τζούλια! Δὲν μπορείς νὰ σκεφθῇς τὸν γιγάντιο πόνο,—τὴν ἀπέραντη ἀπελπισία,—τὴ σκοτεινιά ποὺ κρύβει αὐτὸ τὸ πρᾶγμα... Μοιάζει σὰν νὰ σ' ἔχουν θάψει ζωντανή μέσα στὸν τάφο,—τὰ χῶματα σὲ πιέζουν ἀπὸ πάνω,—πολεμᾶς νὰ σωθῇς,—ν' ἀναπνεύσης,—σκίζεις τὰ χέρια σου στὸν ἄγωνα,—τίς σάρκες σου κομματίζεις...

—Κι' ὁ ἄλλος...

—'Ο ἄλλος;

Τὰ μάτια της πλανήθηκαν κουρασμένα ἀπάνω στὸ κοκκινωπὸ κρύσταλλο τοῦ καντηλιοῦ. Τὸ σῶμα της ἀνατοίχιαζε σὰν νὰ κρῶνε καὶ τὰ δάχτυλά της ἔσφινγαν τὰ σεντόνια.

—Δὲν τὸν βλέπω πιά, ἔσθυσε ἀπ' τὴ ζωή

μου,—ὄχι ὅμως κι' ἀπ' τὴ σκέψη μου,—μουρμούρισε σὰν νὰ μονολογοῦσε. —'Η φωνὴ της ἔμοιαζε σὰν μοιρολόγι κουρασμένο καὶ παθητικό, ποὺ τρέχει ἀχρωμάτιστο ἀπὸ κερένιο χέλια. Οἱ λέξεις ἔδιναν σιγὰ κουρασμένες, ἀτονες.

—'Ο ἄλλος... Σὲ πόσες ταπεινώσεις δὲν μ' ἀφῆσε χωρὶς νὰ μιλήσῃ,—χωρὶς νὰ φανῇ πὼς πειράχτηκε ὅταν ἔμαθε πὼς ἀρραβωνιάστηκα,—πάντα σοβαρό. σὰν ὅλα νὰ τοῦ ἦταν ἀδιάφορα. —'Αχ! Σὰν μαχαίρι ἔσκισε ἡ ἀδιαφορία του,—σὰν μαχαίρι...

—Αὐτὸς λοιπὸν θάταν ἡ αἰτία ποὺ ἀρραβωνιάστηκες με τὸν ἄλλον καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ φερθῇ ἔτσι ποόστυχα!

—Αὐτός; —'Οχι! Γιατί τὸν λές πρόστυχο; Ποῦ τὸν ξέρεις; Καὶ τί ξέρεις, Τζούλια, τί ξέρεις σὺ! Τόσο περίεργη ἡ ἀγάπη μου,—ποὺ θὰ γελοῦσες,—θὰ γελοῦσες! Δὲν εἶχαμε ποτέ μας μιλήσει,

—δὲν εἶχαμε ποτέ μας γνωρίστῃ,—τὸν γνῶριζα,—μὲ γνῶριζε,—τίποτα παραπάνω,—σὰν ἓνα ψεύτικο ὄνειρο ἡ ἀγάπη σας,—ἴσως νὰ μὴν ἦταν ἀγάπη γι' αὐτόν,—γιατί πάντα σοβαρός σὰν με κυττούσε,—καὶ κάποτε τὸ πρόσωπό του σκοτεινιάζε σὰν μ' ἔβλεπε,—θυμωμένο νόμιζες,—κι' ὅμως τὰ μάτια του με παρακολουθοῦσαν χωρὶς νὰ με κυττάζουν,—καί... πιστεύατε,—πιστεύατε πὼς μ' ἀγαποῦσε,—τὸ πιστεύατε σὰν μιὰ ἀλήθεια,—καὶ ζούσα μέσα σ' αὐτὸ τ' ὄνειρο,—σ' αὐτὴ τὴ σκέψη!

—Κι' ὅμως παντρεύτηκες! Σὲ θίασαν μήπως;

—Ναι. Δηλαδή ὄχι με φωνές, με θυμούς, με φοβέρες. Αὐτὴ εἶναι μιὰ θία ποταπή. Μὰ ὑπάρχει μιὰ ἄλλη ποταπότερη, συχαμερότερη θία, ποὺ με γλυκά λόγια δηλητηριάζει, σκουντάει ἀπαλά-ἀπαλά, σὰν θελοῦδο τὸ χᾶιδεμά της. Καὶ σὲ σκουντάει σὲ μιὰν ἀγκαλιά ξένη, σὲ μιὰν ἀγκαλιά ἀδιάφορη.

Εἶναι μιὰ θία ὑπουλὴ ποὺ γεννιέται ἀπ' τὸ λογικὸ, ἀπ' τὴ ζωή, καὶ ποὺ σκοτᾶνε ἀσφαλέστερα ἀπὸ ἓνα πιστόλι...

—Ναι,... εἶπε ἡ Τζούλια, περιμένοντας μ' ἀγωνία νὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ λίνια.

—Αὐτὴ ἡ θία εἶναι ἓνα μαγνητικὸ μάτι φειδιοῦ καὶ σὲ κάνει ν' ἀμαρτήσης σὰν τὴν Εὐα. Σὲ τραβάει στὴν ἀπόφαση;

—Ναι,... εἶπε ἡ Τζούλια, περιμένοντας μ' ἀγωνία νὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ λίνια.

—Αὐτὴ ἡ θία εἶναι ἓνα μαγνητικὸ μάτι φειδιοῦ καὶ σὲ κάνει ν' ἀμαρτήσης σὰν τὴν Εὐα. Σὲ τραβάει στὴν ἀπόφαση;

—Ναι,... εἶπε ἡ Τζούλια, περιμένοντας μ' ἀγωνία νὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ λίνια.

—Αὐτὴ ἡ θία εἶναι ἓνα μαγνητικὸ μάτι φειδιοῦ καὶ σὲ κάνει ν' ἀμαρτήσης σὰν τὴν Εὐα. Σὲ τραβάει στὴν ἀπόφαση;

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΦΤΩΧΗ ΜΟΥ ΑΓΑΠΗ

Φτωχή μου ἀγάπη, δύστυχη γυναῖκα, ἄλλοιμονό σου!

—'Ησουν γιὰ μένανε ψηλὰ μέσ' σ' ἄγρια καὶ τὰ αἰώνια,

κι' ὕστερα ἔαφνω, ἐκύλησες ἀπὸ τὸν οὐρανὸ σου,

κι' ἔπεσες μέσα στὴν ντροπὴ καὶ μέσ' στὴν καταφρόνια.

□ □

—'Ω! Τώρα, ξέρω, ἐσὺ θὰ πᾶς μακριὰ τὸν ταπεινὸ, τὸν χαρωπὸ μαζί

καὶ λασπωμένο. Μὰ τί θὰ γίνω—πὲς μου—ἐγώ,

ποῦδα σὴ γῇ τὸ κρίνο τὸ Εὐαγγελισμοῦ

στὸ δοῦρκο πεταμένο;

Α. ΠΟΡΦΥΡΑΣ

«'Ανεμῶνες σὺν ἄνεμο»

ση τόσο δυνατά, τόσο σφιχτά, σὰν νὰ σοῦ τὰ παρουσιάσῃ ὅλα σὰν μιὰ εὐτυχία ἀληθινή. Σοῦ ξαλαφρώνει τὴν καρδιά, τὴ σκέψη, τὸ κάθε τι. Κι' ὕστερα, ὕστερα ὅλα τὰ κυττὰς καὶ σὲ τρομάζουν, φοβάσαι, ἡ καρδιά σου ξεχειλίζει ἀπὸ ἀπελπισία, πνίγεσαι καὶ ξεσπᾶς σὲ κλάμματα... Τότε ὅμως εἶναι πιά ἀργά...

—'Επεσε προῦμυτα ἀπάνω στὸ κρεβάτι, δίπλα στὴν Τζούλια καὶ ὁλόκληρο τὸ κορμί της ἔτρεμε, κι' οἱ λυγμοὶ τῆς ἔξοικιζαν τὰ στήθια.

Κι' ἡ Τζούλια τῆς χάιδευε τὰ μαλλιά, κι' ἓνα οὐράνιο, περίεργο χαμόγελο, γεμάτο μυστήριο, μισοάνοιγε τὰ ὠραία χέλια της καὶ τὸ ἀχνὸ φῶς τοῦ καντηλιοῦ φωτίζει σὰν ἀναλὺτο ρουμπίνι τὸ γυναικεῖο σύμπλεγμα ἀπάνω στὸ κρεβάτι, τὸ χᾶιδευε γεμάτο λύπη κι' αὐτὸ καὶ μυστήριο...

□ □

—'Η Τζούλια ἔσκιζε νευρικά τὸ μεταξωτὸ μαντηλάκι της, καθισμένη σὲ μιὰν ἄκρη τῆς σάλας. Τὰ μάτια της ἀπὸ καιρὸ κυττούσαν προσεχτικὰ τὴν ἄλλη ἄκρη καὶ τὸ πρόσωπό της κοκκίνιζε, ἀπὸ θυμὸ, — ἴσως ἀπὸ πείσμα. Σὲ κείνη τὴν ἄλλη ἄκρη, κοντὰ στὸ παράθυρο, «ἀλλος» μιλοῦσε με μιὰ νέα μ' ὁλόχρυσα μαλλιά. Καὶ φαίνονταν πὼς τὸν εὐχαριστοῦσε. —'Ηταν τόσο ἀπορροφημένος, τόσο προσεχτικὸς στὰ λόγια της, — καὶ κάπου χαμογελοῦσε, — τὰ μάτια του σπιθοβολοῦσαν, — ἔκανε νευρικές κινήσεις,—ζώηρανε. Κι' ἡ Τζούλια ἔσκιζε σὲ μικρότερες λουρίδες τὸ φτωχὸ μαντηλάκι,—καὶ τῶρα χλωμιάινε,—τῆς ἔρχοταν νὰ κλάψῃ.

—'Αλλοὶ στὴ σάλα κουθέντιαζαν, ἄλλοι ἔπαιζαν πιάνο, ἄλλοι γελοῦσαν. Καὶ τὸ μισοσκόταδο τοῦ φθινοπωριτικοῦ δειλινοῦ γινότανε πιο θαθῦ. Τὸν εἶδε ἡ ἑαφνα ν' ἀφήσῃ τὴ θέση του κοντὰ στὸ παράθυρο καὶ νὰ προχωρήσῃ στὸ μέρος της με τὰ μάτια μισόκλειστα, σὰν νᾶθελε νὰ συνηθίσῃ στὸ σκοτάδι, νὰ διακρίνῃ καλὰ τ' ἀντικείμενα. Τὴν εἶδε καὶ πλησίασε.

—Σὰς ἀρέσει πολὺ τὸ μυστήριο, δεσποινὶς Τζούλια, εἶπε κι' ἓνα χαμόγελο στόλισε τὰ χέλια του.

—Περισσότερο ἀπ' τὰ γέλια,—ἀπ' τὰ λόγια ποὺ πετᾶν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ καὶ χάνονται. Σκέπτομαι στὴ γωνία μου.

—Πολλὰ πράγματα; Καὶ σὰν τί ἄραγε;

—Περασμένες ἀγάπες, εἶπε καὶ τὸν κύτταξε κατάματα.

—Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ καθήσω;

Κάθησε κοντὰ της καὶ γιὰ λίγο κύτταξε γύρω.

—Καὶ τίς σὰς λένε αὐτὲς οἱ περασμένες ἀγάπες; Εἶναι τόσο κουραστικές!

—'Αλήθεια, τόσο κουραστικές γιὰ σὰς τοὺς ἄντρες! Περνᾶνε τόσο εὐκολα, τόσο ἄσφρα. Δὲν σὰς ἀφήνουν καμμιὰ ἀνάμνηση...

—Ποὶς ξέρει...

—'Η Τζούλια ἀνατρίχιασε.

—Σὰς ἔχουν ἀφήσει ἀναμνήσεις οἱ ἐρωτικές σας περιπέτειες, ρώτησε σχεδὸν ἀπότομα.

—Ποῦ ξέρετε πὼς εἶχα ἐγὼ ἐρωτικές περιπέτειες; γιὰ νὰ μοῦ κάνετε αὐτὴ τὴν ἐρώτηση;

—Καθέννας ἔχει.

Τὴν κύτταξε μ' ἀπορία γιὰ λίγο.

—Εἶναι ἀνάγκη νᾶχῃ κανεὶς τέτοιες ἀναμνήσεις;

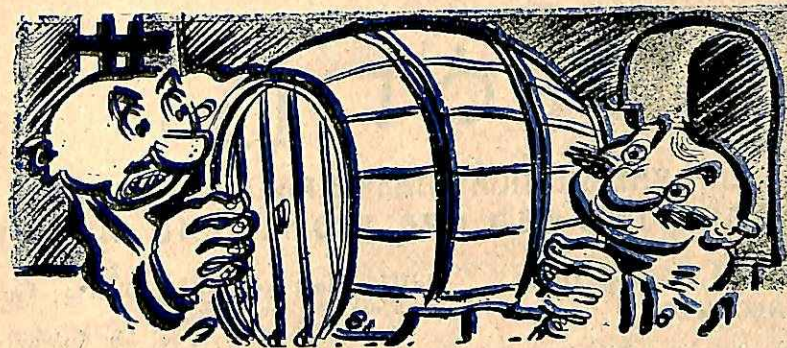
—Βέβαια, εἶναι ἀνάγκη. —'Αλλοῶς δὲν ἐξῆσε!

—Δὲν καταλαβαίνω πὼς τὴ νοιώθετε

(Τὸ τέλος στὴ σελίδα 40)

Τὸ κρασί ποὺ ἐξατμίζεται

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΟΥ ΖΟΒΑΛ

—'Αλλά, μονο, νά! —'Ηταν στραγγισμένο ὁλοσδιόλου... —'Αρχισε νὰ ὑποβῇ πὼς οἱ προμηθεῖται ἀδελφοὶ Λατρέϊ εἶχαν κάνει λάθος. Τοὺς ἔγραψε ἓνα γράμμα ὅπου τοὺς ἔβραζε ὅλη τὴν δυσἀρεσκεία του. Λαμβάνοντας αὐτὸ τὸ γράμμα, οἱ ἀδελφοὶ Λατρέϊ ἔμειναν κατάπληκτοι.

Χωρὶς νὰ ξέρουν τί εἶχε συμβῇ, πιστεύοντας ὅμως πὼς κάτι τὸ ὑποπτό συνέβαινε, ἔστειλαν ἐπειγόντως στὸν καλὸ πελάτη τοὺς μάρμπα Φρανσουᾶ κάποιον ἐπιθεωρητὴ τοὺς δνόματι —'Αλοῖντ Βερζὺ ποὺ, ὕστερα ἀπὸ τὴν πρόχειρη ἀνάκριση, μισοκατάλαβε τὴν ἀλήθεια.

—'Αγαπητέ κ. Φρανσουᾶ, εἶπε, κάνετε δὴθεν πὼς θὰ μπάσατε δεύτερο βαρέλι

ταῖ ἀδελφοὶ Λατρέϊ εἶχαν κάνει λάθος. Τοὺς ἔγραψε ἓνα γράμμα ὅπου τοὺς ἔβραζε ὅλη τὴν δυσἀρεσκεία του. Λαμβάνοντας αὐτὸ τὸ γράμμα, οἱ ἀδελφοὶ Λατρέϊ ἔμειναν κατάπληκτοι.

Χωρὶς νὰ ξέρουν τί εἶχε συμβῇ, πιστεύοντας ὅμως πὼς κάτι τὸ ὑποπτό συνέβαινε, ἔστειλαν ἐπειγόντως στὸν καλὸ πελάτη τοὺς μάρμπα Φρανσουᾶ κάποιον ἐπιθεωρητὴ τοὺς δνόματι —'Αλοῖντ Βερζὺ ποὺ, ὕστερα ἀπὸ τὴν πρόχειρη ἀνάκριση, μισοκατάλαβε τὴν ἀλήθεια.

—'Αγαπητέ κ. Φρανσουᾶ, εἶπε, κάνετε δὴθεν πὼς θὰ μπάσατε δεύτερο βαρέλι

ταῖ ἀδελφοὶ Λατρέϊ εἶχαν κάνει λάθος. Τοὺς ἔγραψε ἓνα γράμμα ὅπου τοὺς ἔβραζε ὅλη τὴν δυσἀρεσκεία του. Λαμβάνοντας αὐτὸ τὸ γράμμα, οἱ ἀδελφοὶ Λατρέϊ ἔμειναν κατάπληκτοι.

Χωρὶς νὰ ξέρουν τί εἶχε συμβῇ, πιστεύοντας ὅμως πὼς κάτι τὸ ὑποπτό συνέβαινε, ἔστειλαν ἐπειγόντως στὸν καλὸ πελάτη τοὺς μάρμπα Φρανσουᾶ κάποιον ἐπιθεωρητὴ τοὺς δνόματι —'Αλοῖντ Βερζὺ ποὺ, ὕστερα ἀπὸ τὴν πρόχειρη ἀνάκριση, μισοκατάλαβε τὴν ἀλήθεια.

—'Αγαπητέ κ. Φρανσουᾶ, εἶπε, κάνετε δὴθεν πὼς θὰ μπάσατε δεύτερο βαρέλι

ταῖ ἀδελφοὶ Λατρέϊ εἶχαν κάνει λάθος. Τοὺς ἔγραψε ἓνα γράμμα ὅπου τοὺς ἔβραζε ὅλη τὴν δυσἀρεσκεία του. Λαμβάνοντας αὐτὸ τὸ γράμμα, οἱ ἀδελφοὶ Λατρέϊ ἔμειναν κατάπληκτοι.

Χωρὶς νὰ ξέρουν τί εἶχε συμβῇ, πιστεύοντας ὅμως πὼς κάτι τὸ ὑποπτό συνέβαινε, ἔστειλαν ἐπειγόντως στὸν καλὸ πελάτη τοὺς μάρμπα Φρανσουᾶ κάποιον ἐπιθεωρητὴ τοὺς δνόματι —'Αλοῖντ Βερζὺ ποὺ, ὕστερα ἀπὸ τὴν πρόχειρη ἀνάκριση, μισοκατάλαβε τὴν ἀλήθεια.

—'Αγαπητέ κ. Φρανσουᾶ, εἶπε, κάνετε δὴθεν πὼς θὰ μπάσατε δεύτερο βαρέλι

ταῖ ἀδελφοὶ Λατρέϊ εἶχαν κάνει λάθος. Τοὺς ἔγραψε ἓνα γράμμα ὅπου τοὺς ἔβραζε ὅλη τὴν δυσἀρεσκεία του. Λαμβάνοντας αὐτὸ τὸ γράμμα, οἱ ἀδελφοὶ Λατρέϊ ἔμειναν κατάπληκτοι.

Χωρὶς νὰ ξέρουν τί εἶχε συμβῇ, πιστεύοντας ὅμως πὼς κάτι τὸ ὑποπτό συνέβαινε, ἔστειλαν ἐπειγόντως στὸν καλὸ πελάτη τοὺς μάρμπα Φρανσουᾶ κάποιον ἐπιθεωρητὴ τοὺς δνόματι —'Αλοῖντ Βερζὺ ποὺ, ὕστερα ἀπὸ τὴν πρόχειρη ἀνάκριση, μισοκατάλαβε τὴν ἀλήθεια.

—'Αγαπητέ κ. Φρανσουᾶ, εἶπε, κάνετε δὴθεν πὼς θὰ μπάσατε δεύτερο βαρέλι

ταῖ ἀδελφοὶ Λατρέϊ εἶχαν κάνει λάθος. Τοὺς ἔγραψε ἓνα γράμμα ὅπου τοὺς ἔβραζε ὅλη τὴν δυσἀρεσκεία του. Λαμβάνοντας αὐτὸ τὸ γράμμα, οἱ ἀδελφοὶ Λατρέϊ ἔμειναν κατάπληκτοι.

Χωρὶς νὰ ξέρουν τί εἶχε συμβῇ, πιστεύοντας ὅμως πὼς κάτι τὸ ὑποπτό συνέβαινε, ἔστειλαν ἐπειγόντως στὸν καλὸ πελάτη τοὺς μάρμπα Φρανσουᾶ κάποιον ἐπιθεωρητὴ τοὺς δνόματι —'Αλοῖντ Βερζὺ ποὺ, ὕστερα ἀπὸ τὴν πρόχειρη ἀνάκριση, μισοκατάλαβε τὴν ἀλήθεια.

—'Αγαπητέ κ. Φρανσουᾶ, εἶπε, κάνετε δὴθεν πὼς θὰ μπάσατε δεύτερο βαρέλι

ταῖ ἀδελφοὶ Λατρέϊ εἶχαν κάνει λάθος. Τοὺς ἔγραψε ἓνα γράμμα ὅπου τοὺς ἔβραζε ὅλη τὴν δυσἀρεσκεία του. Λαμβάνοντας αὐτὸ τὸ γράμμα, οἱ ἀδελφοὶ Λατρέϊ ἔμειναν κατάπληκτοι.

Χωρὶς νὰ ξέρουν τί εἶχε συμβῇ, πιστεύοντας ὅμως πὼς κάτι τὸ ὑποπτό συνέβαινε, ἔστειλαν ἐπειγόντως στὸν καλὸ πελάτη τοὺς μάρμπα Φρανσουᾶ κάποιον ἐπιθεωρητὴ τοὺς δνόματι —'Αλοῖντ Βερζὺ ποὺ, ὕστερα ἀπὸ τὴν πρόχειρη ἀνάκριση, μισοκατάλαβε τὴν ἀλήθεια.

—'Αγαπητέ κ. Φρανσουᾶ, εἶπε, κάνετε δὴθεν πὼς θὰ μπάσατε δεύτερο βαρέλι

ταῖ ἀδελφοὶ Λατρέϊ εἶχαν κάνει λάθος. Τοὺς ἔγραψε ἓνα γράμμα ὅπου τοὺς ἔβραζε ὅλη τὴν δυσἀρεσκεία του. Λαμβάνοντας αὐτὸ τὸ γράμμα, οἱ ἀδελφοὶ Λατρέϊ ἔμειναν κατάπληκτοι.

Χωρὶς νὰ ξέρουν τί εἶχε συμβῇ, πιστεύοντας ὅμως πὼς κάτι τὸ ὑποπτό συνέβαινε, ἔστειλαν ἐπειγόντως στὸν καλὸ πελάτη τοὺς μάρμπα Φρανσουᾶ κάποιον ἐπιθεωρητὴ τοὺς δνόματι —'Αλοῖντ Βερζὺ ποὺ, ὕστερα ἀπὸ τὴν πρόχειρη ἀνάκριση, μισοκατάλαβε τὴν ἀλήθεια.

—'Αγαπητέ κ. Φρανσουᾶ, εἶπε, κάνετε δὴθεν πὼς θὰ μπάσατε δεύτερο βαρέλι

ταῖ ἀδελφοὶ Λατρέϊ εἶχαν κάνει λάθος. Τοὺς ἔγραψε ἓνα γράμμα ὅπου τοὺς ἔβραζε ὅλη τὴν δυσἀρεσκεία του. Λαμβάνοντας αὐτὸ τὸ γράμμα, οἱ ἀδελφοὶ Λατρέϊ ἔμειναν κατάπληκτοι.

Χωρὶς νὰ ξέρουν τί εἶχε συμβῇ, πιστεύοντας ὅμως πὼς κάτι τὸ ὑποπτό συνέβαινε, ἔστειλαν ἐπειγόντως στὸν καλὸ πελάτη τοὺς μάρμπα Φρανσουᾶ κάποιον ἐπιθεωρητὴ τοὺς δνόματι —'Αλοῖντ Βερζὺ ποὺ, ὕστερα ἀπὸ τὴν πρόχειρη ἀνάκριση, μισοκατάλαβε τὴν ἀλήθεια.

—'Αγαπητέ κ. Φρανσουᾶ, εἶπε, κάνετε δὴθεν πὼς θὰ μπάσατε δεύτερο βαρέλι

ταῖ ἀδελφοὶ Λατρέϊ εἶχαν κάνει λάθος. Τοὺς ἔγραψε ἓνα γράμμα ὅπου τοὺς ἔβραζε ὅλη τὴν δυσἀρεσκεία του. Λαμβάνοντας αὐτὸ τὸ γράμμα, οἱ ἀδελφοὶ Λατρέϊ ἔμειναν κατάπληκτοι.

Χωρὶς νὰ ξέρουν τί εἶχε συμβῇ, πιστεύοντας ὅμως πὼς κάτι τὸ ὑποπτό συνέβαινε, ἔστειλαν ἐπειγόντως στὸν καλὸ πελάτη τοὺς μάρμπα Φρανσουᾶ κάποιον ἐπιθεωρητὴ τοὺς δνόματι —'Αλοῖντ Βερζὺ ποὺ, ὕστερα ἀπὸ τὴν πρόχειρη ἀνάκριση, μισοκατάλαβε τὴν ἀλήθεια.

—'Αγαπητέ κ. Φρανσουᾶ, εἶπε, κάνετε δὴθεν πὼς θὰ μπάσατε δεύτερο βαρέλι

ταῖ ἀδελφοὶ Λατρέϊ εἶχαν κάνει λάθος. Τοὺς ἔγραψε ἓνα γράμμα ὅπου τοὺς ἔβραζε ὅλη τὴν δυσἀρεσκεία του. Λαμβάνοντας αὐτὸ τὸ γράμμα, οἱ ἀδελφοὶ Λατρέϊ ἔμειναν κατάπληκτοι.

Χωρὶς νὰ ξέρουν τί εἶχε συμβῇ, πιστεύοντας ὅμως πὼς κάτι τὸ ὑποπτό συνέβαινε, ἔστειλαν ἐπειγόντως στὸν καλὸ πελάτη τοὺς μάρμπα Φρανσουᾶ κάποιον ἐπιθεωρητὴ τοὺς δνόματι —'Αλοῖντ Βερζὺ ποὺ, ὕστερα ἀπὸ τὴν πρόχειρη ἀνάκριση, μισοκατάλαβε τὴν ἀλήθεια.

—'Αγαπητέ κ

ή αιωνία νεότης;

ΕΝΑ ΒΑΣΑΝΟ ΠΟΛΥ ΠΑΛΙΟ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΠΑΝΤΑ ΝΕΟ-
ΑΠΟ ΤΗΝ ΘΕΑ ΗΡΑ ΣΤΟΝ...ΘΕΙΟ ΒΟΡΩΝΩΦ

Το πρόβλημα της αιωνίου νεότητος δ-
πηρεσε το μεγάλο βάσανο της ανθρω-
πότητος, από τους αρχαιοτάτους α-
κόμη χρόνους.

Μαζί με τις άλλες προσπάθειές του ο αν-
θρωπος, για την βελτίωση των γενικών ό-
ρων ζωής του δεν παραμέλησε ποτέ την
φροντίδα της διατηρήσεως όσο το δυνατόν
περισσότερο της νεότητός του. Γιατί να γε-
νούμε;

Αυτό το ερώτημα βασάνιζε και βασανίζει
εκόμη τον άνθρωπο.

Οι βιολόγοι λένε ότι δεν πρέπει να γε-
νούμε ότι οι ιστοί διαρκώς ανανεώνονται.
Και όμως γερνούμε και όμως πεθαίνουμε!
«Γιατί το θέλουμε» λένε πάλι οι ίδιοι οι βιο-
λόγοι. Είναι λοιπόν πραγματικά στο χέρι
μας να μη γερνούμε; Δυστυχώς, φαίνεται
πως δεν είναι, γιατί διαφορετικά, θα είχε το
φάρμακο ή καθεὶς μας στο χέρι του και δεν
θα είχαμε τις επίμονες και διαρκείς προσπά-
θειες της επιστήμης στην ανακάλυψη πό-
τε του ελιξήριου της αιωνίου νεότητος, και πό-
τε άλλων μέσων ανανεώσεως του οργανι-
σμού και παρατάσεως, κατά συνέπειαν, της
ζωής του ανθρώπου.

Αφορμή στο σημερινό άρθρο μας μᾶς έ-
δωσε μια εντυπωσιακή είδηση, ότι ο Ρώσος
καθηγητής Τσεργένκο έφευγε ένα ηλεκτρι-
κό μηχανήμα, με το οποίο αποδίδεται όλο το
σφύριγος του στούς ατονισμένους Ιστούς έ-
νος γερασμένου οργανισμού. Σε λίγο διάστη-
μα ο υποβαλλόμενος στην θεραπεία αυτή αι-
σθάνεται ο' όλο του το σώμα τὰ αποτελεσμα-
τό κερσανοδόλου αυτού ξανανειώματος.

Αλλά δεν θα ασχοληθούμε σήμερα με την
καταπληκτική αυτή έφευρεση. Έμεινέ θα οί-
ξουμε τώρα μια γοργή ματιά στο παρελθόν
για να δούμε τί έχει γίνει ως τώρα στο τό-
σο ένδιαφέρον αυτό κεφάλαιο της ανθρωπί-
νης προσπάθειας.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΗΡΑ ΣΤΟΝ ΦΑΟΥΣΤ

Και... από θεού ή μάλλον από θεάς άρξα-
σθαι... Γιατί ή ανάγκη του ξανανειώματος
δεν υπήρξε μονάχα το βάσανο των ανθρω-
πων αλλά και των θεών του Όλύμπου.

Ποιός δεν θυμάται την "Ηρα π.χ. την ξη-
λιάρα σύζυγο του Διός, που λουζότανε κάθε
μέρα στα νάματα μιας πηγής για να δια-
τηρήσει την δροσιά της, και... τον Δία της
κοντά της. "Αν κρίνει όμως κανείς από τις
άτελείωτες άπιστίες του πατρός των θεών,
φαίνεται ότι δεν κατάφεραν και σπουδαία
πράγματα τα νερά της περιήρμης πηγής.

Οι άνθρωποι έμυθήθηκαν την κοκέτια θεά
και έτρεχαν κι' αυτοί σε διάφορα θαυμα-
τουργά νερά για να ξαναβρούν ή να διατη-
ρήσουν τα νεάτα τους.

Ο Μεσαίον δεν άρκεσθήκε στις φυσικές
πηγές της αιωνίου νεότητος, βάλλθηκε να την
κατασκευάσει στα μυστηριώδη έργαστήρια
των άλχημιστών.

Ο Φάουστ υπήρξε ο περιφημότερος από
τους άλχημιστάς αυτούς, αλλά χωρίς να κα-
ταφέρει κι' αυτός τίποτε, αφού γρειάσθηκε να
πουλήσει την Ψυχή του στον διάβολο για να
πάρε πίσω τα νεάτα του και να αγαπηθεί ά-
πό την Μαργαρίτα.

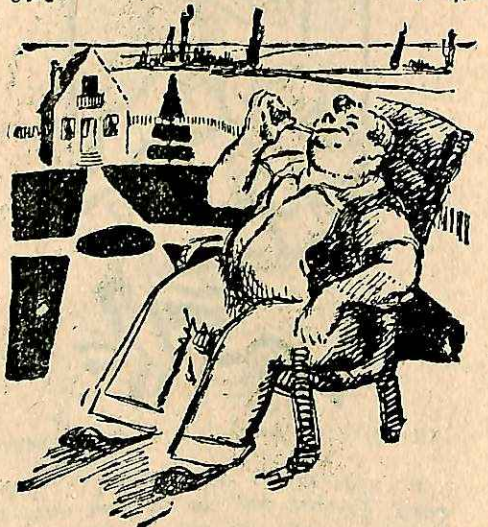
ΤΟ ΕΛΙΞΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΑΙΩΝΙΟΥ
ΝΕΟΤΗΤΟΣ

Οι άλχημιστάι λοιπόν, κλεισμένοι στα
σκοτεινά και άραχνιασμένα έργαστήρια τους,
αναζητούσαν το φάρμακο για την διατήρηση
της αιωνίου νεότητος, το περίφημο ελιξή-
ριο της ζωής.

Η προσπάθειά τους πήγαινε παράλληλα
με την προσπάθεια των άλλων εκείνων άλ-
χημιστών που αναζητούσαν το μυστικό της
κατασκευής χρυσού.

Αργότερα, οι δυο προσπάθειες έγιναν
μια: πώς να κατασκευασθή χρυσός πόσιμος,
σε ύγρό, το οποίο παίρνοντας κανείς ως
φάρμακο, θα εξησφάλιζε την ά γ η ρ ί α του.

Τι να τους έκανε τους άλχημιστάς να πι-
στεύουν ότι ο χρυσός θα ξανάδινε την νεό-
τητα στον άνθρωπο αν υπορούσε να τον γευ-
στοποιήσει; Η ιδέα πρώτα πρώτα πως ο
χρυσός, το πολύτιμο αυτό μέταλλο, είναι
στερεοποιημένες οι ήλιακές ακτίνες: ή πηγή

Η εύθυμη και ξεκούραστη ζωή είναι
σπουδαίος παράγων μακροζωίας.

κάθε ζωής και επιτυχίας. Και έπειτα, ή Ι-
στορία ενός Έλληνος χωρικού, ο οποίος
βρήκε κάποτε στο χωράφι του ένα δοχείο
γεμάτο νερό και διψασμένους όπως ήταν το
άδειασε. Μόλις όμως το ήπιε λέγει ο θρύ-
λος, ένοιωσε τον έαυτό του άλλον άνθρωπο.
Είχε ξανγεννηθή.

Πρόσεξε τότε καλλίτερα το δοχείο και εί-
δε πως ο πάτος του ήταν από καθαρό χρυσά-
φι. Πιστεύθηκε τότε ότι το νερό, μένοντας
επί μακρό διάστημα μέσα στο χρυσό δοχείο,
πήρε τις ιδιότητες του ευγενούς μετάλλου
και θαυματουργήσε μόλις το ήπιε ο γέρος
Έλλην χωρικός.

Και οι μὲν άλχημιστάι, προσπαθοῦσαν ει-
λικρινά, καλή τη πίστει, να βρουν το περι-
φημο ελιξήριο, υπήρξαν όμως και διάφοροι
σαραλάνοι, οι οποίοι εξεμεταλλεύθηκαν
την ναμία που είχε πιάσει τότε τον κόσμο
με τὰ ελιξήρια της ζωής, και πολούσαν
στις άφελείς διάφορα ποικιλότρομα ύγρά,
που δεν ήταν παρά νεράκι καθαρό, θαμμένο.
Ένας από τους σαραλάνους αυτούς, ο

Βίλλαρ έκανε περιουσία πουλώντας ένα τέ-
τοιο «ελιξήριο νεότητος».

Αν όμως οι άλχημιστάι δεν βρήκαν αυτό
που ζητούσαν με το χρυσάφι, συνετέλεσαν
ώστε να μη το πολύτιμο αυτό μέταλλο στην
θεραπευτική.

ΤΟ ΞΑΝΑΝΕΙΩΜΑ ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΜΑΣ

Και ερχόμαστε τώρα στα χρόνια μας. Με
το ξανανειώμα, άσχολεϊται πια αυτή ή έπι-
στήμη. Δεν το θεωρεί ούτοπία και άναζητεί,
επί τη βάσει των δεδομένων της το μέσο με
το οποίο ο άνθρωπος θα ξαναβρή έκείνο που
έχασε, ή θα διατηρήσει αυτό που έχει.

Τέλος πριν είκοσι χρόνια, έγινε το
πρώτο βήμα προς την τεχνητή ανακαίνιση
του ανθρώπινου οργανισμού. Σκέφθη-
καν οι επιστήμονες: ο άνθρωπος είναι μια
μηχανή, όπως δε σε κάθε μηχανή υπάρχει
και το ανταλλακτικό της, έτσι και ο άνθρω-
πος πρέπει να έχει τα δικά του ανταλλακτικά.

Η πρώτη λοιπόν, προσπάθεια των σοφών
στράφηκε προς τον περίφημο θυροειδή ά-
δένα που βρίσκεται δίπλα στον λαρυγγα και
που είναι το όργανον ισορροπίας του όργα-
νισμού. Σκέφθηκαν ότι ή ανταλλαγή με την
μέθοδο της μεταμοσχεύσεως, ενός γερασμέ-
νου θυροειδούς μ' έναν νέο, θα είχε ίσως κα-
ταπληκτικά αποτελέσματα. Και δεν γνήκαν
γελασμένοι. Οι γέροι έγιναν νέοι. Ο Βο-
ρωνώφ θριάμβευε!... Προσηγήθηκε όμως, για
νάμαστε δίκαιοι, ή προσπάθεια του Άγγλου
γιατρού Χώξλεϋ. Αυτός, θέλοντας να θε-
βαιωθεί για τον πραγματικό ρόλο του θυρο-
ειδούς στον οργανισμό, πήρε μια μέρα ένα
κατσικάκι και το άφήρεσε τον θυροειδή
αδένα του. Μετά έξη μήνες το κατσικάκι εί-
χε την ίδια ανάπτυξη που είχε όταν ήτο έ-
νός μηνός! Δηλ. δεν ανεπτυχθή διόλου. Το
ίδιο έπαθε και ένας νεαρός πετεινός. Το
ίδιο θα συμβή και στον άνθρωπο αν υποστή
την έγχείριση αυτή. Θα χάσει άμέσως το
σφύριγος του, το πᾶν.

Στά 1914 ο Βορονώφ, έκαμε μεταμόσχευ-
ση θυροειδούς αδένους σ' ένα νέο της Κορ-
σικής που είχε γεννηθή βλάξ. Σε λίγο διά-
στημα, ο νέος αυτός γινότανε ένας φυσιολο-
γικός άνθρωπος. Από τότε ή μεταμόσχευση
με αδένες ίδιως, πωθήκαν, προώδευσε.

ΟΙ ΕΥΘΥΜΟΙ ΚΑΙ Η ΜΑΚΡΟΖΩΙΑ

Έκτος όμως, των επιστημονικών αυτών
μέσων υπάρχουν και τὰ άλλα τὰ πὸ ἀπλά
και στοιχειώδη με τὰ οποία μπορεί κανείς
να έχη άπωσθήποτε το ίδιο αποτέλεσμα: την
μακροζωία. Είναι ή ύγεια, ή κανονική ζωή
και προ πάντος το κέφι, ο εύθυμος χαρα-
κτηρ. Αποφεύγετε τις λύπες, και τα νεύρα,
λένε οι φυσιοθεραπευταί, αν θέλετε να ζή-
σετε πολλά χρόνια.

Ο δωρ Ρενιόθ βεβαιώνει ότι είχε θερα-
πύσει έναν υποχονδριακό γέρο διά της αὐ-
θυποβολής της εύθυμίας. Τόν είχε πείσει να
κυντάξη συνεχώς επί ώρισμένη ώρα κάθε
μέρα, τις λέξεις «Είμαι εύθυμος», που
ήταν χαραγμμένος άπέναντί του, στον τοίχο!

Ο Φοντενέλ, που πέθανε 100 ετών, έλεγε
ότι κατώρθωσε να ζήσει τόσα χρόνια γιατί
έβριχνε πάντα στο καλδί των άρεστών
χωρίς να τους διαβάση, όλους τους λιβελ-
λους που έγράφοντο γι' αυτόν.

Το χαμόγελο της Τζοκόντας

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΛΗΤΟΥΣ ΧΑΛΛΕΎ

-ή μίς Σπένς κατεβαίνει άμέσως,
—Σας εύχαριστώ, είπε ο κ.
Χάττον χωρίς να στραφή. Η
καμαριέρα της Τζάνετ Σπένς
ήταν τόσο άσκημομούρα — άσκημομού-
ρα ξεπίτρες με ύφος στρυφνης και έγ-
κληματικής μέγαιρας — ώστε δεν μπο-
ρούσε να την κυττάξη κανείς για πολλή
ώρα.

Η πόρτα ξανάκλεισε.
Ο κ. Χάττον σταμάτησε μπροστά σ'
ένα μικρό όβάλ καθρέφτη. Έσκυψε λίγο
για να δη προσεκτικά το πρόσωπό του
και χάριδεσε τὰ μαλλιά του. Ήσαν κα-
στανά και κατσαρά όπως πριν από είκο-
σι χρόνια.. Ούτε ίχνος φαλάκρας — το
μέτωπό του μόνον φάνταζε τώρα πὸ εὐ-
ρύ, σασιπύρειο.

Ξαφνικά, άντελήφθη πως ή Τζάνετ
Σπένς βρισκόταν μέσα στο δωμάτιο, όρ-
θια κοντά στην πόρτα. Ο κ. Χάττον τι-
νάχτηκε σαν να τὸν είχε πιάσει ἐπ' αὐ-
τοφώρῳ κλέβοντας. Τὸ νὰ εμφανίζεται
έτσι άθόρυβα, σαν φάντασμα, ήταν ένα
ἀπ' τὰ ταλέντα της Τζάνετ Σπένς. Ίσως
να βρισκόταν εκεί απ' την αρχή και να
τὸν είχε δῇ να κυττάξη στον καθρέ-
φτη.

—Ω! με τρομάξατε! Είπε ο κ. Χάττον
ξαναβρίσκοντας το χαμόγελό του και
προχώρησε προς την Σπένς με άπλωμένο
το χέρι.

Κι' ή μίς Σπένς χαμογελοῦσε: τὸ χα-
μόγελο της Τζοκόντας, όπως της είχε πῆ
κάποτε σε μια στιγμή κάπως ειρωνικής
κολακείας. Η μίς Σπένς είχε πάρει το
κομπλιμέντο στὰ σοβαρά και προσπαθοῦ-
σε από τότε να φανῇ άνταξία τοῦ μοντέ-
λου τοῦ Λεονάρδου ντὰ Βίντσι. Τὸ πρό-
σωπό της ήταν παράξενο: ένα στοματάκι
στρογγυλό. Ἀπάνω απ' τὸ στόμα, μια
μύτη άτέλειος. Και παραπάνω δυο μεγά-
λα μάτια, λαμπερά και σκοῦρα, που
καμμιὰ φορά ήσαν βουτηγμένα μέσα στο
αἷμα. Ἀπό πάνω τους τέλος τὰ πυκνά
φρύδια της έδιναν ένα επιβλητικό ύφος
ρωμίας πατρικίας. Τὰ μαλλιά της ήσαν
κατάμαυρα.

—Είπα να σας καλημερίσω, περνώντας,
συνέχισε ο κ. Χάττον.

Η μίς Σπένς κάθησε και τοῦ υπέδειξε
ένα κάθισμα κοντά της.

—Λυπούμαι, σας βεβαιώ, που δεν μπο-
ρώ να μείνω πολύ, διαμαρτυρήθηκε ο κ.
Χάττον. Πρέπει να επιστρέψω για να δῶ
πως πάει ή δυστυχισμένη Έμιλυ. Δεν
ήταν καθόλου καλά, σήμερα το πρωί.
Έλπίζε όμως να είναι καλλίτερα αύριο
και σας καλεί να γευματίσουμε μαζί.
Μπορείτε νάρηθε; Σας τὸ παρακαλώ!

Και πρόσθεσε σχεδόν άμέσως:
—Καί εγώ σας καλῶ, ξέρετε.

Έκείνη χαμήλωσε τὰ μάτια κι' ο κ.
Χάττον νόμισε πως άντελήφθη μια έλα-
φρά κοκκινάδα από μάγουλό της. Αυτή
ή παρθένα των τριανταέξη ετών δεν
είχε άκόμη μαραθῆ: δεν της έλειπε ή
γοητεία. Κι' είχε κάτι τὸ μυστηριώδες.

Η μίς Σπένς δεν άποκρίθηκε, εξακο-
λούθησε όμως να χαμογελά. Κάπου-κά-
που, ή Τζοκόντα τοῦ έδινε στὰ νεύρα τοῦ

κ. Χάττον.

—Πρέπει να φύγω, της είπε σε λίγο.
Ὁρβουάρ, μυστηριώδης Τζοκόντα.

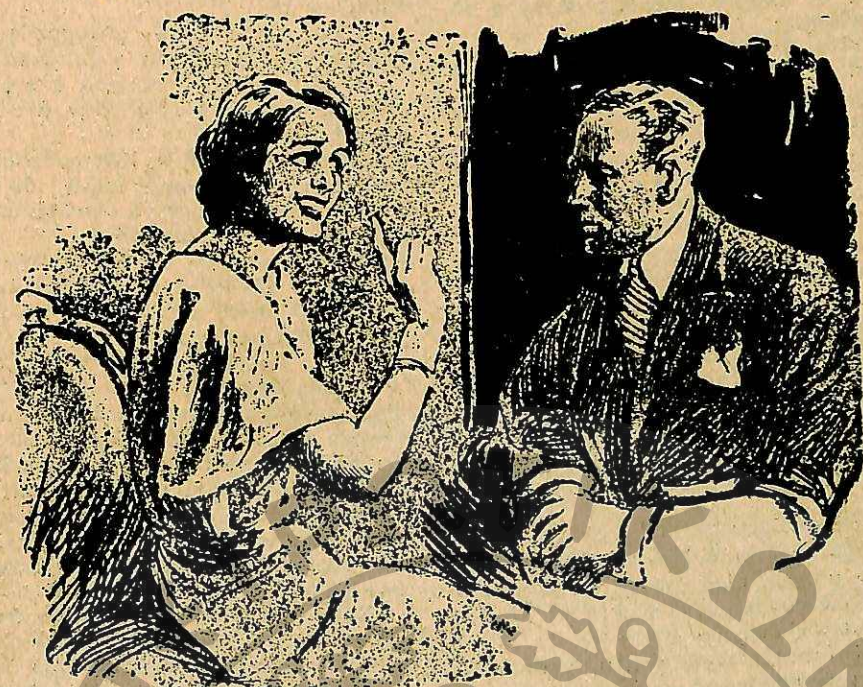
Τὸ χαμόγελο έγινε τώρα πὸ ζωηρό
και τὸ στόμα σχημάτισε έναν μικρότερο
κύκλο.

—Βιάζεσθε πολύ, έκανε παιχνιδιάρικα
ή μίς Σπένς.

Ο κ. Χάττον, ύποκλήθηκε σύμφωνα με
την μόδα τοῦ 15ου αἰῶνος και φλησε τὸ
χέρι που τοῦδινε εκείνη. Ήταν ή πρώτη
φορά που έπαιρνε τόσο θάρρος και δεν
της κακοφάνηκε.

—Δεν βλέπω την ώρα να ξημερώση,
ή αύριανή ήμέρα.

—Αλήθεια;
Ἀντί ν' άπαντήση ο κ. Χάττον φίλησε
και πάλι τὸ χέρι της νέας και στράφηκε

—Βιάζεσθε πολύ έκανε παιχνιδιάρικα ή μίς Σπένς

για να φύγη. Η μίς Σπένς τὸν συνώ-
δευσε ως την πόρτα.

Ένα πολυτελές αυτοκίνητο ήταν στα-
ματημένο δίπλα στο πεζοδρόμιο. Ο κ.
Χάττον άνοιξε την πόρτα.

—Ω! χρυσέ μου Τέντυ. Έναν αιώ-
να έμεινες εκεί μέσα!

Με δροσερή, παιδιαστική φωνή πρόφε-
ρε αυτά τὰ λόγια.

Ο κ. Χάττον χώθηκε μέσα στο αυτοκί-
νητο.

—Αλήθεια; είπε κλείνοντας την πόρ-
τα.

Τὸ αυτοκίνητο ξεκίνησε.

—Όστε ήταν τόσο αίσθητή ή έλλειψη
μου για να βρῆς πως περνά τόσο άργά
ή καιρός;

—Χρυσέ μου Τέντυ...

Ένα χαριτωμένο κεφαλάκι ακούμπησε
στο κεφάλι τοῦ κ. Χάττον. Γοητευμένος
αυτός, έβριξε μια ματιά στο παιδικό
πρόσωπο και τὸ φίλησε, ψιθυρίζοντας

πολλές φορές τὸ δνομά της:

—Ντόρις, Ντόρις, Ντόρις!

—Ω! Τέντυ! Τι εύχαριστημένη που εί-
μαι!

—Κι' εγώ τὸ ίδιο. (Νὰ ήταν όμως α-
λήθεια; Παράξενο πράγμα: ο κ. Χάττον
δεν θὰ μπορούσε να όρκισθῇ γι' αυτό).

—Κάτι όμως με βασανίζει: δεν ξέρω
αν είναι κακό πράγμα τὸ να βρίσκομαι
αυτή τη στιγμή εδώ, μαζί σου, να άγαπιό-
μαστε και να νοιώθω κάτι σαν μια ήλε-
κτρική έκκένωση μόλις μ' άγγιξης. Καμ-
μιὰ φορά, σκέπτομαι πως θάπρεπε να
πάψω να σ' άγαπῶ.

—Είναι άραγε δυνατόν; ρώτησε ο κ.
Χάττον, που είχε πεποθήση στην δύναμη
της γοητείας του.

—Ξέρεις ότι όχι, χρυσέ μου Τέντυ. Θά

μπορούσα όμως να φύγω. Θά μπορούσα
να κρυφτώ. Θά μπορούσα να κλειστώ
κάπου και να εξαναγκάσω τὸν έαυτό
μου να μὲν μακριά σου...

—Παίδι! Παίδι!...

—Τὴν έσφιξε στην άγκυλιά του. Ήταν
πολύ συγκινημένος. Ένοιωθε μια προ-
στατευτική συμπάθεια γι' αυτή την νέα.
Ἀκούμπησε τὸ μάγουλό του άπάνω στὰ
μ'...ιά της κι' έτσι άγκαλιασμένοι σώ-
τηναν, ενώ τὸ αυτοκίνητο κυλοῦσε όλο-
τῶχος. Κάποτε στάθηκαν. Η νέα πήδη-
σε κάτω.

—Ὁρβουάρ! Ὁρβουάρ!

Τὸ αυτοκίνητο ξεκίνησε και πάλι, χά-
θηκε σε μια καμπή κι' ή Ντόρις άναστέ-
θηκε και ξεκίνησε άργα για τὸ σπίτι της.
Είχε να περπάτησῇ ένα χιλιόμετρο και
στο άναμεταξύ, θὰ έπρεπε να βρῇ μια
δικαιολογία της άπουσίας της για τὸς
δικούς της.

Όταν έμεινε μόνος, ο κ. Χάττον ένοιω-

σε απότομα να τον κυριεύει μια φριχτή πλήξη.

Η κ. Χάττον ήταν εξαπλωμένη στο ντιβάνι της κι έρριχνε πασιέντσα. Παρά την ζέση της καλοκαιρινής βραδυάς του 'Ιουλίου, το τζάκι ήταν αναμμένο.

—Τι ζέση που κάνει εδώ -μέσα! είπε μπαίνοντας ο κ. Χάττον.

—Ξέρεις πώς μου είναι απαραίτητη η ζέση; άγαπητέ μου, το είπα με παραπονοϊκή φωνή η κ. Χάττον. Νοιώθω διαρκώς ανατριχίλα σε όλο μου το κορμί!

—'Ελπίζω να είσαι καλλίτερα απόψε.

—Όχι και τόσο, δυστυχώς! 'Ο δόκτωρ Λίμπαντ ισχυρίζεται πως πρέπει να πάω το καλοκαίρι στην έξοχή στο Γουέλντ.

—Νά πάς, άγαπητέ μου, γιατί να μην πάς;

Επικολούθησε κάποια σιωπή. 'Ο κ. Χάττον έπωφελήθηκε για να αναπολήσει τα γεγονότα του απογεύματος: η Ντόρις κι' αυτός είχαν πάει με το αυτοκίνητο ως το δάσος. Εκεί, άφησαν το αυτοκίνητο κάτω από τα δέντρα και κατέβηκαν μαζί το βουνό. 'Ο ήλιος άκτινοβολούσε και δεν φούσκες διόλου...

Η κ. Χάττον του διέκοψε σε λίγο το όνειροπόλημα:

—Δεν θα έρθεις μαζί μου, άγαπητέ μου; ρώτησε.

—Μά... το ξέρεις πως φεύγω για την Σκωτία στο τέλος του μηνός.

Η κ. Χάττον τον κύτταξε έκτεντικά:

—Δεν μπορώ να φύγω μόνη.

—Ποιός σου είπε να φύγεις μόνη; Θα πάρης μαζί σου την καμαριέρα.

Μιλούσε ένθερμος. Αυτή η άρρωστη γυναίκα, που παραπονιόταν αιώνιως, του ήταν φόρτωμα άσηκωτο. Συλλογιζόταν την άλλη, την μικρούλα, που ήταν όλο νειάτα και δροσιά...

—Δεν φαντάζομαι να μπορέσω να φύγω.

—Πρέπει, άγαπητέ μου, έπέμενε ο κ. Χάττον, αφού το διατάζει ο γιατρός. 'Εξ άλλου, μια αλλαγή αέρος θα σε ωφελήσει.

—Δεν πιστεύω.

—Αφού το λέει ο δόκτωρ Λίμπαντ.

—Δεν μπορώ, είμαι πολύ αδύνατη. Δεν μπορώ να φύγω μόνη. Και η κ. Χάττον σκούπισε τα δάκρυά της.

—Και όμως, άγαπητέ μου, πρέπει να κάνεις μια προσπάθεια.

—Προτιμώ να μ' αφήσετε να πεθάνω ήσυχη εδώ.

Και έξοπασε σε λυγμούς.

Περισσότερο ένθερμος τώρα, ο κ. Χάττον γύρισε τις πλάτες κι' έφυγε. 'Αναγνώριζε βέβαια πως δεν έπρεπε να φερθεί τόσο απότομα — αλλά ήταν υπέρ των δυνάμεών του. 'Η "Εμιλ" ήταν νέα κι' ύγιης όταν την είχε παντρευτεί. Τότε την αγαπούσε, τώρα όμως... Μήπως ήταν δικό του φταίξιμο αν εκείνη είχε αλλάξει έτσι;

Την επομένη, η κ. Χάττον ήταν καλλίτερα. Την νύχτα, είχε ταχυπαλμία, τώρα όμως ένιωθε τον εαυτό της πιο ανακουφισμένο. 'Εξ άλλου, ήθελε να τιμήσει την καλεσμένη της. 'Η μίς Σπένς άκουσε τα παράπονά της για την έξοχή του Ουέλντ και την συμβούλεψε.

—'Ισως να μην αναγκαστήτε να πάτε στο Ουέλντ, είπε. "Αν πάτε καλλίτερα, ο δόκτωρ Λίμπαντ θα σας απολλάξει απ' την έξοχή.

—Το έλπίζω. Στ' αλήθεια, είμαι πολύ καλά, σήμερα.

—'Ο κ. Χάττον ντρεπόταν τον εαυτό του, φοβόταν μή τυχόν κι' η αδιαφορία του χειροτέρευε την κατάσταση της γυναίκας του; Παρηγορήθηκε όμως με την σκέψη πως όση συμπάθεια και αν ένιωθε γι' αυτήν, δεν θα μπορούσε μόνο με τη συμπάθεια να γιαιτρέψει μιαν ασθένεια του ήπατος.

—'Αγάπη μου, της είπε, αν ήμουν στην θέση σου, δεν θα τρωγα πιά φραγκοστάφυλα. Ξέρεις πως ο Λίμπαντ σου απαγόρευσε καθετί που έχει φλούδες και κουκούτσια.

—Μά τ' αγαπώ τόσο πολύ! διαμαρτυρήθηκε η κ. Χάττον και σήμερα είμαι τόσο καλά!...

—Μην είσθε τύραννος, είπε η μίς Σπένς κυττάζοντάς τον. 'Αφήστε την άρρωστη να φάει ό,τι της άρέσει. Θα την ωφελήσει.

—'Ακούμπησε έπειτα το χέρι της στο μπράτσο της κ. Χάττον και την χάιδεψε.

—Ευχαριστώ, άγαπητή Τζανέτ, είπε εκείνη.

—'Ο κ. Χάττον της έφερε σε λίγο ένα ποτήρι γεμάτο με ένα υποκίτρινο υγρό.

—Μυρίζεις όμορφα, είπε στην γυναίκα του. Πίες το.

—Εκείνη το κατάπιε μονορούφι, ανατρίχισε κι' έκανε μια γκριμάτσα:

—Φρικτή! Τζανέτ νοήγορα ένα φλυτζάνι καφέ για να διώξω την άηδη αυτή γεύση!

—Στις τρισήμισι, η κ. Χάττον παραπονέθηκε πως δεν ένιωθε καλά τον εαυτό της κι' αναγκάστηκε να κρεββατωθεί. 'Ο σύζυγός της την συνόδευσε.

—Λίγη ανάπαυση θα σε ωφελήσει, της είπε, αφού την τακτοποίησε στο κρεβάτι της. 'Αλήθεια, πρόσθεσε σε λίγο, απόψε δεν θα είμαι στο τραπέζι.

—Γιατί; Πού θα πάς;

—'Υποσχέθηκα να φάω στο Τζόνσον.

—'Εχομε να συζητήσουμε υποθέσεις.

—Δεν θέλω να πάς, είπε με κλάματα η κ. Χάττον. Μείνε, σε παρακαλώ. Δεν θέλω να βρίσκωμαι μόνη στο σπίτι.

—Μά, άγαπητέ μου, το υποσχέθηκα... Και τώρα, πάω να συναντήσω την μίς Σπένς.

Την φίλησε στο μέτωπο κι' έπέστρεψε στον κήπο.

—'Η γυναίκα σας είναι πολύ άσχημα, του είπε μόλις τον είδε η μίς Σπένς.

—'Ηταν τόσο καλοδιαθετη πρό όλγυου... —Νευρική κατάσταση. Με μια καρδιά σ' αυτά τα χάλια και μ' ένα χαλασμένο στομάχι, όλα να τα περιμένη κανείς.

—Τα φραγκοστάφυλα;

—Πιθανόν. 'Η καρδιά δεν μπόρεσε ν' αντέξει, ήταν ήδη πολύ εξησθενημένη. Δεν υπέφερε όμως πολύ.

Το βράδυ, ύστερα απ' την κηδεία, ο κ. Χάττον, καθισμένος μόνος στο δωμάτιό του, ήταν βυθισμένος σε σκέψεις. Την στιγμή που αποχαιρετούσε για πάντα εκείνη που ήταν τόσοσόν καιρό σύντροφος του βίου του, είχε νοιώσει τύψεις να τον βασανίζουν. Δεν της είχε φερθεί καλά, όχι, δεν της είχε άφοσιωθεί όπως εκείνη. Δεν της χάρισε την ζωή του.

Την ώρα που έσκυβε έπάνω από το φέρετρό της για να την αποχαιρέτησι για πάντα, ο κ. Χάττον ωρκίστηκε ν' αλλάξει ζωή, να αποκηρύξει τα άηδης παρελθόν του, να καταστείλν τα πάθη του, να αφιερώσει την ζωή του στο καλό...

Την έκτη μέρα της καινούργιας ζωής του, ο κ. Χάττον βρήκε μέσα στην αλληλογραφία του έναν φάκελλο με το γράμμα της Ντόρις. Τα παραπονοϊκά λόγια της τον γέμισαν τύψεις. Γιατί ν' αποπλάνηση αυτή την νέα; Τι ήταν εκείνη η έρωτική τρέλλα που τον έπανε με τις γυναίκες; Τά ίδια είχε κάνει με την "Εδιθ, την παραδουλεύτρα, την Μάγκη, την καμαριέρα... Την καϊμένη την Ντόρις. Αυτή ήταν τόσο διαφορετική από τις άλλες.

Πέντε μέρες άργότερα, η Ντόρις με τον κ. Χάττον ήταν καθισμένοι κοντά - κοντά στην πλάξ του Σάουθεντ:

—Φαντάζεσαι πως καμιά άλλη γυναί-

—'Ο δόκτωρ Λίμπαντ, εν τούτοις, είναι λιγότερο άπαισιόδοξος.

—'Ο κ. Χάττον άνοιξε την πόρτα του κήπου. Το αυτοκίνητο της μίς Σπένς βρισκόταν εκεί.

—'Ο δόκτωρ Λίμπαντ, του είπε η Τζοκόντα, είναι ένας άπλοος γιατρός του χωριού. Πρέπει να συμβουλευθίτε έναν ειδικό. Μου φαίνεται πως η "Εμιλ είναι πολύ άρρωστη. "Όλα πρέπει να τα περιμένη κανείς... από στιγμή σε στιγμή.

—'Ο Χάττον την βοήθησε ν' ανέβη στο αυτοκίνητο κι' έκλεισε την πόρτα.

—'Ελπίζω, του είπε εκείνη με το αίω-νιο χαμόγελο της Τζοκόντας, να ρηθίτε σύντομα να με έπισκεφθήτε.

Μηχανικά της χαμογέλασε κι' αυτός, της ψιθύρισε μερικά ευγενικά λόγια και καθώς το αυτοκίνητο ξεκινούσε της έκανε ένα κίνημα αποχαιρετισμού. Χαιρόταν που βρισκόταν μόνος.

—'Υστερα από λίγα λεπτά, έμπαινε κι' ο ίδιος στο αυτοκίνητό του. Σε λίγο άνατάμω-νε την Ντόρις. Τον περιμενε στο ίδιο οταυροδρόμιο. Φάγαμε μαζί.

—'Ηταν περασμένες έντεκα όταν ο κ. Χάττον επέστρεψε στο σπίτι του. Τον πρώτο που είδε μπροστά του ήταν ο γιατρός.

—'Εσείς εδώ; είπε έκπληκτος. Μήπως άρρώστησε η γυναίκα μου;

—Σας γυρέψαμε παντού, άποκρίθηκε ο δόκτωρ Λίμπαντ. 'Η γυναίκα σας σ'ας ζητούσε επίμονα.

—Πηγαίνω άμέσως.

—'Ο γιατρός όμως τον έπιασε από το μπράτσο:

—Πολύ άργα, του είπε. Το μοιραϊόν έ-πήλθε πρό μισής ώρας.

—'Ο Χάττον θυμήθηκε τα λόγια της Τζανέτ Σπένς: "Όλα πρέπει να τα περιμένη κανείς... από στιγμή σε στιγμή". Ωστε δεν έκανε λάθος.

—Πώς συνέβη;... ρώτησε κατάπληκτος.

—Συγκοπή, συνεπεία άκατασχέτων έ-μέτων.

—Τα φραγκοστάφυλα;

—Πιθανόν. 'Η καρδιά δεν μπόρεσε ν' αντέξει, ήταν ήδη πολύ εξησθενημένη. Δεν υπέφερε όμως πολύ.

Το βράδυ, ύστερα απ' την κηδεία, ο κ. Χάττον, καθισμένος μόνος στο δωμάτιό του, ήταν βυθισμένος σε σκέψεις. Την στιγμή που αποχαιρετούσε για πάντα εκείνη που ήταν τόσοσόν καιρό σύντροφος του βίου του, είχε νοιώσει τύψεις να τον βασανίζουν. Δεν της είχε φερθεί καλά, όχι, δεν της είχε άφοσιωθεί όπως εκείνη. Δεν της χάρισε την ζωή του.

Την ώρα που έσκυβε έπάνω από το φέρετρό της για να την αποχαιρέτησι για πάντα, ο κ. Χάττον ωρκίστηκε ν' αλλάξει ζωή, να αποκηρύξει τα άηδης παρελθόν του, να καταστείλν τα πάθη του, να αφιερώσει την ζωή του στο καλό...

Την έκτη μέρα της καινούργιας ζωής του, ο κ. Χάττον βρήκε μέσα στην αλληλογραφία του έναν φάκελλο με το γράμμα της Ντόρις. Τα παραπονοϊκά λόγια της τον γέμισαν τύψεις. Γιατί ν' αποπλάνηση αυτή την νέα; Τι ήταν εκείνη η έρωτική τρέλλα που τον έπανε με τις γυναίκες; Τά ίδια είχε κάνει με την "Εδιθ, την παραδουλεύτρα, την Μάγκη, την καμαριέρα... Την καϊμένη την Ντόρις. Αυτή ήταν τόσο διαφορετική από τις άλλες.

Πέντε μέρες άργότερα, η Ντόρις με τον κ. Χάττον ήταν καθισμένοι κοντά - κοντά στην πλάξ του Σάουθεντ:

—Φαντάζεσαι πως καμιά άλλη γυναί-

κα θα μπόρεση να σ' αγαπήσει σαν κι' έμένα, Τέντυ μου;

—Ξέρω μια που μ' αγαπά πιο πολύ από σένα.

—Ποιά είναι; Έκανε η Ντόρις με μιαν άστραπη ζήλεια στα μάτια της.

—'Η Τζανέτ Σπένς.

—'Η μίς Σπένς του πύργου; Αυτή η γεροντοκόρη;

—Μάλιστα. Και θέλει να με παντρευτεί..

—'Εγώ όμως θα παντρευτώ εσένα!

Μόλις επέστρεψε απ' το Σάουθεντ, ο Χάττον πήγε να έπισκεφθεί την μίς Σπένς.

—Σας περιμένα, του είπε εκείνη.

—Δεν θα μπορούσα να ζήσω μακριά σας, της άποκρίθηκε.

Τον κράτησε στο γεύμα. Φάγαμε μέσα σ' ένα κιόσκι του κήπου. 'Η "Τζοκόντα" τον κύτταξε με μάτια που πετούσαν σπί-θες.

—"Ανθρωπίνι σαν κι' εσάς και σαν έμένα, του είπε, έχουν το δικαίωμα να χαρούν λίγο την ζωή τους.

—Σαν κι' έμένα; άπόρησε ο κ. Χάττον.

—Καϊμένη Τέντυ! 'Η μοίρα δεν φάνηκε εύνοική και στους δύο μας.

—'Ο καρός γύρισε στην καταιγίδα. 'Η Τζανέτ όμως συνέχισε, χωρίς να προσέ-χη στην άτμοσφαιρική μεταβολή:

—Είσαθε όλομόνοχος στον κόσμο. Κανείς δεν θα σας ένιωθε καλλίτερα από μένα. 'Η γυναίκα σας...

Μια βροντή της έκοψε την φράση. Συνέχισε, όμως, σχεδόν άμέσως:

—...δεν ήταν αντίξιά σας. Είχατε ά-νάγκη μιας άδελφής ψυχής. Κι' εγώ ή-μουν η μόνη...

Με τι βλέμματα τον κύτταξε! Σε λίγο έξοπασε:

—'Εγώ μονάχα σ' αγαπήσα... και σ' αγαπώ... Κι' ο έρωτάς μου είναι μια καταιγίδα που βράζει μέσα μου...

Τον κύτταξε μ' ένα βλέμμα πόθου κι' ελπίδας.

—'Ο κ. Χάττον όμως δεν σκεπτόταν πιά παρά πως θα μπορούσε να βρή έναν εύ-σχημο τρόπο για να ξεφύγει απ' την ξεφρενιασμένη αυτή γυναίκα...

—Τι συλλογίζεσαι, γλυκέ μου Τέντυ;

—Τίποτε άπολύτως.

Κι' όμως, έλεγε ψέμματα στην Ντόρις.

—'Ισα - ίσα που είχε ένα σωρό σκοτούρες στο μυαλό του απ' την μέρα που παντρεύτηκε — βιαστικά, στα κλεφτά, — την Ντόρις και πήγαν να περάσουν τον μήνα του μέλιτος στην Φλωρεντία. 'Η άδελφή του το είδε γράφει πως είχε φερθεί πολύ άνάρμοστα μη περιμένοντας να περάσει η περίοδος του πένθους... Νά ήταν

τουλάχιστον καμιά που νάβριζε... Μιλά χωριατοπούλα...

Την στιγμή που ο κ. Χάττον έτοιμα-ζόταν να σκίσει κομματάκια - κομματάκια το γράμμα της άδελφής του, πρόσεξε το ύστερόγραφο. 'Η καρδιά του χτύπησε δυνατά. Τι τερσαδιά! 'Η Τζανέτ Σπένς διέδιδε παντού πως ο Τέντυ είχε δηλητη-ριάζει την γυναίκα του για να παντρευ-τεί την Ντόρις! Τι διαβολική μοχθηρία!

Για όλον καιρό, η «υπόθεση Χάττον» άπηχόλησε ζωηρότατα το κοινό. Αυτή η δολοφονία που είχε διαπραχθεί πριν από τόσοσους μήνες για να άποκαλυφθεί τόσο απότομα, προκαλούσε κατάπληξη.

—'Ενας παραλυμένος, κινούμενος από ένα παράνομο έρωτα, είχε σκοτώσει την γυναίκα του. 'Ολόκληρες βδομάδες είχε ζήσει μέσα στην άμαρτία. Το έγκλημα όμως ποτέ δεν μένει άτιμώρητο: η άστυνομία είχε έπέμβει. 'Αδεια έκταφής του πτώματος, νεκροψία, άνακρίσεις, καταθέσεις των ίατρών, δίκη, καταδίκη...

Το πρώτο συναίσθημα που δοκίμασε ο κ. Χάττον, όταν τον φώναξαν απ' την 'Ι-ταλία για να καταθέσει ένώπιον του άνακριτού, ήταν η άγανάκτηση. 'Ηταν τε-ρατώδες να παίρνει η άστυνομία στα σοβαρά τις ήλθιες και έπιβουλές κακο-γλωσσίες μιας άστερκής. Θα υπέβαλε μήνυση κατά του άνακριτού και της Τζανέτ Σπένς επί συκοφαντικής δυσφημής.

—'Εν τω μεταξύ, άρχισαν οι άνακρίσεις: καταπληκτικές καταθέσεις διαδέχονταν ή μια την άλλη. 'Η ατοψία άπεκάλυψε ό-τι η κ. Χάττον είχε πεθάνει δηλητηριασμέ-νη με άρσενικό. Οι γιατροί είχαν την γνώμη ότι το δηλητήριο της είχε δοθεί όχτώ-έννη άδρες πριν από το θάνατο. 'Αραγε κατά την ώρα του φαγητού; 'Η Κλάρα, ή καμαριέρα, θυμόταν ότι η κ. Χάττον της είχε ζητήσει το φάρμακό της κι' ο κ. Χάττον της το έτόιμασε ο ίδιος. 'Η μίς Σπένς έπεβεβαίωσε την κατάθεση της καμαριέρας. 'Ο Νάμπ, ο σωφέρ, κατέθεσε ότι έβλεπε συχνά, στην έξοχή, τον κύριο του να φιλά την Ντόρις, μέσα στο αυτο-κίνητο.

—'Η άνάκριση άνεβλήθη. 'Ο κ. Χάττον, έπιστρέφοντας στο σπίτι του, βρήκε την Ντόρις πνιγμένη στο κλάμα.

—Φταίω 'νώ... φταίω 'νώ! έλεγε με λυγμούς η Ντόρις. Δεν έπρεπε να σ' αγαπήσω, δεν έπρεπε να σ' άφήσω να μ' αγαπήσεις... 'Αν σου κάνουν τίποτα, θα σκοτώσω!

Ξαφνικά, σηκώθηκε και τον κύτταξε κατάματα με φλόγα:

—Σ' αγαπώ, σ' αγαπώ, σ' αγαπώ!

του είπα άγκαλιζόντάς τον. Δεν ήξερα όμως πως μ' αγαπούσε τόσο πολύ. Γιατί να τό κάνεις αυτό... γιατί;

—'Ο κ. Χάττον τραβήχτηκε από κοντά της:

—Κι' εσύ πιστεύεις πως σκότωσα την γυναίκα μου! φώναξε. Γιατί με παίρνει όλοι σας; Για κανένα στάρ του σινεμά!

Είχε γίνει έξω - φρενών. Τι ζών, αυτή η Ντόρις! "Αχ, τι κουταμάρα που έκα-νε να την παντρευτεί!

—'Εκείνη κρεμόταν άπάνω του, Ικέτευε. Την έδιωξε από κοντά του σαν φαρμακε-ρό φίδι κι' έφυγε τραντάζοντας την πόρ-τα...

—'Ολη νύχτα, δεν έκλεισε μάτι στο ξε-νοδοχείο όπου κατέφυγε. Τά ξεμερώμα-τα, κοιμήθηκε δυό άδρες. Την επομένη συνελήφθη.

Σε λίγες μέρες οι ένορκοι εξέδωκαν την άπόφασή τους: «φόνος εκ προμελέ-της».

—'Ο κ. Χάττον κατεδικάστηκε σε θάνα-το και έξετελέσθηκε.

—'Η μίς Σπένς ήταν πολύ κουρασμένη. Κατ' έπανάληψιν είχε κληθεί να καταθέ-ση στο δικαστήριο κι' αφού τέλειωσε ή δίκη, έπαθε νευρική κρίση. Δεν μπορούσε να κοιμηθεί. 'Ο δόκτωρ Λίμπαντ πήγαυε και την έβλεπε κάθε δυό μέρες. Τον έ-παιρνε για μυστικοσύμβουλο και μιλού-σε μαζί του πολλές άδρες — πρό παντός για την υπόθεση Χάττον... 'Εξέφραζε διαρκώς την άγανάκτησή της για το έγ-κλημα κι' εξέδηλανε τη φρίκη της ότι είχε δεχθεί ένα δολοφόνο στο σπίτι της! Πώς είχε ξεγλασθή τόσοσόν καιρό για τον χαρακτήρα του! 'Απ' την αρχή όμως, είχε προσισθήσεις. Κι' εκείνο το παλν-κόριτσο που τον είχε παντρευτεί!

—'Ο δόκτωρ Λίμπαντ προσπάθησε να την καθυπνώσει και της συνέστησε ένα καταπραυντικό.

—'Ενα πρωί ο γιατρός την διέκοψε ά-πάνω σε μια έκρηξη της άγανακτήσεώς της.

—'Αλήθεια της είπε με την γλυκεία και κάπως μελαγχολική φωνή του, υποθέτω πως έσείς δηλητηρίασατε την κ. Χάττον...

—'Η μίς Σπένς τον κύτταξε κατάματα για δυό - τρία δευτερόλεπτα κι' άποκρί-θηκε ψιθυριστά:

—Ναι.

—'Υστερα, έξοπασε σε κλάμα.

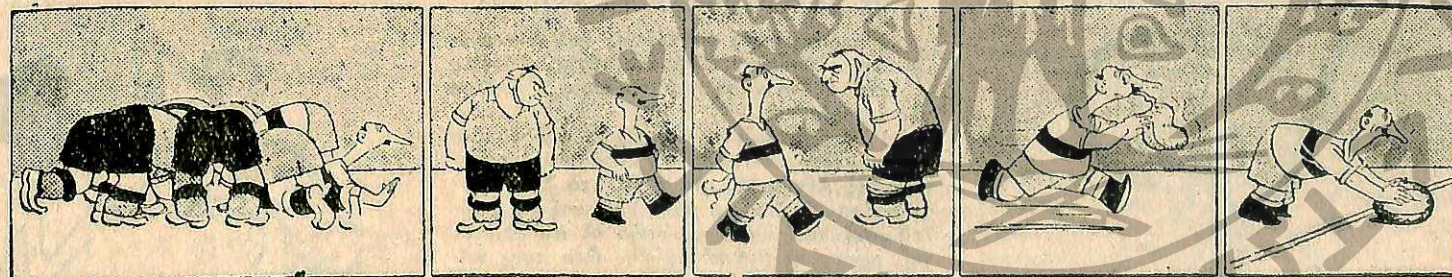
—Μέσα στον καφέ, άσφαλώς, συνέχισε ο γιατρός.

—'Εκείνη κούνησε το κεφάλι της κατα-φαικά...

ΑΛΑΝΤΟΥΣ ΧΑΞΛΕ'Υ.

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ Κ. ΠΕΙΡΑΧΤΗΡΗ

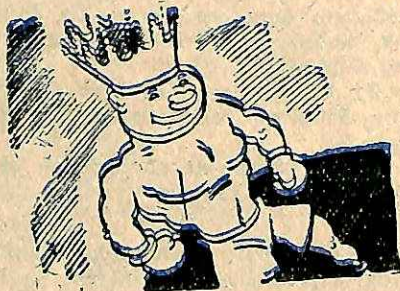

—'Ενθ οι πεδοσφαιριστάι, μαλλιά - κευδάρια, άναζητούν την μάλα μέσα στα ποδια τους, ο επίδεξιός Πειραχτήρης μας κατόρθωσε να λύση με τρόπο το άνοιγμα της συμφύλας. "Όλα τα όλα είναι παιχνιδάκι γι' αυτόν. Το τέμα είναι δικό του!

'Απ' όλα δι' όλους

Ο ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΗΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Επὶ πολλοὺς αἰῶνες στὴν Ἀγγλία, κατὰ τὴν τελετὴ τῆς στέψης τοῦ βασιλέως, ὑπῆρχε ἡ ἐξῆς περίεργη συνήθεια. Ἀτὰ τὴν μετάθεσιν τοῦ βασιλέως στὸν

τόπο τῆς στέψης καθὼς καὶ κατὰ τὴν ἐπιστροφή του, ἔτρεχε ἔφιππος μπρὸς ἀπὸ τὴν βασιλικὴ πομπή ἕνας εὐγενής, ὀπλισμένος ἀπὸ τὴν κορυφὴ ὡς τὰ νύχια, ἐνῷ μπρὸς του ἔτρεχε ἕνας κήρυξ ποὺ φώναζε:

— Ἴδου ὁ πρωταθλητὴς τοῦ βασιλέως! Εἶναι ἔτοιμος νὰ ἀντιμετωπίσῃ ὁποιοδήποτε ὁ ὅποιος θὰ ἀμφισβητοῦσε στὸν βασιλέα τὸ θεῖον δῶρο τοῦ στέμματος!

Ἐννοεῖται ὅτι ἂν ὑπῆρχε καὶ κανεὶς ποὺ νὰ εἶχε ἀντίρρηση γιὰ τὴν ἀνάρρηση στὸν θρόνον τοῦ νέου βασιλέως, δὲν τολμοῦσε νὰ ἐμφανισθῇ γιὰτὶ προτοῦ προλάβῃ νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸν «πρωταθλητὴ τοῦ βασιλέως» θὰ τὸν παραλάμβανε τὸ πλῆθος καὶ θὰ τὸν λύντοσε!

Ἡ συνήθεια αὕτη τῆς «βασιλικῆς προκλήσεως» δὲν ὑφίσταται βέβαια σήμερα, ὑπάρχει ὅμως ἀκόμη ὁ τίτλος μὲ ὅλα τὰ προνόμια του. Καὶ εἶναι κληρονομικός. Τὸν ἔχει ἡ οἰκονόμεια Ντυρόκε.

□ □

ΕΝΑ ΘΑΥΜΑΣΙΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ

Πρὶν ἑκατὸ χρόνια, ἕνας παρισινὸς τυπογράφος ἐδέχοντο τὴν ἐπίσκεψιν ἑνὸς κυρίου, κομφότατα ντυμένου, ὁ ὁποῖος τοῦ παραγγεῖλε ἑκατὸ ἐπισκεπτήρια μὲ τὸ ἑξῆς ὄνομα:

ΓΟΥΣΤΑΥΟΣ ΝΤΕ ΚΡΥΣΟΛ

Δέκατος τέταρτος

Ὁδὸς νῆ Ἐλδὲ ἀριθ. 000

ΠΑΡΙΣΙ

Οἱ τυπογράφοι εἶναι συνηθισμένοι στὸ νὰ βλέπουν παρόμοιους ἀνθρώπους, αὐτὸς ὅμως

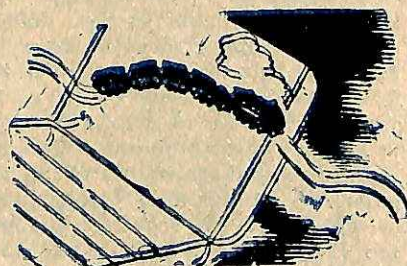
ὁ κ. ντὲ Κρυσόλ, ξεπερνοῦσε κάθε προηγούμενο του. Ἐν τούτοις, ὁ τυπογράφος μας ἀφοῦ πληρώθηκε τὴν παραγγελία του προκαταβολικὰ τὴν ἐξετέλεσε.

Τὸ γεγονός δὲν ἀργούσε νὰ γνωστῇ καὶ ὁ ἀρχισυντάκτης τοῦ Φιγκαρὸ Νέστορ Ροκεπλάν, ἀνέλαβε νὰ διευκρινίσῃ τὸ μυστήριο τοῦ «δεκατοῦ τέταρτου». Πραγματικά, σὲ λίγες μέρες μάθαινε ὅτι ὁ ἐξυπνότατος αὐτὸς κύριος, εἶχε ὡς ἐπαγγελματία του νὰ συμπληρώνῃ σ' ἕνα τραπέζι τὸν ἀριθμὸ τῶν συνδυαζομένων ὅταν αὐτοὶ ἦσαν δεκατερεῖς. Παρουσιάζετο δηλ. στὰ σπίτια ὅπου ἐδίδετο γεῖμα στὸ ὁποῖο οἱ καλεσμένοι ἦσαν μόνον 13 καὶ προσέφερε τὶς ὑπηρεσίες του. Προληπτικός δὲ τρομερὰ ὅπως ἦτο ὁ κόσμος τότε, ἐγίνετο ἀμέσως δεκτός... καὶ ὁ κ. ντὲ Κρυσόλ καλοπερνοῦσε.

□ □

ΤΟ ΤΡΑΙΝΟ ΤΗΣ ΤΣΕΠΗΣ

Οἱ Γερμανοὶ κατασκεύαζαν τὰ καταδρομικά τῆς τσέπης, καὶ ἕνας Ἀγγλὸς μηχανικός κ. Λάντρινζ, κατασκεύασε τὸ... τραῖνο τῆς τσέπης, κυριολεκτικῶς πᾶς αὕτη τὴν φορὰ. Γιατὶ τὸ τραῖνο αὐτό, χωρεῖ χωρὶς καμμιὰ ὑπερβολή, μέσα σὲ μιὰ κοινὴ σγαρόθηκη.

Χρειάστηκε, βέβαια, ἡ τεραστία ὑπομονὴ τοῦ Ἀγγλοῦ μηχανικοῦ γιὰ νὰ κατασκευάσῃ τὸ τραῖνο τοῦ αὐτοῦ, γιατί προκρίνεται περὶ ἀληθινῆς μικρογραφίας μίας κοινῆς ἀμαξοστοιχίας, ἀπὸ ἀτμομηχανή, καὶ πέντε βαγόνια, πανομοιότυπον μὲ κάθε ἄλλη, ὡς τὶς παραμικρότερες τῆς λεπτομέρειας. Ἡ ἀτμομηχανὴ ἔχει ὕψος 13 χιλιοστούμετρων καὶ τὸ πλάτος τῆς γραμμῆς εἶναι 9 χιλιοστούμετρα. Μέσα στὴν ἀτμομηχανὴ ὑπάρχει ἕνα μικροσκοπικὸ ἠλεκτρικὸ μοτέρ, τελειότατο, ποὺ κινεῖ τὴν ἀμαξοστοιχία.

□ □

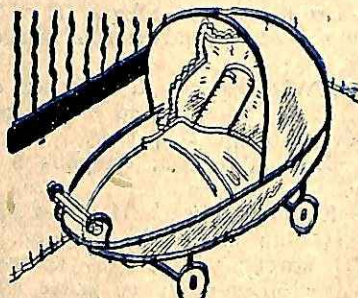
ΠΩΣ ΕΦΕΥΡΕΘΗΚΑΝ ΤΑ ΤΣΙΓΑΡΑ

Οἱ περισσότερες ἐφευρέσεις καὶ ἀνακαλύψεις, ὑπῆρξαν ζητήματα τύχης. Τὸ ἴδιο καὶ ἡ ἐφεύρεση τοῦ τσιγάρου. Ἀκούτε τὴν ἱστορία τῆς.

Ὁ Μ. Ναπολέον, στρατηγὸς ἀκόμη τότε Βοναπάρτης πολιορκοῦσε κατὰ τὴν ἐκστρατεία τῆς Αἰγύπτου, στὰ 1799, τὸ Σαῖν-Ζάν-ντ' Ἀρκ. Φυσικά, ἡ μάχη εἶχε καὶ τὰ δεισιλείματά της, κατὰ τὰ ὁποῖα οἱ στρατιῶτες τοῦ φρουρίου περνοῦσαν τὴν ὥρα τοῦ καπνίζοντας ἀπὸ κοινοῦ ἕναν μεγαλοπρεπῆσιν τὸν ναργιλῆ, ποῦσαν σημεῖος σὲ μιὰ ἐπαλήθε. Ἐνας Γάλλος στρατιώτης, ἀντελήφθη

τὴν παρουσίαν τοῦ ναργιλῆ, καὶ μὲ μιὰ σφαῖρα, τὸν κάνει θρόψαλα.

Οἱ πολιορκούμενοι στρατιῶτες, ἦσαν ἀπαρηγόρητοι, ὁπότε θέλουν ἕνα συνάδελφό τους νὰ παίρνῃ λίγο καπνὸ καὶ νὰ τὸν στρίβῃ μέσα σ' ἕνα κομμάτι μεταξωτὸ χαρτί, ἀπ'

αὐτὸ ποὺ χρησιμοποιοῦνταν γιὰ τὴν κατασκευή σακκουλιῶν μπαρουτιοῦ. Σὲ λίγο κάπνιζε ἀπολαυστικὰ τὸν περιεργὸ αὐτὸ κύλινδρο: τὸ πρῶτο τσιγάρο εἶχε ἐφευρεθῇ!

□ □

ΑΝΕΚΤΗΣΕ ΞΑΦΝΙΚΑ ΤΗΝ ΟΡΑΣΗ!

Ἐνα πολὺ περίεργο περιστατικὸ συνέβη στὸν ἀμερικανὸ κ. Λέο Μπρέμοντ.

Πρὸ δύο μηνῶν, ὠδηγοῦσε μόνος τὸ αὐτοκίνητό του, ὁπότε ξαφνικὰ αἰσθάνεται ἕνα μαῦρο πέπλο νὰ τοῦ σκεπάζῃ τὰ μάτια. Ὁ κ. Μπρέμοντ, ὠδήγησε ἀμέσως τὸ αὐτοκίνητό του στὴν ἄκρῃ τοῦ δρόμου καὶ τὸ σταμάτησε. Καὶ ἦτο καιρὸς, γιατί δὲν ἔβλεπε πᾶς καθόλου. Εἶχε τυφλωθῇ!

Ὁ κ. Μπρέμοντ, τοῦ κάκου ἀπειτάθη ἔπειτα σ' ἕνα σωρὸ γιατροῦς. Κανεὶς τους δὲν μπορούσε νὰ καταλάβῃ τί εἶχε πάθει καὶ νὰ τὸν θεραπεύσῃ.

Τὶς τελευταῖες μέρες, ὁ κ. Μπρέμοντ, ἦταν στὸ κοινοῦ καὶ ξυρίζονταν. Πῶς τοῦ ἦρθε ἡ ἰδέα, καὶ μετὰ τὸ ξύρισμα εἶπε τοῦ κουρέα νὰ τοῦ κάμῃ λίγο ἠλεκτρικὸ μασάζ σ' ὅλο τὸ πρόσωπο.

Ξαφνικά, πάλι, ἐνῷ τὸ μηχανήμα τοῦ μασάζ ἦταν στὸ μέτωπο τοῦ κ. Μπρέμοντ, ἔνοιωσε αὐτὸς σὰν κάποιον φῶς μπρὸς τὰ μάτια του. Σὲ λίγα λεπτά τοῦ φάνηκε πῶς τὸ μαῦρο πέπλο ποὺ σκεπάζε, δυὸ μῆνες τώρα, τὰ μάτια του, σχίστηκε ἀπὸ μιὰ μεριά. Τρελλὸς ἀπὸ χαρὰ, εἶπε τοῦ κουρέως νὰ συνεχίσῃ.

Ἦστε! ἀπὸ μίας ὥρας μασάζ ὁ κ. Μπρέμοντ εἶχε ἀνακτήσει τελείως τὴν ὄρασίν του!

ΜΙΑ ΕΥΝΟΟΥΜΕΝΗ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ

'Ολίβια ντὲ Χάβιλαντ

— Ἐπὶ ἕνα ὀλόκληρο χρόνο ἤμουν τὸ πιὸ τρομαγμένο κορίτσι τοῦ Χόλλυγουντ. Μονάχα τώρα ἀρχίζω νὰ προσαρμόζομαι σὲς τὶς διαφορὲς ἀπαιτήσεις τοῦ κινηματογράφου!

Αὐτὰ τὰ ἔλεγε ἡ Ὀλίβια ντὲ Χάβιλαντ, τὸ κορίτσι ποὺ ἀπὸ τὴν ἐρασιεχνικὴ σκηνὴ τοῦ γυμνασίου τοῦ πήδηξε ἀπὸτομα στὸν κινηματογράφου, ἀναλαμβάνοντας ἕνα σημαντικὸ ρόλο στὸ ἀριστοῦργημα τοῦ Σαίξπηρ «Ὁνειρο θερινῆς νυκτός» ποὺ γυρίστηκε ἀπὸ τὸν διάσημο σκηνοθέτη Μάξ Ράινχαρτ.

Παρ' ὅλα τὰ δεκαοχτὸς τῆς χρόνια φαίνεται σὰν ἕνα παιδί. Εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ ὠραιότερα καὶ πιὸ ἀξιαγάπητα κορίτσια τῆς ὀθόνης. Πρέπει μάλιστα νὰ σημειωθῇ ὅτι ὁ κινηματογράφος δὲν κατάρθωσε νὰ ἀποδώσῃ ἐντελῶς τὴν πραγματικὴ τῆς ὀμορφιά. Τὸ στόμα τῆς εἶναι γλυκύτατο καὶ ὀλοπόρφυρο. Τὰ δόντια τῆς μοιάζουν μὲ δυὸ ἐκθαμβωτικὲς σειρὲς μαργαριταρίων. Τὰ ξανθοκάστανα μαλλιά τῆς ἀναδεικνύουν ἀκόμη περισσότερο τὸ ὑπέροχο δέμα τῆς. Ἐχει ἕνα πρόσωπο ἐξαίσιον σὲ ὅλα του, μὲ κάτι ἀκόμα πιὸ ἐξαιρετικὸ: τὰ μάτια. Εἶναι μεγάλα, ἀμυγδαλωτά, ἐκφραστικώτατα, μὲ ἕνα παράξενο χρυσοκάστανο χρῶμα καὶ μιὰ φράζαν ἀπὸ μακρότατα τσίνοῦρα ποὺ ρίχουν σκιὰς στὰ μάγουλά της.

Γιὰ πρώτη φορὰ ὕστερα ἀπὸ ἐνάμισιο χρόνο σχεδόν, προσθέτει, αἰσθάνομαι κάποιαν ἄνεση. Ξέρω τὴν πρῆπει νὰ κάνω σὲ μιὰ σκηνὴ καὶ τὴν συγκίνηση ποὺ πρέπει νὰ ἀποδώσω. Ὅσο αὐξάνονται αἱ σκηναὶ μου γνώσεις, τόσο μεγαλώνει καὶ ἡ αὐτοπεποίθησίς μου. Αὐτὸ βέβαια εἶναι φυσικὸ καὶ ὅμως ἀκόμα δὲν μπορεῖ νὰ χωρέσῃ τὸ μυαλό μου τὴν εἰσόδὸ μου στὸν κινηματογράφου. Μοῦ φαίνεται ἀκόμα σὰν ὄνειρο, ἕνα ὄνειρο τόσο θαυμάσιο ποὺ ἀκόμα μὲ ἐκπλήσσει ἡ πραγματοποίησίς του. Ἀκόμα καὶ τώρα ποὺ γυρίζω τὸ τελευταῖο μου φιλμ «Ἡ ἀποστολὴ τῆς διμοιρίας» αἰσθανόμουν ἕναν ἀκαθόριστο φόβο σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ συμβῇ κάτι καὶ νὰ μὲ πάρῃ γιὰ πάντα ἀπὸ τὸν κινηματογράφου.

Καταλαβαίνω ὅτι ἡ καριέρα τῶν ἡθοποιῶν εἶναι κατ' ἀνάγκην σύντομη. Μονάχα ἐξαιρετικὲς γυναῖκες, ἐξαιρετικοὶ καλλιτέχναι, κατορθώνουν νὰ παραμείνουν, ὅσο καὶ ἂν περνοῦν τὰ χρόνια, κυνάρχου σὲς καρδιὲς τοῦ κοινοῦ. Ἦσως νὰ εἶμαι καὶ ἐγὼ ἔτσι τυχερή. Πάντως λαμβάνω ὅπ' ὅψιν μου ὅλα τὰ ἐνδεχόμενα καὶ φροντίζω νὰ οἰκονομῶ τὰ χρήματά μου σὰν ἕνα καλὸ κορίτσι. Ξοδεύω μόνον τὰ μισὰ ἀπὸ ὅσα κερδίζω καὶ τὰ ἄλλα μισὰ τὰ κρύβω. Καμμιὰ φορὰ αὐτὸ εἶναι δύσκολο, ὅμως τὸ κατορθώνω.

□ □

Ἡ Ὀλίβια ἔμεινε παράξενα ἀνεπηρέαστη ἀπὸ τὴν ξαφνικὴ δόξα ποὺ βάραινε τοὺς ὤμους της. Ἐξακολουθεῖ νὰ μοιάζῃ σὰν μιὰ μικρὴ σταχτοπούτα. Ἦσως αὐτὸ νὰ ὀφείλεται στὴν πολὺ περιορισμένη ζωὴ ποὺ ἔζησε ὡς τώρα. Ἐπὶ ἕνα

χρόνο ὑπῆρξε ἡ πιὸ τρομαγμένη στάρ τοῦ κινηματογράφου, εἶναι ἐπίσης σήμερα ἡ στάρ ποὺ προφυλάσσουν περισσότερο ἀπὸ ὅλες. Ἐχει μεγάλῃ ζωτικότητά ὅσην ὥρα γυρίζει ἐμπρὸς στὸν φακό. Ἀλλὰ μόλις τελειώσῃ ἡ ἐργασία σωρίζεται σχεδὸν λιπόθυμη ἀπὸ τὴν νευρικὴ ἀντίδραση.

Γι' αὐτὸν τὸν λόγο οἱ διευθυνταὶ τοῦ στούντιο τῆς ἔχουν ἀπαγορεύσει πολλὰ πράγματα ποὺ οἱ συνηθισμένες στάρ κάνουν γιὰ διασκέδαση ἢ γιὰ ξεκούραση. Δὲν ἐπιτρέπουν στὴν Ὀλίβια οὔτε νὰ πηγαίνῃ ἱππασία, οὔτε νὰ κολυμβᾷ, οὔτε νὰ πατινάρῃ, οὔτε νὰ ἀνεβαίνῃ σὲ ποδή-

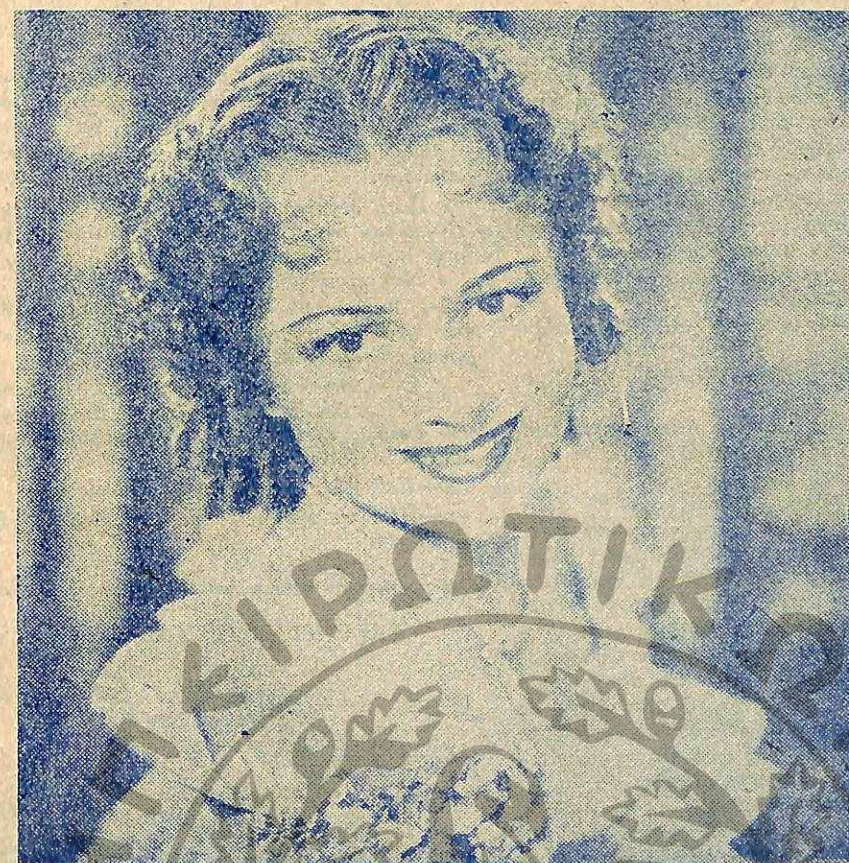
κινηματογράφου.

Ἡ ζωὴ αὕτη δὲν εἶναι πολὺ εὐθυμῆ, ἀλλὰ εἶναι ὅ,τι ἐπιθυμῶ πρὸς τὸ παρόν.

□ □

Καμμιὰ γυναῖκα, κατὰ τὴν γνώμην μου, δὲν ἔχει πραγματοποιήσει τὴν ἀποστολὴ τῆς ἂν δὲν παντρευθῇ. Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ βρῶ κάποιον, γιὰ τὸν ὁποῖον θὰ ἐθυσίαζα εὐχαρίστως ἀρκετὲς ἀπὸ τὶς συνήθειές μου γιὰ νὰ φροντίζω γι' αὐτόν.

Φυσικὰ ἔχω ὅπ' ὅψιν μου τὸν τύπο τοῦ ἀνδρὸς ποὺ θέλω νὰ παντρευθῶ. Δὲν ἐξέρει ὅμως κανεὶς ἂν θὰ εἶναι ἔτσι ἡ διαφορετικὸς. Πολλὲς γυναῖκες ἔχουν ἕνα ὁ-

Μία ἐκφραστικώτατη φωτογραφία τῆς Ὀλίβιας ντὲ Χάβιλαντ.

λατὰ τῆς ἀπαγορεύουν ἀκόμη νὰ κάθεσαι ἀρκετὴ ὥρα στὸν ἥλιο μὲ μαγιώ, ἀπὸ φόβο μήπως κρυολογήσῃ.

Ὅπως βλέπετε, λέγει ἡ Ὀλίβια γελώντας, ἡ ζωὴ μου εἶναι περιορισμένη. Ἐργάζομαι συνεχῶς μὲ μιὰ σύντομη διακοπὴ τὸν χρόνο. Μόλις τελειώσω τὸ γύρισμα στὸ στούντιο, ἐπιστρέφω ἀμέσως σπῆτι μου καὶ σὲς ἑνὴν βρῆσκειται πάντα στὸ κρεβάτι. Τὶς Κυριακὰς κοινοῦμαι συνηθῶς ὡς τὶς ἑννέα τὸ πρωῒ. Αὐτὸ εἶναι ἀργά γιὰ μένα γιατί κάθε μέρα σηκώνομαι σὲς ἕξι γιὰ νὰ εἶμαι στὸ στούντιο σὲς ἑννέα. Μὰ ἡ Κυριακὴ εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς τεμπελιάς μου. Διαβάζω τὶς ἐφημερίδες, ἡ μητέρα μου, ἡ ἀδελφὴ μου καὶ ἐγὼ, πηγαίνομε σὲ κανένα ρεστοράν νὰ φάμε καὶ τὸ ἀπόγευμα πηγαίνομε στὸν

ρισμένο ἰδεώδη τύπο ἀνδρὸς, καὶ ὕστερα ἐρωτεύονται κάποιον ποὺ εἶναι ἐντελῶς ἀντίθετος τύπος. Θεωρητικῶς ὅμως θὰ ἤθελα νὰ παντρευθῇ ἕναν ἄνδρα πρακτικόν.

Πρέπει πάντως νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν θεατρικὴ καριέρα. Δὲν θὰ ἤθελα ὅμως νὰ παντρευθῶ ἕναν ἡθοποιὸ γιατί κανεὶς ἀπὸ μᾶς δὲν εἶναι ἕγιος. Ὀλοὶ μας ὑποκείμεθα σὲς ἀνθρώπινες ζήλειες καὶ σὲς ἀνθρώπινες κακίες καὶ ὅταν δυὸ ἄνθρωποι ἔχουν τὸ ἴδιο ἐπάγγελμα οἱ δυσκολίες γίνονται ἀκόμη μεγαλύτερες. Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ἐπιτυγχάνει ἕνα σπουδαῖο ρόλο, στὸν ἄλλο ἀναθῆται ἕνα ὀλιγώτερο σημαντικό. Ὁ ἕνας προσδεύει, ὁ ἄλλος στὸ ἴδιο σημείον. Ἡ προστριβὴ εἶναι ἀναπόφευκτη γιατί ὅλοι μας ἀπογοητευόμεθα γιὰ τὸ πρόσωπο ποὺ ἂν

ξένη χώρα. Οι κίνδυνοι είναι άπειροι, οι πειρασμοί για ένα άνδρα ιδίως βρίσκονται σε κάθε βήμα του... Πρέπει να είναι κανείς πολύ δυνατός χαρακτήρ και να αγαπά πολύ, για να μην παρασυρθεί όποτε φυσικά σε μια τέτοια περίπτωση, ο χωρισμός είναι ένα μαρτύριο, αλλά και μια άναρρίπηση, μαζί του έρωτικού πάθους, αλλά τότε, αν δηλ., το πάθος αυτό είναι τόσο μεγάλο ώστε να μην το επηρεάζει ένας... δεν υπάρχει και λόγος να τεθεί υπό δοκιμασίαν, να επέλθω δηλ. ο χωρισμός αυτός, Γιατί μιλάμε για τον τεχνητό, τον θεληματικό χωρισμό, που γίνεται επίτηδες για να τονωθεί το έρωτικό αίσθημα. "Αν δεν υπάρχει όμως το μεγάλο πάθος, ο χωρισμός είναι επικίνδυνος. Και ιδίως όταν πρόκειται περί σαρκικού έρωτος. Μπορεί ο έρωας αυτός να είναι ώρες-ώρες σφοδρότερος, πιο μεγάλος και άτιθασσος από τον άλλον, αλλά τις περισσότερες φορές οβύνει όταν διακοπεί η επαφή, όταν ο άλλος ξεχάσει την θερμότητα του άγαπημένου σώματος. Στους έγκεφαλικούς, όμως έρωτευμένους, που εκπροσωπούν σήμερα τους μεγάλους έρωτευμένους των παλαιότερων εποχών, που είναι τρόπον τινα η επιβίωση τους, ο χωρισμός δεν μπορεί παρά να φέρει το αντίθετο αποτέλεσμα εκείνου που συνήθως επιδιώκεται, να τους ξεθάψει δηλ. περισσότερο το πάθος τους. "Ανεξαρτήτως όμως όλων αυτών που σας είπα ως τώρα, υπάρχει και το ζήτημα της διαρκείας του χωρισμού. "Ενας σύντομος χωρισμός δεν είναι διόλου επικίνδυνος για τους αγαπωμένους, όποιουδήποτε βαθμού και αν είναι η αγάπη τους.

"Αλλά τα γράμματα, ή άλληλογραφία δεν παίζουν κανένα ρόλο την έξουδετέρωση των κινδύνων του χωρισμού; ρωτά.

"Η Μύριαμ Χάρρυ με κυττάζει και χαμογελά σαν να σου λέγει: «δεν θ' αφήσετε λοιπόν τίποτε ανεξερεύνητο;». Κατόπιν τον έλε-φάντινα χαρτοκοπήρα της.

"Βεβαίως, ή ύπαρξίς μιας άλληλογραφίας, όταν μάλιστα είναι αυτή συχνή και διεξοδική, περιέριζει κατά πολύ τους κινδύνους που διατρέχει ο έρωας, όταν είναι... διχοτομημένος, αλλά επιμένω και πάλι στην άποψή μου, ότι ο χωρισμός δυο έρωτευμένων είναι επιζήμιος για τον έρωτά τους.

"Οι έρωτευμένοι δεν πρέπει να χωρίζονται. Είναι αυτό ζήτημα φιλανθρωπίας... Φαντασθήτε δυο ανθρώπους που αγαπιούνται, να είναι υποχρεωμένοι να ζουν ο ένας μακριά από τον άλλο, με μόνη παρηγοριά τα γράμματά τους. Μεγάλη βέβαια παρηγοριά, αλλά δεν μπορεί ένα αίσθημα, προ πάντων όταν είναι φλογερό, να ικανοποιηθεί μονάχα με λόγια. Βλέπετε τί γίνεται όταν οι έρωτευμένοι βρίσκονται στο ίδιο μέρος, ο ένας κοντά στον άλλο. Μπορεί να έχουν ανταμώσει προ μίας ώρας κάνουν όμως σαν τρελλοί να ξαναβρεθούν ο ένας κοντά στον άλλον. "Ετσι τάχει κάνει τα πράγματα ή φύση, κι' έτσι πρέπει να γίνεται... "Ωστε, ως άφησάμε κατά μέρος τα πειράματα εις βάρος των έρωτευμένων. Και προ πάντος ως μη τους χωρίζουμε..

"Σ' αυτό επάνω ή Μύριαμ Χάρρυ σηκώθηκε σαν να ήθελε να μιλήσει ότι ήταν να χρίσάμε, αφού έμεις δεν ήμασταν έρωτευμένοι.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΣΜΟΣ

Ο ΙΠΤΑΜΕΝΟΣ ΕΡΩΣ

Τον ονομάζουν «Ιπτάμενο Έρωτα του Χόλλυγουντ». Και τούτο γιατί ο πιλότος Πώλ Μάντζ μεταφέρει με το ιδιόκτητο αεροπλάνο του οποιαδήποτε ώρα του εικοσιτετραώρου, κάθε έρωτευμένο ζευγάρι της αμερικανικής φιλομουλίας στη Γιούμα, την "Αριζόνα, το Λας Βέγκας ή την Νεβάδα, όπου οι διατυπώσεις του γάμου είναι μηδαμινές. Είναι δηλαδή ο άμεσος και ασφαλής εκτελεστής του έρωτος.

Τις περισσότερες κλήσεις, ο Πώλ τις λαβαίνει στο μικρό του ιδιόκτητο αεροδρόμιο, τις μικρές πρωινές ώρες. Τον έμπναινε και τον ίκετεύουν να τους παντρεύη τώρα, άμέσως και πριν διαλυθούν οι άτμοι της σμαπνίας που έχουν πιή.

"Στις διαταγές σας, άπαντα ο πιλότος του μνηνός του μέλιτος. Πού θέλετε να σας πάω; στο Λας Βέγκας ή τη Γιούμα;

"Από τους δέκα κινηματογραφικούς άστéρες που άπαιτούνται οι έννηα προτιμούν να παντρευτούν στη Γιούμα, που απέχει 275 χιλιόμετρα από το Χόλλυγουντ. "Η διαδρομή είναι όνειρώδης πάνω από την άγρια φύση.

Το περίεργο είναι ότι ο Πώλ Μάντζ μολοντί μεταφέρει διάσημα πρόσωπα με το αεροπλάνο του, ωστόσο ποτέ δεν ενδιαφέρεται να μάθει ποιοι είναι οι πελάτες του. Σε κινηματογράφο δεν έχει πατήσει το πόδι του! Κι' έτσι δεν ξέρει ποίους παντρεύει μολοντί είναι πάντα ο μοναδικός μάστρας την ώρα του γάμου και ακούσει τα όνόματά τους.

"Ο Πώλ Μάντζ έχει να μάς διηγηθί πολλά σπαρταριστά ανέκδοτα της... άγνοιας, μετάξν των οποίων μεταφέρουμε στην στήλη μας το παρακάτω:

Μια μέρα τον επισκέφθηκε στο αεροδρόμιο του ένας δημοσιογράφος του Λος Άντζελες και τον εξώρκισε να πετάξουν για να προλάβη ένα ζευγάρι έρωτευμένων που είχαν απαχθή.

Σύμφωνα με τις οδηγίες του, ο Μάντζ πέταξε χαμηλά και κατά μήκος ενός αυτοκινητόδρομου που ώδηγούσε στα σύνορα της πολιτείας "Αριζόνα.

Σε λίγο ο ρεπόρτερ πλησίασε τον πιλότο και του δείξε κάτω στο δρόμο ένα αυτοκίνητο που πούτρεχε με ταχύτητα.

"Αυτοί είναι! του φώναξε. Προσγειώσου μπροστά τους για να τους κλείσουμε τον δρόμο και να τους υποχρεώσουμε να σταματήσουν.

Με μαεστρία χαρακτηριστική ο Μάντζ προέβη στον κατάλληλο χειρισμό και το αεροπλάνο κάθισε μαλακά πάνω στο δρόμο και λίγα μέτρα μπρος από το έπερχόμενο αυτοκίνητο. Οι επιβάτες του αυτοκινήτου τρομοκρατήθηκαν από την τερατώδη αυτή σκηνή γιατί παρά λίγο τα φτερά του αεροπλάνου να ξύσουν τα κεφάλια τους.

Ευθύς κατόπιν ο δημοσιογράφος πήδηξε στο έδαφος κι' έτρεξε στο σταματημένο αυτοκίνητο υποβάλλοντάς του αλλεπάλληλα έρωτήματα.

"Όταν πήρε την πολύτιμο συνέντευξή του και ο Μάντζ τον μετέφερε πίσω στο Χόλλυγουντ, ο πιλότος την ώρα που τον αποχαιρετούσε τον ρώτησε:

"Και ποιοι ήσαν αυτοί που κυνηγούσαμε;

"Η Γκάρμπο! του απάντησε ο ρεπόρτερ.

"Η Γκρέτα Γκάρμπο και ο Ρούμπεν Μαριούλιαν.

"Ω! έκανε ο Μάντζ. Έχω ακούσει γι' αυτήν. Είναι πολύ γνωστή ήθοποιος, δεν είναι έτσι;

Διάφορα

ΤΟ ΦΛΕΓΜΑ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ

Οι πρόεδροι των "Ηνωμ. Πολιτειών, έπεναν συχνά θύματα δολοφονικών άποπειρών.

Μιά τέτοια, παρ' όλίγον να γίνη και έναντίον του προέδρου Τζόνσον, στα 1865, την πρόλαβε όμως ο ίδιος.

"Επρόκειτο να μιλήσει μια μέρα σε κλειστό χώρο, όποτε τον πληροφόρησαν ότι μεταξν του πλήθους ήταν και κάποιος άγνωστος, έχθρός του, ο όποιος θα τον δολοφονούσε.

"Ο πρόεδρος Τζόνσον άντι να φοδηθί και να μνη πάη στην συγκέντρωση, άπεναντίας ήταν στην ώρα του εκεί. Σε λίγο ανέβαινε άτάραχος στο θήμα και αφού άφηκε ένα πιστόλι μπροστά του, άνοιξε το στήθος του και έλεε άποτεινόμενος στο κοινό:

"Έμαθα ότι υπάρχει ανάμεσά σας κάποιος που θέλει να με σκοτώσει. "Επειδή ο άλλος κόσμος περιμένει να με ακούσει καλώ τον κύριο αυτό να τελειώνη γιατί διάζομαι να άρχισω...

Κανείς όμως δεν ύψωσε το χέρι του κατn του προεδρικού στήθους και ο Τζόνσον, αφού περίμενε λίγες στιγμές, προσέθεσε:

"Φαίνεται πως οι πληροφορίες μου δεν ήσαν άκριβείς. "Αρχίζω λοιπόν τον λόγο μου...

ΣΑΝΑΤΟΡΙΑ ΣΤΟΝ ΠΟΛΟ

Σανατόρια στον Βόρειο Πόλο; Και όμως είναι πρόταση του κ. "Εντουαρ Σάκλετον, γιου του περιφημού πολικού έξερευνητού, και τώρα θα εξετασθή—όχι βέβαια ο Σάκλετον...—από επιτροπή επιστημόνων. Κατά τον Σάκλετον, οι πολικές χώρες είναι οι υγιεινότερες του κόσμου.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΧΕΙΡΑΨΙΑΣ

"Η συνήθεια της χειραψίας είναι... άγλυκό προϊόν και χρονολογείται από το 1793. "Ως εκείνη την εποχή ο χαιρετισμός δινόταν με φιλά...

"Ο Λαοσφυονκώ-Ντυντωβίλ, διηγείται στα «Άπομνημονεύματά» του ότι μια μέρα που πήγε στο Λονδίνο, συνήντησε ένα φίλο του και θέλησε να τον φιλήσει.

"Τί κάνεις αυτού, φίλε μου, του είπε εκείνος. Δέν φιλιούνται πιά εδώ αλλά σφίγγουν το χέρι!

ΠΑΗΡΩΜΕΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Μια νεαρά σωφερίνα, δέν προλαβαίνει να φρενάρι έγκαιρως στο στερίψιμο ενός δρόμου και χτυπά, έλαφρότατα όμως, έναν διαβάτη με το φτερό του αυτοκινήτου της.

"Πού μάθατε λοιπόν, να οδηγείτε! της φωνάζει δανάσσα τό... παρ' όλίγον θύμα.

"Εκεί που μάθατε και σεις να είστε άθροπος! άπαντα άτάραχη ή σωφερίνα και πάτησε το πεντάλ της ταχύτητος.

‘Η γυναίκα με την μαντίλλια

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΣΟΥΖΑΝΝΑΣ ΝΤΕΛΩΡ

Μέσα στο δωμάτιο του πανδοχείου όπου δειπνούσαν ολόμοναχοι, ξαφνικά εκείνος την άγκάλιασε με πάθος:

"Αύριο, τελειώνουν όλα, ψιθύρισε. "Ο σύζυγός σου θα σε ξαναπάρη κι' εγώ σε χάνω...

Τον φίλησε. "Ενα φιλι όπου έβαλε όλη την ψυχή της, όλα τα ιδανικά της, όλα τα δνείρά της.

"Απ' την πρώτη στιγμή, ο Τερσί την είχε αγαπήσει τρελλά. "Η Μισέλ διάσασε στην άρχη να έγκαταλείψη την μοναχική ζωή της, στο πλευρό ενός ζηλιάρη και βαυαύσου συζύγου, για να νοιώσει λίγη χαρά. Φοβόταν προ πάντως τον σύζυγό της που ή υπερβολική του αγάπη ήταν σαν μια Δαμόκλειος σπάθη κρέμασμένη επάνω απ' το κεφάλι της. "Ηταν κάτι το έγωϊστικό που τον έκανε να κλείνη την γυναίκα του στο σπίτι του μόνο για τον έαυτό του, για κανέναν άλλο...

Οι διαταγμοί όμως της Μισέλ διελύθηκαν με την άναχώρηση του συζύγου της. Σάν φυλακισμένος στον όποιο απέδωκαν απότομα την έλευθερία του, μεθυμένη από άέρα και φως, ή νέα έγειρε στην άγκαλιά του Ζάν.

Την ώρα που σηκωνόταν να φύγη, ή Μισέλ τυλίχτηκε σε μιά ισπανική μαντίλλια που άρεσε έξαιρετικά στον έραστή της. "Ο Ζάν στεκόταν άμιλητος μπροστά της.

"Τι συλλογίζεσαι; τον ρώτησε καρφώνοντας τα μάτια της μέσα στα δικά του.

"Θα μπορούσα να κάνω το πορτραίτο σου, αν ήθελες... Θάρρης να ποζάρης;

"Αφού ξέρεις πως είναι άδύνατο...

"Τότε, να άποτυπώσω την εικόνα σου παντοτινά μέσα στο νού μου.

Και την κύτταξε με πάθος, με φλόγα...

"Αν είχες το θάρρος της είπε να φεύγαμε μαζί...

"Κοντά μου δέν θα διατρέχης κανένα κίνδυνο.

"Εκείνη όμως ήταν άμετάπειστη.

Πέθανε λίγους μήνες άργότερα. Την βρήκαν άναίσθητη μέσα στο μπάνιο της. Παρ' όλες τις ύπννοιες που βάραιναν τον σύζυγο, ο θάνατος θεωρήθηκε φυσικός γιατί έλειπαν οι άποδείξεις.

"Ο Ζάν Τερσί, με σπαραγμό, είχε παρακολουθήσει το δράμα απ' τα παρασκήνια. Σεβόταν την μνήμη της Μισέλ. "Όσον καιρό διαρκούσαν οι άνακρίσεις, δέν έχασε την ψυχραιμία του. Είχε όμως σταθερή άπόφαση να εκδικήση την νεκρή. Κι' ο έγκληματίας—γιατί ο Ζάν ήταν βέβαιος πως επρόκειτο περί έγκληματος—ο έγκληματίας έπρεπε να τιμωρηθί.

Το μυαλό του Ζάν ήταν γεμάτο απ' την Μισέλ. "Ο δυστυχής ζωγράφος καλλιεργούσε το μίσος του μαζί με τις έρωτικές άναμνήσεις τους...

Και τώρα; ακούραστος, είχε άφρασίωθί σ' ένα μεγάλο έργο. Ζωγράφιζε την Μισέλ. Την ζωγράφιζε όπως την είχε δει.

Την πρώτη και τελευταία φορά— με τη σπανιόλικη μαντίλλια που τύλιγε το ύπεροχο κορμί της, με τα άκτινοβόλα μάτια της, με την γοητευτική όμορφιά της...

Κι' όταν ο Τερσί διαπίστωσε πως είχε κάνει ένα άριστούργημα, δέν χάρηκε γιατί ήταν μεγαλόφυης καλλιτέχνης, αλλά γιατί το έργο του θα χρησίμευε στον ρόλο του έκδικητού που είχε αναλάβει...

Μέσα σε έξη μήνες είχε οβυστή απ' την μνήμη του κόσμου το τραγικό συμβάν του θανάτου της ώραιας κυρίας Σαρλέν.

Σε λίγο, όλες οι έφημερίδες άρχισαν να γράφουν τα πιο έπαινετικά άρθρα για τον πίνακα που είχε στείλει ο Ζάν Τερσί

"Αν είχες το θάρρος, θα φεύγαμε μαζί...

στην "Εκθεση: "Η γυναίκα με την μαντίλλια" αυτός ήταν ο τίτλος. Το βλέμμα αυτής της γυναίκας ήταν τόσο βαθύ και λυπημένο που συγκινούσε και την πιο δοκιμασμένη καρδιά.

"Ο σύζυγος της Μισέλ, άδιάφορος, δέν διάβαζε τις κριτικές. "Ισως μερικές γραμμές να μπορούσαν να κινήσουν την προσοχή του. "Υστερα, το πορτραίτο άναδημοσιεύτηκε απ' τις έφημερίδες. Και πάλιν όμως ο βιομήχανος, βυθισμένος στους άρθρους του, δέν το πρόσεξε.

Μια μέρα, ένας φίλος του τον συνάντησε στον δρόμο:

"Τι διαφήμιση γίνεται γύρω απ' το πορτραίτο της γυναίκας σου; τον ρώτησε ξερά-ξερά. Πως άφησες να έκτεθι το πορτραίτο της;

"Το πορτραίτο της; είπε ξεάλλος ο σύζυγος.

"Ναι, στην "Εκθεση. Πού ζής;

Μεγάλος συνωστισμός ήταν στις εύρύ-

χωρες αίθουσες, όπου, μπροστά σε κάθε πίνακα, άκούγονταν σχόλια.

"Ενας μεγάλος τεχνοκρίτης συζητεί με κάποιον συνάδελφό του:

"Δέν μπορείς να φανταστής πόσο με τραβά αυτή ή «ή Γυναίκα με την μαντίλλια» του Ζάν Τερσί. Δέκα φορές την μέρα έρχομαι και δέν... την χορταίνω! "Ακούς εκεί, να με συγκινή τόσο ένα άπλο πορτραίτο! Θαρρείς όμως και θα μιλήσει αυτή ή γυναίκα... Πως κάποιο μυστικό κρύβει μέσα της... Και πως θα άποκαλύψη αυτό το μυστικό...

Μάταια ο σύζυγος της Μισέλ είχε προσπαθήσει ν' άνοιξη δρόμο άνάμεσα στο συμπαγές πλήθος που συνωθούνταν μπροστά στο πορτραίτο.

Τώρα περιπλανιόνταν μέσα στις αίθουσες. Περίμενε να συγκεντρώσει το σουρμπο τοις περιέργους στις αίθουσες του τσαγιού και να δημιουργηθί ένα κενο γύρω από εκείνη που τον τραβούσε σαν μαγνήτης. "Ηθελε να γνωρίσει και το δνομα του άθλιου αυτού ζωγράφου που την άποθανάτισε... Αυτός θα είναι σίγουρα ο έραστής. Τα γράμματα που είχε άρα ο έραστής, δέν είχαν καμμία ύπογα και πάθος, δέν είχαν καμμία ύπογραφή... Πως ήθελε να γνωρίσει τον αντίζηλό του... Να τον τιμωρήσει όπως τον έρωσε εκείνη ν...

Τελοςπάντων, έφθασε ή ώρα. "Η αίθουσα είναι σχεδόν έρημη. Λίγοι περιέργοι βρίσκóταν ακόμα μπροστά στο πορτραίτο.

Ξαφνικά, εκεί που δέν το περίμενε, μέσα στο μισοσκόταδο της αίθουσας, βλέπει εκείνη ν μπροστά του. Τον κυττάζει με τα σκοτεινά μάτια της... "Ο σύζυγος σκύβει το κεφάλι, νικημένος απ' το βλέμμα και τραυλίζει:

"Συχώρεσέ με...

"Κακούργε! "Εσύ την σκότωσες! "Ο μολόγησε! άκούγεται μιά φωνή.

"Ωρες δλόκληρες, ο Ζάν Τερσί παραφύλαγε τον δολοφόνο.

"Εσύ... έσύ την σκότωσες! Ξαναλέει με περισσότερη τώρα όρμη.

"Ναι, ψιθύρισε ο Σαρλέν. "Εγώ...

Είναι ή υπερτάτη στιγμή, ή ώρα της δικαιοσύνης. "Ο Ζάν Τερσί, συνεπής στον όρκο που έδωκε στην πεθαμένη, φωνάζει:

"Την σκότωσες... και θα πεθάνεις! Πρέ-

να τιμωρηθής!...

"Ενας πυροβολισμός ακούστηκε. Χτυπημένος κατάστηθα, ο δολοφόνος σύζυγος σωριάστηκε νεκρός μπροστά στο πορτραίτο...

"Ο ζωγράφος στεκόταν άκίνητος. Το φαινόταν πως το βλέμμα του πορτραίτου καρφώνóταν επάνω του με γλύκα και συγκίνηση, σαν να του έλεγε:

"Σ' εύχαριστώ.

ΣΟΥΖΑΝΝΑ ΝΤΕΛΩΡ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

βει, φαίνεται, ακριβώς τον χαρακτήρα του, κι' έτσι έπειτα, μολοντί, ο Πότερ έβαλε όλα τα δυνάτα του για να σέ κατα-

κτήση, άφου έχασε πια τὸ παιγνίδι, δὲν θὰ μὸυ φανῇ καθόλου περίεργο, ἂν κάποια μέρα, ἔλθῃ πάλι στὴν ἐπιφάνεια ἡ παλιὰ ἐκείνη ἱστορία.

—Μέ υγεία της καὶ χαρά της, τῆς καὶ μὲνης εἶπα ἐγώ. Μά ἐσὺ πῶς ἔφυγες ἀπὸ τὸ Νιοῦπορτ;

—Ω, εἶπα καθαρά στὴν Αἰκατερίνη τὴν γνῶμη μου γιὰ τὴν «παγίδα» ποὺ σοὺ ἔστηνε. Αὐτὸ ἦταν μόνον! Μά ἐννοεῖται ὅτι δὲν τῆς ἄρεσε καθόλου. Μοὺ εἶπε σχεδὸν φανερά νὰ φύγω, καὶ ἂν καὶ ἤξερα ὅτι αὐτὸ ἀκριβῶς ἐπιθυμοῦσε κι' ἐκείνη, ἤμουν ὑποχρεωμένη νὰ τὸ κάμω. Κι' ἐσὺ πῶς τὰ κατάφερες;

—Ο κ. Μπρέττ ὑπῆρξε ἀνεκτίμητος γιὰ μένα, εἶπα. Χωρὶς αὐτὸν θὰ ἦμουν χαμένη...

—Ἡ Σάλλυ χαμογέλασε: —Φαντάζομαι, ἀπὸ αὐτὰ ποὺ μοὺ λές, γιὰ ὅσα τοῦ εἶπες καὶ γιὰ ὅσα συνέβησαν, ὅτι ὑπῆρξε πραγματικὰ ἀνεκτίμητος... περισσότερον ἴσως καὶ ἀπὸ ὅσο φαντάζεσαι.

—Θέλεις νὰ τῆς δοῖς ἕκανα κατὰχρησιν τῆς εὐγενείας του καὶ τῆς ὑπομονῆς του; ρώτησα ἐγὼ μὲ ἀνησυχία.

—Ὅχι ἀκριβῶς τῆς ὑπομονῆς του. Ἀλλὰ δὲν πειράζει... Θὰ σοὺ μιλήσω τώρα γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου.

Καὶ αὐτὸ ἔκαμε. Φαίνεται ὅτι ἡ ἄρρωστη αὐτὴ χήρα, ἡ κυρία Ράνταλ, τὴν ὁποία ἡ Σάλλυ ἤλθε νὰ περιποιηθῇ, εἶναι ἡ μητέρα τοῦ παλαιοῦ ἐκείνου φίλου της, γιὰ τὸν ὁποῖο μοὺ εἶχε μιλήσει στὸ πάρκο—τοῦ νέου ποὺ ἔγινε καλὸς γυμναστής ἐπειδὴ τὴν ἀγαποῦσε καὶ νόμιζε ὅτι αὐτὴ δὲν ἐνδιαφερόταν γι' αὐτόν.

—Ἐρχομαι ἐδῶ μιά ἢ δυὸ φορές τὸν χρόνον, ἀκόμη καὶ ὅταν ἡ κυρία Ράνταλ εἶναι καλὰ, εἶπε ἡ Σάλλυ μὲ τὴν γλυκεῖα φωνή της, ποὺ γίνεται ἀκόμη γλυκύτερη ὅταν μιλάει γιὰ τὸ θέμα αὐτά. Τὸ νὰ βρίσκωμαι μαζί της καὶ νὰ μιλῶ γιὰ κείνον, εἶναι μιά ἀπὸ τίς λίγες χαρὲς ποὺ ἔχω. Νὰ μιλῶ γιὰ κείνον, ὅταν ἦταν μικρὸ παιδί: ὅταν ἦταν νέος, εὐτυχῆς μὲ τὴν σκέψη τοῦ μέλλοντος... μὴ γνωρίζοντας τί ἔμελλε νὰ ἀκολουθήσῃ... Ἐγὼ τῆς εὐρήκα ἐδῶ, τὸ ἥσυχο αὐτὸ σπιτάκι πρὶν ἀρκετὰ χρόνια. Στὸ Κεντάκκυ, δὲν ἦταν εὐτυχημένη, γιατί ἐκεῖ ὑπῆρχαν πολλοὶ συγγενεῖς της ποὺ ἔλεγαν πράγματα δυσάρεστα... γιὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ γι-

οῦ της νὰ γίνῃ καλόγερος... Ἀλλὰ τώρα εἶναι γρηὰ καὶ πολὺ ἐξησθημένη. Ξεύρει ὅτι δὲν θὰ τὴν συγχωροῦσα ποτέ ἂν δὲν ἔβαζε τὴν ὑπηρετρίαν της νὰ μοὺ τηλεγραφήσῃ ἀμέσως, ὅταν ἄρρωσταίνῃ. Ἐγὼ ἔρχομαι πάντοτε ἀμέσως καὶ θὰ ἐρχόμουν, ὅπουδῆποτε καὶ ἂν βρισκόμουν. Βλέπεις, δὲν ἔχω δική μου μητέρα καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ μητέρα ἐκείνη—τὸ ἴδιο δηλαδὴ σὰν νὰ ἦταν καὶ δική μου... Ἀλλὰ μὴ με κυττάζεις τόσο μελαγχολικὰ, παιδί μου. Ἐγὼ δὲν εἶμαι λυπημένη. Τώρα ἡ κυρία Ράνταλ, εἶναι καλλίτερα. Ἀπὸψε κυττάζαμε μαζί παλιὰς φωτογραφίες ἐκείνου. Καὶ αὐτὴ μὲ ἔχει συγχωρήσει ἐντελῶς γιὰ τὸ παρελθόν...

—Ἐτσι ἔπρεπε! φώναξα, χωρὶς νὰ μπορέσω νὰ συγκρατηθῶ. Ἐσὺ ὑπέφερες περισσότερον ἀπὸ ὅλους!

—Ὅχι περισσότερον ἀπὸ τὴν μητέρα του, ἀγαπητή μου! Ἀλλὰ αὐτὴ εἶναι γρηὰ, ὅπως σοὺ εἶπα. Καί, δόξα τῷ Θεῷ, ἀρχίζω νὰ γερωῶ καὶ ἐγὼ τώρα. Κάθε μέρα ποὺ περνᾷ εἶναι μιά λιγότερη, γιὰ τὴν στιγμὴ ποὺ θὰ συναντηθῶμε—ἐκείνος κι' ἐγώ. Αὐτὸ περιμένω τώρα, καὶ δὲν εἶμαι καθόλου λυπημένη. Λοιπόν, φίλησέ με, καὶ πές μου πῶς σοὺ φαίνονται οἱ λαμπροὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι, οἱ Τράουμπριτζ...

—Ὅταν γυρίσαμε πίσω, ὁ κ. Μπρέττ καὶ ἐγώ, καὶ φθάσαμε στὴν ἀγροικία, τὰ ἄστρα εἶχαν προβάλλει στὸν οὐρανὸ καὶ ἡ Πάττυ, μαζί μὲ τὴν Ἰδα εἶχαν βγῇ στὴν ἐξώπορτα, καὶ τὰ μετροῦσαν. Λένε ὅτι, ἂν μπορέσῃ ἕνα κορίτσι νὰ μετρήσῃ τὰ ἑπτὰ πρῶτα ἄστρα, ἐπὶ συνεχεῖς βραδυνές, τότε θὰ πάρῃ ἄνδρα τὸν πρῶτον ἄνθρωπον ποὺ θὰ τῆς ἀγγίξῃ κατόπιν τὸ χέρι της. Ἐμέτρησα καὶ ἐγὼ τὰ πρῶτα ἑπτὰ ἄστρα μου ἐκείνο τὸ βράδυ...

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΦΥΓΗΝ

Ὅκτώ μέρες τώρα εἶμαι οἰκότροφος τῶν Τράουμπριτζ. Πληγῶναι τέσσαρα δολλάρια τὴν ἑβδομάδα, ὅσα, ὑποθέτω, θὰ ξοδεύωνται γιὰ τὸ φαί ἑνὸς προσώπου σὲ κάθε φαγητὸ στὸ σπιτί της κυρίας Στέιβς καὶ εἶναι τελείως εὐτυχισμένη. Δὲν θέλω οὔτε νὰ σκέπτομαι ὅτι θὰ ἔλθῃ κάποια μέρα ποὺ θὰ ὑποχρεωθῶ νὰ γυρίσω στὴν πατρίδα μου. Φυσικὰ ὅμως, ἡ μέρα αὕτη θὰ ἔλθῃ, γιατί οἱ δικοὶ μου θὰ μὲ εἰδοποιήσουν νὰ γυρίσω, εἴτε μὲ ἔλθουν πραγματικὰ, εἴτε ὄχι, καὶ τότε δὲν θὰ ξαναῖδῶ πιά κανένα ἀπὸ τὰ ἀγαπητὰ αὐτὰ πρόσωπα. Πιθανώτατα δὲν θὰ ξαναῖδῶ πιά οὔτε τὸν κ. Μπρέττ.

Αὐτὸς λέγει ὅτι πρέπει νὰ γυρίσῃ γρήγορα στὶς δυτικὰς Πολιτεῖες, ὅπου τὸν καλοῦν διάφορες ὑποθέσεις. Καὶ αὐτὸ θὰ σημάνῃ τὸ τέλος. Θὰ ἤθελα νὰ μὴ φθάνῃ ποτέ κανεὶς νὰ ξεαρτᾷται τόσο πολὺ ἀπὸ ἄλλα πρόσωπα. Θὰ προτιμοῦσα νὰ εἶχα ἐντελῶς ψυχρὴ καρδιά, καὶ νὰ μὴ ἐνδιαφερόμην γιὰ κανένα. Τότε, δὲν θὰ μὲ ἔνοιαζε καθό-

ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

τῆς Λαίδης Μπέττυ

λου, ὅταν θὰ ἔπρεπε νὰ ἀποχωρισθῶ ἀπὸ κανέναν. Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ συλλογίζωμαι τὰ δυσάρεστα αὐτὰ πράγματα, τώρα...

Φυσικὰ, ἔγραψα στοὺς δικούς μου, μόλις ἔφτασα ἐδῶ. Στὴν ἀρχὴ εἶχα τὴν ἰδέαν, ὅτι ἔπρεπε νὰ τηλεγραφήσω. Ἀν τὸ ἔκανα, ὅμως, αὐτὸ, θὰ ἔστειλναν ἴσως ἀμέσως τηλεγράφημα νὰ γυρίσω πίσω, γι' αὐτὸ, σκέφθηκα καλλίτερα καὶ εἶδα ὅτι δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ κάμω τόσα ἐξόδα. Ἐτσι, ἔγραψα ἀπλῶς στὴν μητέρα μου γιὰ νὰ τῆς ἀναγγεῖλω, ὅτι δὲν μπορέσα νὰ μείνω μαζί μὲ τὴν κυρίαν Στέιβς, ἐξ αἰτίας τοῦ ἀδελφοῦ της, καὶ ὅτι εἶχα φύγει ἀπ' αὐτὴν γιὰ νὰ ἔλθω κοντὰ στὴν Σάλλυ Γούντμπαν, στὴν ἐπαρχία, ὅπου ἔμενα ὡς οἰκότροφος σ' ἕνα σπιτί, πολὺ κοντὰ τῆς. Ἐγραψα ἐπίσης στὴν κ. Στέιβς τῆς. Ἐγραψα ἐπίσης στὴν κ. Στέιβς καὶ τῆς εἶπα τὰ ἴδια πράγματα, παρακαλώντας της νὰ ἔχῃ τὴν καλωσύνη νὰ μοὺ στείλῃ τὰ πράγματά μου. Δὲν ἀνέφερα τὸν κ. Μπρέττ, ἐπειδὴ ἡ κυρία Στέιβς δὲν θὰ θυμόταν ποῖος ἦταν. Ἡ ἂν ἐτύχαινε νὰ τὸν θυμάται, ἀπλῶς στατα θὰ ἀποροῦσε πῶς ἔχει ὁ κύριος αὐτὸς τὴν τόλμην νὰ ἐξακολουθῇ νὰ ὑπάρχῃ καὶ ἴσως θὰ μοὺ ἔγραφε, ἢ θὰ ἐπληγεραφοῦσε τίποτα πολὺ ἀπότομο.

Ἡ κυρία Στέιβς ἔστειλε τὰ πράγματά μου μὲ τὴν ταχεῖα ἀμαξοστοιχία, ἀλλὰ δὲν ἀπῆντησε στὴν ἐπιστολή μου, πράγμα ποὺ μὲ ἔκαμε ν' ἀπορήσω, γιατί περίμενα πολλὰ παράπονα ἐκ μέρους της. Ὅταν, ὅμως, τὸ εἶπα στὴν Σάλλυ, δὲν ἀπόρησε καὶ αὕτη ὅσο ἐγώ. Ἦξευρε ἤδη λεπτομερῶς ὅλα ὅσα εἶχαν συμβῇ ἔπειτα ἀπὸ τὴν φυγὴν μου ἀπὸ τὴν ἐπαύλιν τοῦ Νιοῦπορτ καὶ μοὺ τὰ εἶπε ὅλα, πράγμα ποὺ μοὺ ἐκίνησε πολὺ τὸν ἐνδιαφέρον.

Φαίνεται, ὅτι τὴν ἐπομένη τοῦ Χοροῦ τῶν Ἀνθῶν, ἡ κυρία Στέιβς ὑπέφερε ἀπὸ τὸν συνηθισμένον της πονοκέφαλον—καὶ τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι περίεργον. Καθὼς ἦταν ἀδιάθετη δὲν ἔδωσε μεγάλῃ προσοχὴ σ' ἐμένα καὶ ὅταν ἡ Λουίζα τῆς εἶπε, ὅτι δὲν εἶχα βγῇ ἀπὸ τὸ δωμάτιο μου, ὑπέθεσε, ὅτι ἤθελα νὰ κοιμηθῶ ὡς τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ.

Ὁ Πότερ εἶχε πειραχθῇ τόσο πολὺ, ὥστε σκέφθηκε ὅτι θὰ μὲ τιμωροῦσε, ἂν ἔκαμνε τὸν θυμωμένον. Ἡ κυρία Στέιβς δὲν κατέβηκε στὸ γεῦμα, καὶ ὁ Πότερ βγήκε ἔξω. Ὅταν, ὅμως, εἶδαν, ὅτι ἐγὼ δὲν παρουσιάζομουν καθόλου, οὔτε χτυποῦσα τὸ κουδούνι, οἱ ὑπηρετρίες ἄρχισαν νὰ τὸ βρίσκουν περίεργον, καὶ μίλησαν στὴν καμαριέρα. Αὕτη πῆγε καὶ χτύπησε στὴν πόρτα μου καὶ ὅταν, μετὰ τὰ ἐπανειλημμένα χτυπήματά της, δὲν ἔλαβε ἀπάντησιν, τὴν ἀνοίξε καὶ βρῆκε τὸ δωμάτιον ἄδειον, τὸ κρεβάτι ἀπειραχτό, τὰ ὑποδήματα μου ἔτοιμα, καὶ ὅλα τὰ δῶρα ποὺ μοὺ εἶχε κάμει ἡ κυρία Στέιβς, ἀπλῶς μὲν ἐπάνω στὸν καναπέ.

Ἐν τῷ μεταξῷ, εἶχε φθάσει τὸ ἀπόγευμα. Καὶ τὴν ὥρα ἐκείνη, ἂν μποροῦσαν νὰ μαντέψουν, θὰ ἤξευραν, ὅτι

ἐγὼ ἔφευγα ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον Οὐάιλντορφ-Ἀστόρια γιὰ νὰ πάρω τὸ τραῖνο γιὰ τὸ Σικάγο, μαζί μὲ τὸν κ. Μπρέττ.

Ἡ κυρία Στέιβς ἦταν τόσο ἐκνευρισμένη μὲ τὸν πονοκέφαλον τῆς καὶ τὴν ἀντίδρασιν τοῦ ὁργανισμοῦ της ἔπειτα ἀπὸ ὅλη τὴν φασαρία τῆς ἐτοιμασίας τῆς μεγάλης γιορτῆς της, ὥστε ὅταν τῆς εἶπαν, ὅτι δὲν μὲ εὐρίσκαν πουθενά, ἔπαθε ὑστερική κρίσιν καὶ τὰ ἔβαλε μὲ τὴν καμαριέρα.

Ἐστειλαν καὶ εἰδοποίησαν τὸν Πότερ στὸ Καζίνο, καὶ αὐτὸς ἐγύρισε μαλινόμνος. Συνεζήτησαν τὰ πράγματα καὶ κατέληξαν στὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ εἶχα πάρει στὴν Ν. Ὀρκη ἕνα πλοῖο ποὺ ἔφευγε γιὰ τὴν Ἀγγλία, ἢ εἶχα πάει στὸ Σικάγο γιὰ νὰ βρῶ τὴν Σάλλυ. Ἀν δὲν ἐφοβούταν μήπως ἐσπᾶση κανένα σκάνδαλον στὶς φοβερὲς κο-

σμικὲς στήλες τῶν ἐφημερίδων, θὰ ἀπευθυνόταν στὴν ἀστυνομία γιὰ νὰ ἀνακαλύψουν τί εἶχα ἀπογίνει. Δὲν ἐτόλμησαν, ὅμως, νὰ τὸ κάμουν, καὶ ὁ Πότερ εἶπε, ὅτι θὰ κατάρθωνε νὰ τὰ κανονίσῃ ὅλα μόνος του.

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἔφευγε, πραγματικὰ ἕνα ὑπερωκεάνειον καὶ ὁ Πότερ ἀφῶς τηλεγράφησε στὴν Σάλλυ, ἐπῆγε στὰ γραφεῖα τῆς ἀτμοπλοϊκῆς ἐταιρείας καὶ ἔπειτα στὸ λιμεναρχεῖον, γιὰ νὰ κάμῃ τίς ἀπαιτούμενες ἐρευνες. Ἀπὸ ὅσα ἔμαθε γιὰ τοὺς ἐπιβάτες ποὺ εἶχαν πάρει θέσεις στὸ πλοῖον τὴν τελευταία στιγμὴ, δὲν μπόρεσε νὰ βεβαιωθῇ ἂν δὲν ἦμουν καὶ ἐγὼ μέσα σ' αὐτοὺς, γραμμένη ἴσως μὲ ψεύτικο ὄνομα. Τὰ πράγματα μπερδεύτηκαν περισσότερον ὅταν δὲν ἔφθασε καμμιά ἀπάντησις ἀπὸ τὴν Σάλλυ. Ἡ κυρία Χαίηλ, σύμ-

Γόρσια πλοῦ στὴν ἀγροικία μὲ τὸν κ. Μπρέττ.

Στὸ Σικάγο ἡ Μπέττυ καὶ ὁ Τὸμ Μπρέττ δὲν θάκοιουν τὴν Σάλλυ. Εἶχε πάει κάπου στὸ Ὁχάιο, νὰ περιποιηθῇ ἕνα φιλικὸ τοῦ πρόσωπον ποὺ εἶχε ἀρρωστήσει. Ὁ Τὸμ εἶχε ἀκούσει γιὰ αὐτὸ τὸ πρόσωπον καὶ ἔξερε ποὺ μένει. Εἶναι κοντὰ στὸ σπιτί μιᾶς συγγενοῦς του, τῆς κ. Τράουμπριτζ. Οἱ δύο νέοι φεύγουν γιὰ τὴν συγγενικὴ ἀγοροικία ὅπου ἡ Μπέττυ γίνεται μὲ ἐγκαρδιότητα δεκτὴ.

Ἡ συνάντησιν τῆς Μπέττυ μὲ τὴν Σάλλυ ὑπῆρξε συγκινητικὴ. Ἡ Σάλλυ συνεχῶς τὴν Μπέττυ γιὰ τὴν ἀποφασιστικότητά της. Καὶ αὕτη ἦταν ἀντίθετη στὸ συννεκίσιν ποὺ ἐτοίμαζεν τῆς Μπέττυ.

8. (Ἡ συνέχεια)

Εἶναι ἐξαδέλφη μου ὅμως καὶ ἤμουν καὶ ἐγὼ φιλοξενουμένη της...—μολοντί, σὲ βεβαιῶ, ὅτι δὲν θὰ εἶχα μείνει οὔτε τρεῖς μέρες ἂν δὲν ἤθελα νὰ εἶμαι ἐκεῖ γιὰ νὰ σὲ βοηθήσω. Ἀλλὰ ξέρεις, ὅτι κάποτε σοὺ ἔκαμα μερικὸς ὑπαινιγμούς, θυμῶσαι; Δὲν θὰ σοὺ ἔλεγα, βεβαίως, τίποτα, ἂν εἶχες ἐρωτευθῇ τὸν Πότερ. Ἀλλὰ, μολοντί αὐτὸς δὲν εἶναι κακὸς νέος, δὲν εἶναι ὅμως καὶ ἀρκετὰ καλὸς ἢ κατὰλληλος γιὰ σένα, Μπέττυ καὶ θὰ μὲ λυποῦσε πολὺ ἂν τὸν ἔπαιρνες...

—Δὲν ἐπίστεψα ποτέ, μοὺ εἶπε, ὅτι μὲ ἤθελε πραγματικὰ—εἶπα ἐγὼ—ἂν καὶ μοὺ ἔκαμε διαρκῶς προτάσεις.

—Ω, πῶς! Σὲ ἤθελε! Ἴσως νὰ μὴν ἦταν πραγματικὰ ἐρωτευμένος στὴν ἀρχή, ἂν καὶ πάντα σὲ ἐθαύμαζε, ἀγαπητὴ μου. Τὸν περασμένο χειμῶνα ἦταν ξετρελλαμένος μὲ μιά ἡθοποιὴ—ἕνα ὥραϊο κορίτσι καὶ αὐτὸ—καὶ θὰ τὴν εἶχε πανδρευθῇ, ἂν δὲν ἔμπαινε στὴ μέση ἡ Αἰκατερίνη, ποὺ εἶχε γίνῃ ἔξω φρενὼν γι' αὐτὴν τὴν... σχέσιν ποὺ δὲν τὴν εὐρίσκε ἀρκετὰ ἀξιοπρεπῇ. Ἐλεγε ὅτι ἕνας τέτοιος ἀταίριαστος γάμος μέσα στὴν οἰκογένειάν της, θὰ τὴν κατέστρεφε καὶ αὕτην καὶ στὸ τέλος τὸ κατόφερε νὰ ματαιώσῃ τὸν γάμον. Ὁ Πότερ δὲν εἶχε ἀγαπήσει ποτέ ἄλλοτε τόσο πολὺ. Ἡ νέα ἐκείνη εἶχε καταλά-

"Ονειρο καὶ πραγματικότητας

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΧΕΝΡΥ ΓΟΥΩΡΘΓΚΤΟΝ

-Τι ἀργὰ πού ἐρχόσαστε, "Εθελί. Εἶχα ἀρχίσει νὰ ἀπελπιζῶμαι, εἶπε ὁ Φράνκ μὲ παράπονο. —"Αργήσα, γιατί ἡ κ. Ρότσερς εἶχε ἐπισκέψεις σήμερα, ἀποκρίθηκε ἡ νέα χαμογελώντας. Ὁ Φράνκ κύτταζε γοητευμένος τὸ λεπτό προσωπάκι τῆς νέας πού προχωροῦσε στὸ πλευρό του. Ἐδῶ καὶ δυὸ βδομάδες, θαρροῦσε πὼς ζοῦσε μέσα σ' ἕνα δεινὸ, ὅταν ἐβλεπε τὴν γοητευτικὴ καὶ κομψὴ Λονδρέζα νὰ φαίνεται εὐχарιστημένη μόνο μὲ τὴ δική του συντροφιά, σ' αὐτὴ τὴν ἀπλὴ καὶ πρωτόγονη νοτιοαφρικανικὴ ἀγρέπαυλη.

Ἄφ' ὅτου, πρὶν ἀπὸ ἕξι χρόνια, εἶχε πᾶει στὴν ἀποικία γιὰ νὰ βρῇ τύχη, σχεδὸν δὲν εἶχε δι' ἀνθρώπου πρόσωπο, ἀν' ἐξαιρέσει κανεὶς μερικοὺς ἰθαγενεῖς καὶ γείτονας. Ὅταν ὅμως συνάντησε τὴν "Εθελ, ἔχεσσε ὅλους τοὺς καύμους καὶ τὰ βᾶσανα πού εἶχε τὰ τελευταῖα τώρα χρόνια.

Ἡ "Εθελ ἔμενε στοὺς Ρότσερς, τοὺς ἰδιοκτίτας τῆς γειτονικῆς ἀγρεπαύλεως. Στὴν πρώτη συνάντησή της τοῦ φάνηκε ξαφνικὰ πὼς ἡ νέα τοῦ εἶχε φέρεϊ μαζί της, στὴν νοτιοαφρικανικὴ ἔρημο, ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ Λονδίνο. Τὰ μεταξένια μαλλιά της καὶ τὸ περιποιημένο χτένισμά της ἦσαν ζωηρὴ ἀντίθεση μὲ τὸ περιβάλλον τῶν βαναύσων ἀγροκτημόνων πού τὸν περιστοιχίζαν.

Τῆς εἶχε κάνει ἕνα σωρὸ ἐρωτήσεις γιὰ τὸ Λονδίνο, γιὰ τὰ θεάτρα γιὰ κάθε τι πού εἶχε στερεωθῇ ἕξι χρόνια τώρα καὶ δὲν ἐβλεπε τὴν ὥρα νὰ τὸν ξαναδῇ. "Ετσι, γρήγορα εἶχαν γίνει καλοὶ φίλοι καὶ συναντιώταν κάθε μέρα.

—"Ἰσως αὔριο νὰ μπορούσαμε νὰ κάνουμε τὴν ἀνάβασή μας στὸ ὄρος Βέλντε, τῆς εἶπε ὁ Φράνκ. Μὴν ξεχνάτε πὼς ὑποσχεθήκατε νὰ με συνοδεύσετε...

Ὁ Φράνκ ἔδινε ἰδιαίτερη σημασία σ' αὐτὴ τὴν ἐκδρομὴ γιατί ἤξερε πὼς ἡ "Εθελ σύντομα θὰ ἐξέστρεφε στὸ Λονδίνο ἂν δὲν κατάρθωνε νὰ τὴν πείθῃ νὰ μείνῃ γιὰ πάντα στὴν ἀποικία. Μὰ ἦταν τόσο τολμηρὸ καὶ ζητήση ἀπὸ μιὰ νέα κ' ἁμορφὴ κοπέλλα, συνηθισμένη στὴν πολυτέλεια, νὰ ἀπαρνηθῇ τὴν ζωὴ τῆς μεγαλουπόλεως καὶ νὰ συμμεριστη, τὴν δύσκολη ζωὴ τοῦ ἀγρότου!

Καθὼς ὅμως ἀπ' τὴν πρώτη συνάντησή τους, ἐκεῖνη εἶχε δεῖξει πολὺ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν τωρινὴ ζωὴ του καὶ τοῦ εἶχε ζητήσει ἕνα σωρὸ πληροφορίες γιὰ τὴν ἐργασία του, θὰ τολμοῦσε τώρα, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἐκδρομῆς, νὰ τὴν ἱκετεύσῃ νὰ μὴ φύγῃ. Ἦταν ἀποφασισμένος νὰ κατακτήσῃ αὐτὴ τὴ γυναῖκα πού θὰ τὸν ἔκανε εὐτυχισμένο.

—"Ἄν ξεκινήσουμε μὲ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου, συνέχισε ὁ Φράνκ, θὰ μπορούμε μιὰ χαρὰ νὰ κάνουμε τὴν ἀνάβασή σε μιὰ μέρα...

—Δυστυχῶς, δὲν θὰ μπορέσω νὰ σὰς συνοδεύω, διέκοψε ἡ "Εθελ. Αὔριο βράδυ, Φράνκ, φεύγω γιὰ τὸ Κέπταουν... "Ελαβα ἕνα ἐπεῖγον τηλεγράφημα σήμε

ρα καὶ πρέπει νὰ φύγω.

Τὸ χτύπημα ἦταν φοβερὸ γιὰ τὸν Φράνκ.

Θὰ φύγῃ αὔριο!

Θὰ φύγῃ γιὰ πάντα!

Χωρὶς νὰ προλάβῃ νὰ τῆς μιλήσῃ γιὰ τὰ μελλοντικά του σχέδια! Μὰ ἦταν ἀδύνατο αὐτό! Ἦταν τόσο ἐσπευσμένη ἡ ἀναχώρησή...

—"Ἄν μπορούσατε νὰ μείνετε ἀκόμα λίγο καιρὸ, "Εθελ, πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ σὰς μιλήσω αὔριο...

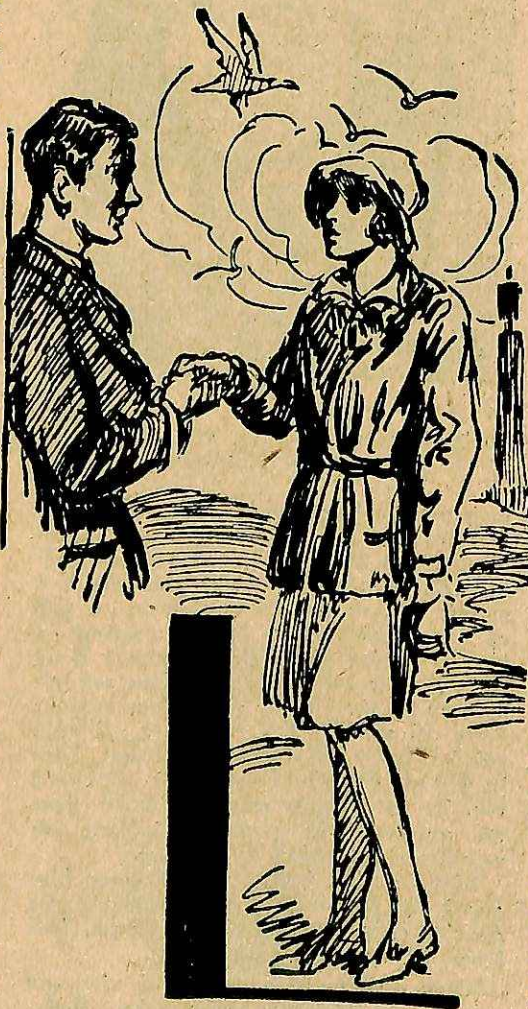
—Τὸ ἀπόγευμα, θάρθῶ νὰ σὰς ἀποχαιρετήσω.

Μάτι δὲν ἔκλεισε ὁ Φράνκ τὴν νύχτα ἐκεῖνη. Διαρκῶς ἐπανελάμβανε μέσα του τὰ λόγια πού θάλεγε τῆς "Εθελ.

Ὅταν ἔφθασε στὸ ραντεβού τους, ἐκεῖνη δὲν εἶχε ἀκόμη ἔρθῃ. Ἦταν τρελλὸς ἀπ' τὴν ἀνυπομονή... Περιμένε τὴν εὐτυχία...

Τοῦ κάκου ὅμως περίμενε, γιατί ἐκεῖνη δὲν πῆγε. Καὶ γύρισε τὸ σούρουπο στὸ σπίτι του μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι, ἀπελπισμένος...

Ἀργότερα ἔιασε πὼς ἡ νέα εἶχε πάρει τὸ πρῶτο ποινὸν τραῖνο ἀπ' τὸν πλη-

—Τὸ ἀπόγευμα θάρθῶ νὰ σὰς ἀποχαιρετήσω.

σιότερο σταθμό. Κανένα γράμμα δὲν εἶχε ἀφήσει γι' αὐτόν.

Ὁ πόνος κ' ἡ ἀπογοήτευση τὸν ἔκαναν νὰ υποφέρῃ φριχτὰ, στὴν ἀρχὴ. Σιγά-σιγά ὅμως, οἱ καθημερινές του ἀσχολίες τὸν ἔκαναν νὰ ξεχάσῃ κάπως.

Βδομάδες ὁλόκληρες, μὴνες, ὁ Φράνκ ἔλπιζε σὲ κάθε ταχυδρομεῖο νάχη εἰδήσεις τῆς. Ἡ ἔαφνική κ' ἀδικαιολόγητη ἀναχώρησή της χρειαζόταν μιὰν ἐξήγησιν. Ἀσφαλῶς θὰ τοῦγραφε καμμιὰ φορά γιὰ νὰ τοῦ πῇ τι εἶχε ἀπογίνει.

Μ' αὐτὴ τὴν ἐλπίδα ὁ Φράνκ περνοῦσε τὶς ἀτέλειωτες μέρες τοῦ χειμῶνα, κατὰ τὴν διάρκειά τῶν ὁποίων ἡ εἰκόνα τῆς "Εθελ πετοῦσε διαρκῶς στὰ μάτια του. Τῆς μιλοῦσε σὰν νὰ βρισκόταν ἀντίκρου, σὰν νὰ μπορούσε νὰ ἀπαντήσῃ σὲς ἀλλεπάλληλες ἐρωτήσεις του.

Τώρα περίμενε τὴν ἀνοιχτὴ ἀσφαλῶς ὡς τότε θὰ εἶχε εἰδήσεις της καὶ ἴσως θὰ συνέχιζαν τὶς φιλικές τους σχέσεις...

□ □

Πραγματικά, πῆρε εἰδήσεις της. "Υστερα ἀπὸ ἕνα χρόνο, τὶς βρήκε μέσα στὰ ταχυδρομεῖα του. Καθόταν στὸ γραφεῖο του καὶ ἀνοίγε τὰ γράμματα μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση. Ἦσαν ἡ μητέρα του καὶ μερικοὶ φίλοι του πού τοῦ ἔστελναν νέα ἀπ' τὴν πατρίδα του. Τέλος, πῆρε στὰ χεῖρά τὶς ἐφημερίδες καὶ τὰ περιοδικά.

Ξαφνικὰ, σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ, εἶδε τὴν εἰκόνα τῆς "Εθελ. Ἡ ὁμοιότης ἦταν καταπληκτική. Στὸ πρόσωπό της ἦταν ζωγραφισμένο τὸ χαμόγελο πού τόσο καιρὸ εἶχε δῆ ν' ἀνθῇ, ὅταν ἐκεῖνη βρισκόταν κοντὰ του. Γιὰ μιὰ στιγμή, πῆγε πὼς τὴν ἐξανόλεπε στὸ πλευρό του νὰ παρῇν σάρκα καὶ ὀστά καὶ ὁ ἥλιος ἀκτινοβολοῦσε μέσα στὰ μάτια της καὶ στὰ μαλλιά της.

Τότε διάβασε τι ἦταν γραμμένο κάτω ἀπ' τὴν φωτογραφία:

«Ἡ "Εθελ Χάρδεϊ, ἡ νέα καὶ γνωστοτάτη διηγηματογράφος ἡ ὁποία τελείωσε τὸ νέο διβλίο της, ἕνα νοτιοαφρικανικὸ ρομάντο. Τὰ πρόσωπα αὐτῆς τῆς περιγραφῆς τῆς ἀποικιακῆς ζωῆς συγκεντρώνονται γύρω ἀπ' τὴν μορφὴ ἐνὸς νεαροῦ ἀγρότου, τύπου πολὺ συμπαθητικοῦ καὶ πολὺ ἐνδιαφέροντος, πού αἰσθάνεται τὴν ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη μιᾶς τρυφερῆς καὶ αἰσθητικῆς καρδιάς τὴν ὁποία ὅμως δὲν τὴν βρίσκει γύρω του. Εἰς ὁρισμένη στιγμή, πιστεύει διὰ τὴν δρῆ... Ἡ καρδιά του ἀρχίζει νὰ χτυπᾷ δυνατὰ μ' αὐτὴ τὴν ἐλπίδα, σύντομα ὅμως ἀπογοητεύεται. Αὐτὰ περιγράφονται κατὰ τρόπον ὁ ὁποῖος μαρτυρεῖ μεγάλην παρατηρητικότητα. Πρέπει νὰ προσθέσωμεν ὅτι ἡ συγγραφεὺς ἔζησε μερικὲς ἐβδομάδες στὴν ἀποικία τοῦ Ἀκωατριού τῆς Καλῆς Ἑλπίδος διὰ νὰ συγκεντρώσῃ ἐπὶ τόπου ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα διὰ τὸ ρομάντο της στοιχεῖα...»

ΧΕΝΡΥ ΓΟΥΩΡΘΓΚΤΟΝ

Ὁ Ἐδουάρδος καὶ ἡ μάσκωτ του

Ἡ ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΗ ΚΥΡΙΑ ΜΟΥΡ

Ὁσοι εἶδαν ἀπὸ κοντὰ, κατὰ τὸ πέρασμά του ἀπὸ τὸν τόπο μας, τὸν βασιλέα τῆς Ἀγγλίας Ἐδουάρδο Η', ἔχουν ἀκόμη νὰ λένε γιὰ τὴν ἀπλότητά του, τὸ κέφι του, τὴν ξενοιασιά του. Εἶναι ἀπ' τοὺς δημοφιλέστερους σήμερα ἔστεμμένους, γιατί εἶνε ὁ τύπος τοῦ «καλοῦ παιδιοῦ» πού βρίσκει μέσα στὴν πολυασχολοσύνη τοῦ «ἐπαγγέλματος» καὶ τὸν καιρὸ νὰ θυμῇ καὶ λίγο πὼς εἶναι ἄνθρωπος, μὲ ὁλὰ τὰ δικαιώματα πού ἔχει κάθε ἄλλος ἄνθρωπος στὴν ζωὴ, στὴν χαρὰ τῆς ζωῆς. Εἶναι μ' ἄλλους λόγους ὁ τύπος τοῦ «μυόν-διέξερ» βασιλέα, πού δὲν χάνει ὅμως γι' αὐτὸ τίποτε ἀπ' τὴν σοβαρότητά του καὶ τὴν ἀξιοπρέπεια τῆς ὑψηλῆς του θέσεως. Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς, ὁ Ἐδουάρδος Η' «βαίνει ἐπὶ τὰ ἴχνη» τοῦ συνωνύμου του πάπου του, Ἐδουάρδου Ζ'. Εἶναι λένε ἀπὸ τὸ στενὸ περιβάλλον του, ἡ ἀνάδωσή ἡ ἡ μετενσάρκωση, ἂν θέλετε, τοῦ ὁραίου ἐκείνου βασιλέως... Ὁραῖο δὲ ὑπὸ πᾶσαν ἡσυχίαν!

Ἄς τὸν θυμηθῶμε ὅμως, λιγάκι, τὸν γλεντζέ ἐκεῖνο βασιλῆα, πού ἂν δὲν φοροῦσε «σφόρτες» ὅπως ὁ σημερινὸς ἑγγονός του, ἦταν γιατί δὲν εἶχαν ἀκόμη ἐφευρεθῇ.

□ □

Ἦταν ἕνας βασιλεὺς «πὺ τὸ ἔδειχνε» ὅπως λέει ὁ λαός. Ἦταν ὁ κομψότερος ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς του καὶ εἶνε τὸν τόνο στὴν ἀνδρική μὸδα, ἀπαράλλατα ὅπως κάμνει σήμερα ὁ ἑγγονός του.

Ὅταν ἔκαινε τὸν περίπατό του στὴν κομμὴ πλάτ, ντυμένος ἄψογα μὲ τὴ καλοκομμένη γενειάδα του, τὸ ἄψογο μαλακό του, καὶ τὸ καλοσιδερωμένο πανταλόνι του, ἀκούλουθόμενος ἀπὸ τὸν σκύλο του Σεζάρ, ἕνα... λουλούδι ἐπὶ τῆς σκιάς, πάντα καλοκουρεμένο καὶ καλοχτενισμένο, κινούσε τὸν θουμασμό. Ὡς ἕνας κομψὸς πᾶς ἄνθρωπος, ὅχι ὡς βασιλῆας.

Τὸ Μπαρίσι, τὸ Παρίσι, τὸ Σαιν Ζαν ντε Λυζ, ἔδλεπαν πάντα κάθε χρόνο χειμῶνα καὶ καλοκαίρι τὸν Ἐδουάρδο.

Ἐδῶ τώρα θὰ ἀνοίξουμε μιὰ παρένθεση: εἶναι... ἡ Ἀμερικανίδα μίστερς Μούρ, ἡ κομικωτέρα γυναῖκα τῆς ἐποχῆς της. Εἶναι ἡ γυναῖκα πού κατάρθωσε νὰ μῇ σὴ ζωὴ τοῦ Ἐδουάρδου, ὅχι ὅπως θὰ ὑποθέτατε ἴσως ἐκ πρώτης ἐντυπώσεως, ἀλλὰ ὡς φίλη καὶ συντροφὸς εὐχάριστη.

Ἄς σὰς τὴν παρουσιάσουμε, γιατί ὑπῆρξε ἕνας τύπος πολὺ ἐνδιαφέροντος.

Βασίλειος κυριολεκτικῶς στὸ κοσμικὸ Παρίσι καὶ τὴν κομμικὴ ἐξοχὴ τῆς ἐποχῆς αὐτῆς ἡ μίστερς Μούρ.

Εἶχε φθάσει στὸ Παρίσι κατὰ τὸ 1900 μὲ τὸν σῆλγόν της, ἕνα ἀνθρώπινο τελείως ἀσήμαντο, πού εἶνε τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἔβγαλε διαρκῶς κάτω ἀπὸ τὶς φούστες τῆς γυναικῆς της. Στὰ μεγάλα γεύματα τὸν τοποθετοῦσαν πάντα στὸ ἀκρο τοῦ τραπέζι, σὰν τὸν τελευταῖο τῶν καλεσμένων. Ἡ γυναῖκα του ἔλεγε γι' αὐτόν.

—Ὁ! ὁ ἀντρούλης μου! Εἶναι δέξια πάρα πολὺ ἡλίθιος, ὁ δυστυχῆς, ἀλλὰ τί τὰ θέλετε, αὐτὸς πληρώνει!

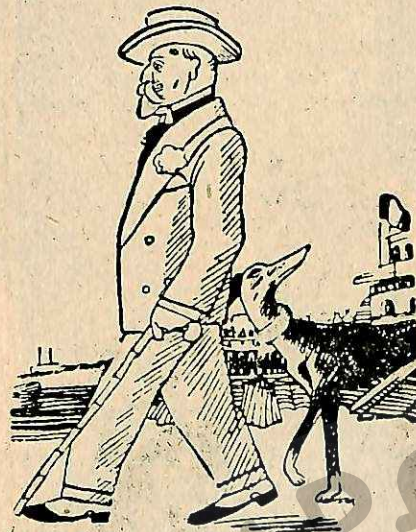
Ὁ ὑποτιτλῶς λοιπὸν, αὐτὸς σῆλγος πέθανε μιὰ μέρα κατὰ τρόπον ἀντάξιο τῆς ὁλῆς του ζωῆς: τὸν ἔκοψε ἕνα αὐτοκίνητο τὴν ὥρα πού προσπαθοῦσε νὰ περμαζέψῃ στὴν λεωφόρῳ τῶν Ἡλυσίων τὸ σκυλάκι της...

παρ' ὀλίγο, νὰ πούμε κ' ὑπῆρξε

του...γυναικός του!

Ἡ μίστερς Μούρ τοῦ ἔκανε μιὰ ἀξιοπρεπὴ κηδεῖα, καὶ τὸν ἔθαψε στὸ Πῶ, κοντὰ στὴν πρώτη του γυναῖκα. Ἡ «ἀπαρηγόρητη χήρα» τὸν ἔκλαψε, ἀλλὰ δὲν φρόντισε νὰ τὸν πενήθη. Μετὰ μιὰ ἐβδομάδα ἔδινε τὴν πρώτη... μετὰ τὸ πένθος ἐσπερίδα. Τὴν βάπτισε ἡ ἴδια «ἡ ἐσπερὶς τῆς παρηγορίας».

Κάποτε θυμῆθηκε τὸν μακαρίτη καὶ ἀποφάσισε νὰ πᾶι στὸ Πῶ γιὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν τάφο του καὶ νὰ τοῦ δώλῃ μερικὰ ἄνθη. Πῆγε πράγματι στὸ Πῶ, ἀλλὰ τῆς ἔκαναν ἐκεῖ μιὰ τέτοια ὑποδοχὴ, πού ἡ «ἀπαρηγόρητη» Κα Μούρ, σκέφθηκε ὅτι ἡ κοινωνικὴ ποδὴσῃ. Διωργάνωσε ἀμέσως μιὰ μεγάλη ἐορτὴ, αὐτὴν τὴν διεδέχθηκε ἄλλη, τούτην μιὰ ἄλλη καὶ ἐστὶ ἡ Κα Μούρ δὲν ἀδειαζε νὰ δέχεται καὶ νὰ στέλνῃ προσκλήσεις. Ἐπὶ τέλους κάποτε ἀποφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ

Ὁ Ἐδουάρδος κάνει τὸν περίπατό του στὴν πλάτσα, ἀκολουθοῦμενος ἀπὸ τὸν περίφημο σκύλο του.

στὸ Παρίσι, ἐνῷ ὅμως ἐτοίμαζε τὶς βαλίτσες της, τὴν ἐπομένη ἐνὸς περιφημοῦ «γινάντεν-πάρτι» θυμῆθηκε ξαφνικὰ τὸν σκύλό τοῦ ταξιδίου της. Μαζεύει λοιπὸν διαστικὰ-βιαστικὰ μερικὰ μισομαραμένα ἄνθη ἀπὸ αὐτὰ πού εἶχαν χρησιμοποιηθῇ στὴν ἐορτὴ καὶ τὰ στέλνει μὲ τὴν καμπαρέρα της στὸν τάφο τοῦ «δυστυχισμένου αὐτοῦ Μούρ». Ἐστὶ ἐφυγε μὲ τὴν συνείδησιν ἡσυχῇ.

□ □

Στὸ Παρίσι συνέχισε... τὰ κομμικὰ της ὄργια. Ἦτο κάτοχος μιᾶς στρογγυλῆς περιουσίας, πού τῆς ἐπέτρεπε κάθε εἶδος τρέλλας. Οἱ ἐορτὲς τῆς ἦσαν περίφημες, τὰ γεύματα τῆς ἀψήγητος ἐποχῆς. Εἶχε ὅμως καὶ μιὰ φιλοδοξία ἡ ἀξίολογος μίστερς Μούρ, πού δὲν εἶχε ἀκόμη ἱκανοποιηθῇ, νὰ λανσαρισθῇ στὴν ἀνοστήτη παρισινὴ ἀριστοκρατία... Καὶ ἔδω ἐπανερχεται ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὁ Ἐδουάρδος τῆς Ἀγγλίας. Θὰ τὴν λάνσαρε ἀπλῶς... αὐτὸς! Καὶ σὰν πρακτικὴ καὶ ἀποφασιστικὴ Ἀμερικανίδα πού ἦταν ἔκανε ἀμέσως τὸ σχέδιό της.

Τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη ὁ Ἐδουάρδος ἔμενε στὸ Μπαρίσι, στὸ ξενοδοχεῖο «Παλαί», καὶ στὸ

ἴδιο διαμέρισμα πού ἔμενε ἄλλοτε ὁ Ναπολέων ὁ Γ'. Ἡ μίστερς Μούρ πηγαίνει κατὰ αὐτὴ στὸ Μπαρίσι καὶ ἐγκαθίσταται κατὰ τὴν συνήθειά της μεγαλοπρεπῶς. Τὴν ἐπομένη κιόλας, κατορθώνει νὰ δώλῃ στὸ χέρι τὸν σωφὲρ τοῦ βασιλέως. Εἶχε πληροφορηθῇ ὅτι ἡ Α. Μ. θὰ ἔβγαине περίπατο μὲ αὐτὸν τὸν γύρω τοῦ Μπαρίσι. Ἡ Κα Μούρ δίνει τοῦ βασιλικοῦ σωφὲρ ἕνα χιλιόφραγκο καὶ τὶς ὁδηγεῖς της. Τὴν ἄλλη μέρα, ἐκεῖ πού πῆγαυε τὸ βασιλικὸ αὐτοκίνητο ἔξαφνα σταματᾷ. Μιὰ μικρὴ δαλδὴ τοῦ μοτέρ... Ὁ σωφὲρ κατεβαίνει καὶ κάνει πὼς ἐπισκευάζει τὴν μηχανή του. Ἐκεῖνη τὴν ὥρα καταφθάνει ἡ μίστερς Μούρ πού ἀκολουθοῦσε σὲ μικρὴ ἀπόσταση μὲ τὸ αὐτοκίνητό της. Αὐτοσυστήνεται στὸν βασιλέα καὶ τοῦ προσφέρει τὸ ἀμάξι της, ἐκεῖνος δέχεται. Ἡ γνωριμία πούς εἶχε γίνει. Ὁ βασιλεὺς βρίσκει τὴν συντροφιά τῆς πολυμήχανης Ἀμερικανίδος πολὺ εὐχάριστη καὶ δὲν ἀφίνει τὶς σχέσεις του μαζί της νὰ σταματήσουν στὸ ἐπιεισόδιο αὐτὸ τῆς δῆθεν αὐτοκινήτου «πᾶν». Εἶναι πᾶς ἡ ἀχώριστη συντροφός του. Ἡ βασιλικὴ αὐτὴ φίλια τῆς ἀνοίξε ὡς διὰ μαγείας, ὅλες τὶς πόρτες τῆς ἀνοστήτης ἀριστοκρατίας. Ὁ σκοπὸς της εἶχε ἐπιτευχθῇ. Τί ἦταν ὅμως αὐτὴ ἡ Κα Μούρ;

□ □

Μὴν φαντασθῆτε πὼς ἦταν καμμιὰ ὥρα καὶ χαριτωμένη χήρα. Ἀπλῶς, χαριτωμένη ἦταν γιὰ τὴν ἐξυπνάδα της καὶ τὶς ἐκκεντρικότητες της, ὥραια ὅμως... Ἦταν πενηντάρια περίπου, μεγαλόσωμη, τεραστίων διαστάσεων—πολὺ ἀσχημη, μὲ ἕνα πρόσωπο ὁλοστρογγύλο σὰν παγούληνος. Ἦταν ὅμως ὅπως εἶπαμε καλὸς κομμικός, σὲ μιὰ συναναστροφή. Διασκεδάζε κανεὶς περίφημα μὲ τὴν συντροφιά της. Τὸ ἴδιο ἔκαινε καὶ ὁ Ἐδουάρδος. Ἡ ἐλευθεροστομία της τὸν διασκέδαζε... Ἦταν ἕνα εἶδος θηλυκοῦ γελώτοπιου τοῦ βασιλέως, ἡ μάσκωτ του. Πῆγαυε μαζί της παντοῦ. Δὲν τοῦ ἔνοιαζε γιὰ τίποτε. Μπαίνοντανε στὰ μαγαζιά, στὰ κέντρα σὰν ὁ τελευταῖος, ὁ πῶς ἄγνωστος τῶν θνητῶν.

Ὁ κόσμος τὸν εἶχε συνηθίσει τόσο, πού δὲν τοῦ ἔκαινε πᾶς καμμιὰ ἐντύπωσιν ἡ παρουσία του. Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἐδουάρδος ἦταν κατενθουσιασμένος γι' αὐτό. Μποροῦσε ἐπὶ τέλους νὰ φταρνιαθῇ κ' αὐτῆς. σὰν ἄνθρωπος, χωρίς νὰ ἀκούσῃ πίσω του νὰ λέν «Ὁ Θεὸς σώζοι τὸν βασιλέα!»...

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν Κα Μούρ ἡ ζωὴ της ἦταν τὰ γεύματά της, τὰ δείπνα της καὶ οἱ βασιλικοὶ περίπατοι. Ἦταν ὅμως καὶ καλὸκαρδὴ γυναῖκα. Μιὰ μέρα σ' ἕνα δείπνο τῆς οἱ φίλοι τῆς ἀπεφάσισαν νὰ τῆς παίξουν τὴν ἐξῆς φάρσα: ἀφοῦ ἔβγαλαν καὶ πέρασε λίγη ὥρα, ἀρχίσαν νὰ πᾶνουν ὅλοι τὶς κοιλίες τους καὶ νὰ δογγοῦν. Σὲ λίγο ἀνεστατώνετο τὸ σπίτι ἀπὸ τοὺς ὀλοφύμους τῶν «θυμάτων» τῆς θαυμασίας ἁλλοστε κοιλίας τῆς μίστερς Μούρ. Αὐτὴ λιγοθυμᾷ ἀπὸ τὸ κακὸ της, γιατί ὁ ποτεῦται δηλητηρίαση καὶ ὅταν συνέχευται φωνάζει τὸν ἀρχιμάγειρό της καὶ τὸν διώχνει. Ἡ φάρσα ὅμως ἀποκαλύπτεται καὶ ἡ Κα Μούρ τὰ συγχωρεῖ ὅλα.

Ὅταν δὲ πέθανε, κάποιος εἶπε γι' αὐτὴν: —Ἀπόψε ἡ μίστερς Μούρ δειπνεῖ μὲ τὸν Θεό!...

Τελευταία ώρα του Χόλλυγουντ

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΟΥΝ

Μετά την μεξικανική δεξίωση του Κλάρκ Γκέιμπλ, εδόθησαν και δύο γεύματα κινέζικα: το πρώτο από τον Σου-ηδό Ουάρνερ "Ολλαντ, που υποδύεται πάντα Κινέζους στα φιλμ του, και την γυναίκα του.

Ο "Ολλαντ έδωσε το γεύμα προς τιμήν της πεθεράς του, η οποία έωρταζε την ένενη κοστήν έπέτειον των γενεθλίων της. Οι προσκεκλημένοι ήταν ντυμένοι κινέζικα, έφαγαν κινέζικα φαγητά και έπαιξαν κινέζικα παιχνίδια.

Μια υποβλητικώτατη τελευταία φωτογραφία της Σουλβίας Σίντνεϋ. Στα παράξενα μάτια της είναι ζωγραφισμένη όλη η απογοήτευση που αισθάνθηκε η Σουλβία από την ζωή, και που της προκάλεσε μια επικίνδυνη νευρασθένεια.

Τό άλλο κινέζικο γεύμα εδόθη στο σπίτι του γνωστού σκηνοθέτου Χάρρυ Λάχμαν και της συζύγου του, η οποία είναι Κινέζα και μία από τις πιο δημοφιλείς οικοδέσποινες του Χόλλυγουντ. Μεταξύ των προσκεκλημένων, οι οποίοι έφαγαν κινέζικα αποκλειστικώς φαγητά, η Γκλόρια Σβάνσον και η δυο άχωριστοι Μέρλε "Ομπερον και Νταίβητ Νίβεν.

Ο γνωστός τραγουδιστής Τζέννε Ράϋμοντ έδωσε μια δεξίωση (κοκταίηλ, πίνγκ-πόνγκ, τένις και δείπνον) στην οποία προσέκαλε μόνο συναδέλφους του στο τραγούδι: Τόν Νέλσον "Έντν.

την Τζάννετ Γκαίνορ, τον Χένρυ Φόντα, την Μαίρη Μπράουν, τον Χάρρυ Γκράντ, την Μάργκαρετ Λίντσαϊν, τον Τζίμυ Στιούαρτ, την "Ανν Σίρλεϋ και την Ζαννέτ Μακντόναλντ φυσικά, με την οποίαν θεάται παντού τελευταίως.

Η Μέρλε "Ομπερον και ο Νταίρη Νίβεν είχαν μια άραία ιδέα: νοίκιασαν ένα μεγάλο γιότ και προσκάλεσαν σε μια άλιευτική έκδρομη τους γνωστούς των ως το Κορωνάτο, εκατόν σαράντα μίλια μακριά από το Λος Άντζελες. Η έκδρομη επέτυχε θαυμάσια γιατί έδρυσαν και τον "Αλιευτικόν σύλλογον των στάρ». Μεταξύ των μελών περιλαμβάνονται η Λιλν Νταμιτά και ο "Έντν Γλίν, η Μέρλε και ο Νταίβητ, η "Εβε-λυν Λαίη ο Στάν Λώρελ (ο Λιγνός) και η γυναίκα του, η κόμισσα ντε Μεζ-κραί, ο Τζόννυ Βαίσιμουλλερ και η Λοϋ-πε Βελέζ, ο Νίγκελ Μπρούς, ο Μπράν-αν "Άχερν, η Ζαννέτ Μακντόναλντ και η Φαίη Ρέϋ.

Όλοι αυτοί απέφασαν να παραγγείλουν ένα μεγάλο γιότ με το όποιον θα πηγαίνουν τότε-πότε να ψαρεύουν.

Μια πολύ πρωτότυπη δεξίωση εδόθη από τον "Όττο Κροϋγερ. Το πρόγραμμα της δεξιώσεως την ανέφερε ως "θαλασσινή γιορτή» αν και η πολυτελής στάτη έπαυλις του Κροϋγερ απέχει είκοσι μίλια από την θάλασσα! Τίποτα όμως δεν είναι ακατόρθωτο στο Χόλλυγουντ. Ο "Όττο Κροϋγερ έχει μια δεξαμενή τεραστίων διαστάσεων στην άκρη της οποίας είναι εγκατεστημένη μια μηχανή, που όταν τίθεται εις κίνησην μπορεί να παράγη κύματα ύψους δύο ποδών!

Έτσι οι καλεσμένοι διασκέδασαν θαυμάσια, σαν να βρίσκονταν σε πραγματική θάλασσα.

ΜΕΤΑ ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ

Δέκα χρόνια πέρασαν από τότε που πέθανε ο Ροδόλφος Βαλεντίνο και το όνομά του μένει πάντα ένα από τα διασημότερα ονόματα του κινηματογράφου. Υπάρχει σε όλο τον κόσμο ένας μεγάλος αριθμός φανατικών θαυμαστών του που διατηρούν με συγκίνηση την ανάμνηση του ήρωος του Σείχη...

Στις 23 του παρελθόντος Αυγούστου, ετελέσθησαν σε διάφορα μέρη έπιμνημόσυνης δεήσεις, τη φοντίδι του αναμνηστικού συλλόγου «Βαλεντίνο».

Παρά όλα αυτά ο τάφος του, ο οποίος επί χρόνια δλόκληρα υπήρξε κατάφορτος από λουλούδια, σήμερα είναι σχεδόν γυμνός. Έξ άλλου το περίφημο δλο από μάρμαρο μνημείο «aspiration» που υψώθηκε προς τιμήν του στο πάρκον του Λόγκ Πρέ, είναι σκεπασμένο από κισσούς και πολύ λίγοι άνθρωποι από δους έρχονται να καθίσουν εκεί κοντά ξέρουν σε ποιόν είναι αφιερωμένο το μνημείον αυτό. Και όμως η οικουμένη δλόκληρη κλαψε τον αποσπρόκητο θάνατο του Βαλεντίνο στην Νέα

Υόρκη, όπου περνούσε προσωρινώς μερικές μέρες διακοπών.

Η Πόλα Νέγκρι, που βρισκόταν τότε στην κορυφή της δόξης, ανήγγειλε ότι ήταν η πολυαγαπημένη μνηστή του, φόρεσε πένθος βαρύτατο, και έφυγε έσπευσμένως για την Αμερική, για να τον άσπασθι για τελευταία φορά.

Ολόκληρες χιλιάδες ανθρώπων του άπένειμαν τις τελευταίες τιμές παρελαύνοντας εμπρός από το άνθοστόλιστον φέρετρόν του. Και εκατοντάδες χιλιάδων θαυμαστών του παρηκολούθησαν την κηδεία του από μια έκκλησία του Μπέβερλυ Χιλς ως το κοιμητήριον του Χόλλυγουντ.

Από τότε διως που έγιναν δλα αυτά πέρασαν δέκα χρόνια...

ΕΙΣ ΑΝΑΜΝΗΣΙΝ...

Στο Χόλλυγουντ, κατά τον πλειστηριασμό όπου έπωλούντο τα πράγματα του μακαρίτη Τζών Τζίλμπερτ, η Μαρλένε Ντήτριχ αγόρασε διά μέσου ενός από τους πράκτοράς της, ένα σεντόνι που ανήκε στον αποθανόντα ήθοποιό αντί τριακοσίων δολλαρίων.

Μολονότι στον πλειστηριασμό αυτόν έπωλούντο άπειρα βιβλία σπανιώτατα και άλλα πολύτιμα αντικείμενα, η Μαρλένε ενδιαφέρθηκε αποκλειστικά για την αγορά του σεντονιού αυτού, που είχε μια άσημαντη ειδική αξία.

Λέγουν όμως ότι η Μαρλένε ήταν πολύ στενή φίλη του Τζών Τζίλμπερτ...

ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟ ΤΟΥ ΚΗΠΟΥΡΑ

Μόλις άρχισε την δουλειά του στο στούντιο του Χόλλυγουντ ο Κηπούρα, παρίστανε τον τρομερά ιδιότροπο και άρνηθήκε να υποταχθή στην πειθαρχία του στούντιο.

Ένας με λλος ήθοποιός, όπως εκείνος, έλεγε, δεν ήταν υποχρεωμένος να έρχεται στην ώρα του και να τους κανονισμούς σαν ένας άπλοος υπάλληλος.

Ο περίφημος σκηνοθέτης "Ερνστ Λοϋμπιτς, ο οποίος διηύθυνε το γύρισμα τον προσέκλεσε στο γραφείο του:

—Κύριε Κηπούρα, του είπα, είμαι αναγκασμένος να σας ανακαλέσω εις την τάειν. Από τον καιρό που ήλθατε στο Χόλλυγουντ, δεν κάνετε παρά 8, τι σας κατέβει στο κεφάλι. Έρχεστε στο στούντιο η ώρα ένδεκα. Απουσιάζετε τρείς ώρες για να γευματίσετε, και δίνετε καιμιά σημασία στις παρατηρήσεις που σας γίνονται. Αυτό πρέπει να αλλάξει γιατί η κατάσταση αυτή είναι αδύνατον να εξακολουθήση...

—Μη φωνάζετε, απήντησε ο τενόρος.

—Αν φέρωμαι έτσι θα πη ότι έχω το δικαίωμα να το κάνω. Το συμβόλαιό μου καίωμα να το κάνω. Τό συμβόλαιό μου με άπαλλάσσει από όλες αυτές τις υποχρεώσεις. Διαβάστε το, αν θέλετε.

Ο Λοϋμπιτς διέτρεξε βιαστικά το χαρτί:

—Πραγματικώς, συγκατένευσε, έχω το δικαίωμα να τα κάνετε δλα αυ-

Ο Ρόμπερτ Ταίλντορ και η Βαρβάρα Στάγγουιν είναι το πιο αγαπημένο ζευγάρι όχι μόνο στον κινηματογράφο αλλά και στη ζωή...

τά. Συνεπώς θα εξακολουθήτε να εργάζεσθε όπως θέλετε. Μονάχα πού δεν θα τραγουδήσετε στην ταινία σας αυτή.

—Δεν θα τραγουδήσω; Πώς είναι δυνατόν, άστειεύσθε, βέβαια!

—Δεν άστειεύομαι καθόλου. Το συμβόλαιό σας δεν αναγράφει καθόλου, ότι πρέπει να τραγουδήσετε. Διαβάστε το, αν θέλετε...

—Υστερα από την συνδιάλεξη αυτή ο Γιάν Κηπούρα έγινε ο πιο πειθαρχικός από όλους τους στάρ.

ΠΕΝΝΙΕΣ

Ο Γάλλος σκηνοθέτης Ζαν Σόν γυρίζει το φιλμ «Παρίσι» με πρωταγωνιστάς τον μεγάλο ήθοποιό Χάρρυ Μπώρ και την χαριτωμένη Ρενέ Σαίν-Σύρ.

Ο Λουιέν Μπαρού και η Μπέττυ Στόκφελντ γυρίζουν τον «Άγγελο της έστιας».

Ο Ραϋμόν Μπερνάρ γυρίζει μια ωραιότατη ταινία: «Ο Ένοχος» στην οποία πρωταγωνιστούν ο περίφημος Πιέρ Μπλανσάρ και η Τζούνι "Αστορ.

—Ο Πιέρ Λαρκέ και ο Φερνάν Γκραβέ πρωταγωνιστούν στο φιλμ «Έπτα άνδρες... μια γυναίκα».

—Ο Ουάρνερ Μπάξτερ και η Μύρνα Λού σημείωσαν μεγάλη επιτυχία στη νέα τους ταινία «Γάμος από έρωτα».

—Το νέο φιλμ του Άντολφ Μανζού είναι το «Τραγουδά, μπέμπη, τραγουδά!» με την Άλλις Φαίη, τον Γκρέγκορ Ράτοφ και την Πάτου Κέλλν.

—Τό άλλογο στο οποίο ήπτευι η Μαρλένε Ντήτριχ στον «Κήπο του Άλλάχ» είναι ο Ζαντάν, που είχε αγορασθή κάποτε από τον μακαρίτη Ροδόλφο Βαλεντίνο.

—Η περίφημη Γκραίης Μοϋρ με την κρουστάλλινη φωνή πρωταγωνιστεί μαζί με τον Φράνσοτ Τόν σε ένα νέο μουσικό φιλμ «Ο βασιλεύς βγαίνει έξω».

—Ο Ουάτσον, ο γνωστότερος ράπτης του Χόλλυγουντ, ανήγγειλε ότι τους φαιδρύτερους δμως άνάμεισε σε όλους τους πρωταγωνιστάς του Χόλλυγουντ τους έχει ο Τζών Μπόλε.

ΤΟ ΠΑΘΗΤΙΚΟΤΕΡΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ

Η κυρά Ντυροκέ, η καντινιέρα του στρατού, είχε μαζί της και ένα παλληκάρι ως 16 ετών, φτωχικά ντυμένο που το είχε περιμαζέψει εξημερωμένο από την πείνα και τις κακουχίες, στο Μπωμόν. Το παλληκάρι αυτό είναι η Μαρκέλλα μεταμφιεσμένη.

Σε λίγο φθάνουν στο πανδοχείο της Μπουρζερί. Έκεί είναι ταμπουρωμένοι μερικοί Γάλλοι και άρνουνται. Μαζί τους και ο Μαρτέλ. Οι δυο νέοι ανταμώνονται και πέφτουν τρελλοί από χαρά ο ένας στην αγκαλιά του άλλου. Η μάχη όμως δεν άργει να άρχισι. Ο άγων είναι λυσσώδης. Η κυρά Ντυροκέ σκοτώνεται. Ύστερ' από λίγο πληγώνεται και η Μαρκέλλα και πέφτει λιπόθυμη στην αγκαλιά του Ρενέ ψιθυρίζοντας του για πρώτη φορά «Σ' αγαπώ!».

36. (Η συνέχεια)

Η ίδια αυτή φωνή θα τον συνοδεύη στο έξης, όταν για δεύτερη φορά, θα βρεθί μακριά από την Μαρκέλλα, ζώντας μέσα σε μία αγωνία θανάσιμη.

Σε λίγο οι Πρώσοι ήταν έντελως κύριοι της Μπουρζερί.

Όλοι όσοι επέζησαν, τραυματίαι και γέροι πιάστηκαν αιχμάλωτοι. Όσον αφορά την Μαρκέλλα αυτή άπεστάλη στο πλησιέστερο νοσοκομείο, στο Σεντάν.

Ήτο το νοσοκομείο που είχε οργανώσει η θεία της Βέρθας, η γνωστή μας γεροντοκόρη Μαρλ-Ζάν. Εκεί πήγαν την Μαρκέλλα.

Η Μαρλ-Ζάν την ανέλαβε η ίδια και την περιποιήθηκε με φροντίδα αληθινά μητρική.

Όταν η Μαρκέλλα συνήλθε, η Μαρλ-Ζάν που δεν ήξερε ακόμη πιά ήταν και από ποιά καταγόταν, την ρώτησε:

—Είσαι Γερμανίδα;

Το νέο κορίτσι είχε αίσθανθι άμέσως την αγωνία στο ρυτιδωμένο πρόσωπο της καλής γρηάς και απήντησε βιαστικά:

—Είμαι Γαλλίδα...

Και βλέποντας κάποιο δισταγμό να ζωγραφίζεται ακόμη στο πρόσωπο της γρηάς προσέθετε:

—Έντελως Γαλλίδα.

Η προσπάθεια αυτή την κούρασε και σκύβει το κεφάλι στο προσκέφαλο κλείνοντας τα μάτια.

—Την σκότισα, εγώ με τις άνοησίες μου! Λέγει η Μαρλ-Ζάν με άγνια. "Αν είναι Γαλλίδα η Γερμανίδα θα το δούμε άργότερα. Προς το παρόν εκείνο που ενδιαφέρει είναι να γίνει καλά.

Επί τρεις-τέσσερις μέρες η Μαρκέλλα αγωνίστηκε μεταξύ ζωής και θανάτου. Ύστερα μία βελτίωση άρχισε να διαγράφεται.

Εν τώ μεταξύ η Μαρλ-Ζάν έκανε μερικά διαβήματα στον Πρώσο διοικητή του Σεντάν, για να μάθι ποιά ήταν η Μαρκέλλα. Κανείς όμως δεν μπόρεσε να την πληροφορήσι. Ο Μπισκού και ο Ζαρλό είχαν σταλή στην Πρωσσική Πρεσβιά, αιχμάλωτοι. Ο Ρενέ Μαρτέλ ήταν αιχ-

μάλωτος επίσης και η κυρά-Ντυροκέ είχε πεθάνει...

Η Μαρκέλλα παρέμενε μιά άγνωστη μέσα σ' όλη αυτή την καταστροφή. Η Μαρλ-Ζάν παρηγορήθηκε μόνη της:

—Θα με πληροφορήσι η ίδια όταν μωρέσι να μιλήσι!

Και έν τώ μεταξύ, σιγά-σιγά, μπροστά στα θαυμάσια εκείνα μάτια που την ευχαριστούσαν, μπροστά στο χαμόγελο εκείνο που φάνερωνε όλη την εύγνωμοσύνη της πληγωμένης, η Μαρλ-Ζάν, όπως όλοι όσοι είχαν πλησιάσει ως τώρα την Μαρκέλλα, όπως η Λίνα Κίφφερ, ο Μπισκού, ο Ζαρλό, η Μαρτέλ, η κυρά Ντυροκέ, η Μαρλ-Ζάν, κυριευόταν από την γοητεία που σκορπούσε γύρω του το νέο κορίτσι και ένοιωθε να μεγαλώνη ολοένα περισσότερο η συμπάθεια που έτρεφε γι' αυτήν.

Σκεφτόταν από τώρα την μακρινή μέρα του χωρισμού και ψιθύριζε ήδη με άγνια:

—Δέν θα μπορέσω να το υποφέρω!

Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΙΑΣ ΓΕΡΟΝΤΟΚΟΡΗΣ

Θα θυμούνται βέβαια οι άναγνώσται μας την επίσκεψη που η Μαρλ-Ζάν Μοζί έκανε μιά Κυριακή στον Γκοντεφρουά για να του άναγγείλη παρουσία της Βέρθας και του Ζερβαί ότι: αν νόμιζε ότι θα κληρονομούσε τις πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα της, και γι' αυτό έκανε τόσες σπατάλες ήταν γελασμένος.

—Θα κάνω την περιουσία μου, τι μου άρέσει, πρόσθεσε, και κανείς δεν θα μάθι ποτέ τί την έκανε.

Ύστερα από αυτά τα λόγια η Μαρλ-Ζάν είχε φύγει με όλη της την αξιοπρέπεια χωρίς να γυρίσι το κεφάλι της.

Και δέν άργησε καθόλου να κρατήσι την υπόσχεσή της. Από την άλλη μέρα άρχισε να πουλή όλα τα κτήματά της που ήταν πολυάριθμα. "Αδικα ο συμβολαιογράφος της προσπάθισε να την πείσι ότι δέν ήταν σωστό αυτό που έκανε, γιατί θα ήταν δύσκολο ύστερα να τοποθετήσι τα χρήματά της, και ότι μπορούσε να διαθέσι την περιουσία της όπως ήθελε και να άποκληρώσι τον κόμητα χωρίς να ύπαρξη κανείς λόγος να έκποιήσι τα ύπάρχοντά της. "Εκείνη έκανε το κουφό αυτή. Και με κανένα τρόπο δέν άπεκάλυψε στον συμβολαιογράφο τί θα έκανε το χρήμα που θα έπαιρνε.

Εν τώ μεταξύ η άπόφασις της Μαρλ-Ζάν έκανε θόρυβο σ' όλο τον τόπο. Όλοι μιλούσαν γι' αυτήν. Και καθώς όλοι περιφρονούσαν και μισούσαν τον κόμητα, βρήκαν ότι η γρηά του έπαιζε μιά ωραία φάρσα, ενεργώντας έτσι. Έξακολουθούσε μόνον να μένι άλυτο αίνιγμα τί έκανε τα χρήματα που εισέπραττε ολοένα. Το μόνον που ήξεραν ήταν ότι τα χρήματα που είχε εισπράξει τα μετέτρε-

πε στην τράπεζα σε χαρτονομίσματα των χιλίων φράγκων. Και οι ύπάλληλοι της τραπεζής όταν την έβλεπαν την άποκαλούσαν: «η γρηά με τα χιλιάρικά». Έξακολουθούσε όμως να παραμένι μυστήριο σε ποιά κρύπτη είχε τοποθετήσι η Μαρλ-Ζάν τα χιλιάρικά αυτά. Και σάθηκε άδύνατον να το άποκαλύψι κανείς παρ' όλες τις προσπάθειές τους, τις άπρόοπτες έρωτήσεις τους, και τις άπρόοπτες έπισκέψεις τους.

Όταν έμπαινε κανείς στο σπίτι της την εύρισκε κατά την συνήθειά της καθισμένη κοντά στο παράθυρο να διαβάσι τον Βολταίρο, τον Ρουσσώ, τον «Τηλέμαχο» ή τον Σατωμπριάν.

Είχε πουλήσι πιά όλα τα ύπάρχοντά της. Είχε πραγματοποιήσι την άπειλή της εναντίον του Γκοντεφρουά. Ο κόμης δέν άργησε να το μάθι αυτό. Ο καλός Ζερβαί ανέλαβε να τον πληροφορήσι. Ο Γκοντεφρουά περιωρίστηκε να χαμογελάσι, με ένα χαμόγελο πολύ γλυκό, άνασκώνοντας τους άμους του. Ο Ζερβαί έμεινε κατάπληκτος. Πραγματικά, αν η κληρονομία της Μαρλ-Ζάν του διέφυγε, έχανε πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα. Και με την φόρα που είχε πάρει ο Γκοντεφρουά ένα τέτοιο ποσό θα του ήταν γρηγορά, όχι μόνον χρήσιμο αλλά άπαραίτητο.

—Θα άναγκασθί να πουλήσι το νηματοουργείο, σκεφτόταν ο Ζερβαί.

Πραγματικά ο κόμης με τις έξωφρενικές σπατάλες του έτρεχε κατ' ευθείαν στην καταστροφή αυτή. Ο Ζερβαί σκεφτόταν να έπωφεληθί απ' αυτό. Παρ' όλη την έπιδειξιά του όμως είχε μένι φτωχός. Καμιά έκασοτ' χιλιάδες φράγκα που είχε δέν του έφθαναν για να σιχθί σε μιά τόσο έπικίνδυνη έχειρήρηση.

Όσο και αν είχε ξεπέσει το νηματοουργείο θα εύρισκε ακόμη άγοραστή με πεντακόσιες ή έξακόσιες χιλιάδες φράγκα. Η εύκαιρία ήταν σπουδαία και ο Ζερβαί το συλλογίζόταν συχνά. Έπρεπε να ενεργήσι έτσι ώστε το μέρος αυτό της περιουσίας του Τερλάν να πέσι στα δικά του χέρια και όχι σε ξένα.

Από τους ταμίας της τραπεζής είχε πληροφορηθί τις μυστηριώδεις ενεργείες της Μαρλ-Ζάν και τις διάφορες ύποθέσεις που έκανε ο κόσμος σχετικά μ' αυτήν. Άρχισε με το να διασκεδάσι μ' αυτές και κατέληξε να ένδιαφερθί. Και όπως όλοι άλλοι, διερωτήθηκε στο τέλος. Πού να κρύβι άραγε το κομψόδεμα της;

Ένω όμως στούς άλλους η περιέργεια έξατμίστηκε γρηγορά για να δώσι τόπο σε μιά άπόλυτη άδιαφορία, στον καλό Ζερβαί αντίθετως, η εικόνα του θησαυρού έμεινε στο μυαλό του σαν ένας έφιάλτης. Άπέφυγε έπιμελώς να κάνει κανένα ύπαινιγμό στην Μαρλ-Ζάν φοβούμενος μήπως δυπήρησι την δυσπιστία της.

Χωρίς να αίσθάνεται για τον Ζερβαί

ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ ΑΝΤΙΟ!

την γενική συμπάθεια που κατώρθωσε να έμπνεύσι σε όλους, η γεροντοκόρη δέν τον έβλεπε μολαταύτα με κακό μάτι. Δέν ένοιωθε άπέναντί του την ένστικτι δυσπιστία της. Ο Ζερβαί ήταν τόσα χρόνια τώρα στο Άλικούρ! Η Βέρθα τον συμπαθούσε, τον είχε εκλέξει ως μυστικοσύμβουλο. Ύπηρεζε πριν το δεξι χέρι του Τερλάν και τώρα χάρις στη δική του δραστηριότητα το νηματοουργείο ύφισατο άκόμη παρ' όλες τις καταστρεπτικές ενεργείες του κόμητος.

Ποιός μπορούσε να άρνηθι την αυτοθυσία του; Κανείς. Και πώς μπορούσε ποτέ να τον ύποπτευθί η Μαρλ-Ζάν; Σε τί επάνω θα βάσιζε την κρίσι της;

Όυτε πέρασε καν ποτέ από το μυαλό της να ύποψιασθί την καλή του πίστι. Και όταν έρχόταν σπίτι της, τον δεχόταν πάντα με εύχαρίστηση.

Έρχόταν έτσι συχνά, έντελως άπρόοπτα, το βράδυ, μετά το δείπνον. Έμεινε μισή ώρα μιλώντας πάντα για άσήμαντα πράγματα στην αρχή. Στο τέλος όμως πάντοτε η συζήτηση περιστρεφόταν γύρω από τον κόμητα. Έκείνη τον μισούσε και δέν το έκρυβε καθόλου αυτό. Εκείνος προσπαθούσε να διατηρή άσβεστο το μίσος αυτό.

Μιά μέρα ο Ζερβαί είχε πη στον έאו το του:

—Θα μάθω χωρίς άλλο, που τα κρύβε; ή γρηά τα χιλιάρικά της...

Γιατί ήθελε να το μάθι; Δέν είχε ακόμη κανένα σκοπό να το δικαιολογή. Και αν ακόμη είχε κανένα σκοπό, ίσως να μην τολμούσε να τον άπολογήσι ούτε στον έαυτό του. Συνέχιζε έτσι, άσυναίσθητα, τον έγκληματικό δρόμο του, τον αίματωμένο δρόμο που είχε χαράξει από την αρχή της ζωής του.

Πώς να το μάθι όμως; Οι έπισκέψεις του στην γεροντοκόρη δέν έγιναν συχνότερες. Αυτό θα προκαλούσε τις ύποψεις της Μαρλ-Ζάν. Δέν άλλαξε τίποτα στις συνήθειές του μαζί της. Μονάχα κάθε φορά που βρισκόταν στο μικρό σπιτάκι των «Τεσσάρων δρόμων» βρισκόταν σε μιά παράξενη ύπερένταση. Παρατηρούσε με προσοχή το κάθε τί, παρακολουθώντας και τις παραμικρότερες κινήσεις της γρηάς και την διεύθυνση που έπαιρναν κάθε τόσο τα βλέμματά της, προσπαθώντας να μαντεύσι την κρύπτη του θησαυρού.

Η Μαρλ-Ζάν ούτε φανταζόταν καν την άγρυπνη παρακολούθησι της οποίας γινόταν αντικείμενο. Έέ άλλου ο Ζερβαί ήταν ο τελευταίος άνθρωπος τον όποιον θα ύποψιαζόταν ποτέ.

Για να μπι κανείς στο σπίτι της έπρεπε να διασχίσι ένα μέρος του λαχανόκηπου, στον όποιον έμπαινε από μιά μεγάλη πόρτα που δέν ήταν ποτέ κλειδωμένη. Όταν όμως άνοιγόταν έθετε εις κίνησιν ένα κουδοί που είδοποιούσε έτσι την Μαρλ-Ζάν για την άφιξη ενός

φτε το φως της λάμπας. Ο καλός Ζερβαί άναγνώρισε άμέσως: ήταν τα περιφημα και μυστηριώδη χιλιάρικά!

Ο Ζερβαί άνατρίχιασε. Εκείνο που ήτουσε, τόσον καιρό, θα το άνεκάλυπτε έπι τέλους τώρα. Θα άνεκάλυπτε που έκρυβε η Μαρλ-Ζάν τον θησαυρό της.

Συγκρατώντας την άναπνοή του, ένω ή καρδιά του κτυπούσε τρελλά, κύτταζε την γεροντοκόρη. Ξεκολώνοντας έλαφρά το δέσιμο του βιβλίου, η Μαρλ-Ζάν έωνε μέσα στο άνοιγμα ένα χιλιάρικο, που φρόντιζε να το διπλώνη με προσοχή σύμφωνα με το πλάτος του βιβλίου, ούτως ώστε από το έξωτερικό του να μην μαντεύεται καμιά προεξοχή. Ύστερα το ξανακούσε με έπιδειξιά και έπειτα τοποθετούσε το βιβλίο στην βιβλιοθήκη, στην θέση την όποια είχε και πριν.

Ο Ζερβαί χαμογελούσε σιωπηλά.

—Α! την πονηρή! Ποιός διάβολος μπορούσε ποτέ να το μαντεύσι αυτό! Έτσι όλη η περιουσία της γεροντοκόρης άποτελουμένη από χαρτονομίσματα χιλίων φράγκων, ήταν κρυμμένη εκεί, στην ράχη των τόμων αυτών. Ύπηρεχαν εκεί πεντακόσια ως έξακόσια βιβλία που το σύνολόν τους δέν άξιζε έκαστο φράγκα... για τον βιβλιοπώλη που θα τα άγόραζε.

Για τον Ζερβαί όμως, άξιζαν πεντακόσιες χιλιάδες!

Γιατί δέν είχε καμιά άμφιβολία τώρα: κάθε βιβλίο έκρυβε ένα χιλιάρικο.

Ο Ζερβαί άπομακρύνθηκε από το παράθυρο με τις ίδιες προφυλάξεις. Είχε δη άρκετά. Ξαναδιέσχισε τον κήπο και βγήκε έξω.

Περίμενε εκεί μερικά λεπτά. "Ηθελε να συνέλθι από την συγκίνησή του, από την θριαμβευτική του χαρά...

Γιατί αυτή η χαρά; Γιατί ή τόση συγκίνηση;

Δέν ήξερε ακόμη. Δέν σκεφτόταν πάντα αυτό που έκανε. Έγκαταλείπόταν στο ένστικτό του. Μά έπειδή το ένστικτό του τον έσπρώχνε πάντα προς το κακό, ένας θανάσιμος κίνδυνος είχε έμφανισθί άπρόοπτα και άπειλούσε τώρα την Μαρλ-Ζάν.

Όταν συνήλθε ξαναόρισε την πόρτα και μπικε. Την φορά αυτή, κάνοντας το

—Έχω έναν οικότροφο. Έλα να σου τον δείξω.

καθήκον του, τὸ κουδούνι ἀντήχησε ἐκ-
κωφαντικά. Ὁ Ζερβαὶ ἀνέβηκε ἀργά-
ἀργά, τὰ λίγα πέτρινα σκαλοπάτια τοῦ
σπιτιοῦ. Ἦθελε νὰ δώσῃ στὴν γεροντο-
κόρη τὸν καιρὸ νὰ σηκώσῃ ἀπὸ τὸ τρα-
πέζι καὶ νὰ κρύψῃ στὸ συρτάρι της, ὅλα
αὐτὰ πού μποροῦσαν νὰ προδώσουν τὸ
μυστικὸ της.

Χτύπησε τὴν πόρτα.

—Ἐμπρός! εἶπε μιά φωνὴ σταθερῇ.

Καὶ ὅταν ὁ καλὸς Ζερβαὶ μῆκε μέσα,
βρῆκε τὴν Μαρί-Ζάν καθισμένη στὴν πο-
λυθρόνα της νὰ διαβάζῃ τὸν Τηλέμαχο,
κάτω ἀπὸ τὴν λάμπα της μὲ τὸ πράσινο
ἀμπαζοῦρ. Ἐπάνω στὸ τραπέζι δὲν ὑπῆρ-
χε τίποτα τὸ φαλλίδι, ἡ κόλλα, τὸ μαχαί-
ρι, τὰ βιβλία, τὰ χιλιάδικα, ὅλα εἶχαν
ἐξαφανισθῇ μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα!

—Αὐτὴ ἡ πόρτα σας εἶναι αἰώνως ἀ-
νοιχτή, εἶπε ἀστεειεύοντας ὁ Ζερβαὶ. Δὲν
φοβάστε λοιπὸν τοὺς κλέφτες;

—Οἱ κλέφτες ξέρουν πολὺ καλὰ ὅτι
δὲν θὰ βροῦν τίποτε στὸ σπῆτι μου..

Τὸ αἷμα ἀνέβαινε σιγά-σιγά στὰ χλω-
μά μάγουλα τοῦ Ζερβαὶ. Μιά τρομερὴ
σκέψη πέρασε μιά στιγμή ἀπὸ τὸ μυαλὸ
του. Ἦταν μόνος μὲ τὴν γῆρα. Ἐκεῖ, μέ-
σα στὴν βιβλιοθήκη, βρισκόταν μιά περι-
ουσία ὁλόκληρη. Κανεὶς δὲν τὸν εἶχε δῆ-
ν ἔκλειψεν. Θὰ τὰ κατάφερνε νὰ μὴν τὸν
δῇ κανεὶς ὅταν θὰ ἔβγαине. Ἄν τὴν στραγ-
γάλιζε;

—Ὅταν θὰ πέθαινε, θὰ πουλοῦσαν τὸ
σπῆτι της, θὰ πουλοῦσαν τὰ ἐπιπλά.

Θὰ πουλοῦσαν βέβαια καὶ τοὺς τόμους
τῆς βιβλιοθήκης.

Κι' ἐκεῖνος, ὁ Ζερβαὶ, θὰ ἀγόραζε τὰ
βιβλία!

Ναί, ἡ τρομερὴ σκέψη κυμάτισε ἕνα λε-
πτὸ διαστακτικὰ μέσα στὸ ταραγμένο μυα-
λό του. Καὶ ὁ πειρασμὸς ἦταν τόσο σφο-
δρὸς πού ὠρθηκε, ἕνα λεπτὸ, κι' ἔσκυ-
ψε ἐπάνω ἀπὸ τὸ ρυτιδωμένο λαιμὸ τῆς
Μαρί-Ζάν. Ἐκείνη εἶπε, ἥρεμα:

—Θέλετε νὰ δῆτε τί διαβάζω, Ζερβαί;

Τοῦ ἔδειξε τὸ βιβλίο της:

—Εἶναι ὁ «Τηλέμαχος»... Τὸν ξέρω σχε-
δὸν ἀπ' ἑξῶς... καὶ τὸν διαβάσω πάντα μὲ
τὴν ἴδια εὐχαρίστηση.

Ὁ πειρασμὸς εἶχε περάσει.

Ὁ Ζερβαὶ σκούπισε τὸ κῆθρο μέτωπό
του καὶ ἐπωφελήθηκε τῆς πρώτης προφά-
σεως πού βρῆκε γιὰ νὰ φύγῃ, φοβούμε-
νος ὅτι θὰ ὑπέκυπτε, ἂν ὁ πειρασμὸς ἐξα-
νάρχονταν.

ΜΗΤΕΡΑ ΚΑΙ ΚΟΡΗ

Μιά ἀνησυχία βασάνιζε, ἐδῶ καὶ λίγον
καιρὸ τὸν καλὸ Ζερβαὶ. Τὸ πορτοφόλι του,
μέσα στὸ ὁποῖον βρισκόταν τὸ κληροδό-
τημα τοῦ μίσους πού τοῦ εἶχε ἀφήσει ὁ
πατέρας του, εἶχε ἐξαφανισθῇ. Μάταια
τὸ ἀναζητοῦσε τόσες φορές στὸν τόπο πού
τὸν εἶχαν χτυπήσει οἱ Γερμανοὶ στρατιῶ-
ται. Δὲν τὸ βρῆκε πουθενά.

Μιά μέρα εἶδε νάρχεται σπῆτι του στὰ
ἐρημωμένα καὶ σιωπηλὰ κτίρια τοῦ νη-
ματοουργείου ἑνὸς ἀνδρὸς πού τοῦ ἔκανε
ἀπὸ μακριὰ νεύματα.

Ἀνεγνώρισε τὸν Σεζαίρ, τὸν κηπουρὸ,
καὶ στάθηκε νὰ τὸν περιμένῃ.

—Μήπως εἶναι δικό σας τὸ πορτοφόλι
αὐτό, εἶπε ὁ Σεζαίρ;

Ὁ Ζερβαὶ πῆρε μὲ χέρια πού ἔτρεμαν
τὸ πορτοφόλι του καὶ τὸ ἀνοίξε. Τὸ πα-
τρικὸ γράμμα βρισκόταν πάντα ἐκεῖ. Τὸ
εἶχε διαβάσει ἄραγε ὁ κηπουρὸς;

—Ποῦ τὸ βρῆκες; τὸν ρώτησε.

—Στὸ δάσος, κοντὰ στὴν ἀγριομηλιά..

—Πράγματι, ἐκεῖ ἔπρεπε νὰ εἶναι... Καὶ
πῶς τὸ μάτευες πῶς ἦταν δικό μου;

—ᾧ, εἶναι ἀπλούστατο! εἶπε ὁ Σε-
ζαίρ. Κάποιος πού θὰ ἤξερε καλὰ γράμ-
ματα, δὲν εἶχε παρὰ νὰ συμβουλευθῇ τὰ
χαρτιά πού βρίσκονται μέσα... Ἐγὼ μπο-
ρῶ καὶ συλλαβίζω λίγο, τὰ γράμματα
τῶν βιβλίων, μὰ ὅσο γιὰ χειρόγραφα, νο-
μίζω πῶς τὰ γράμματα χορεύουν μπρὸς
στὰ μάτια μου. Μὰ αὐτὸ τὸ πορτοφόλι
ὅλος ὁ κόσμος ξέρεי πῶς εἶναι δικός σας.
Καὶ στὴν γωνία ἐδῶ ἔχει τὰ ἀρχικά σας
ἀσημένια. Ἐνα Ζ καὶ ἕνα Φ. Αὐτὰ ἐδῶ,
τὰ διάβασα... Καὶ εἶται δὲν μοῦ ἔμεινε πιά
καμμιὰ ἀμφιβολία.

—Εὐχαριστῶ, Σεζαίρ...

Ὁ Ζερβαὶ εἶχε καθουχάσει. Κανεὶς
δὲν εἶχε διαβάσει τὸ πατρικὸ γράμμα.
Ἐκτός ἀπ' αὐτό, τὰ ἄλλα περιεχόμενα
τοῦ πορτοφολιοῦ, ἦταν ἐντελῶς ἀσήμαντα.
Ὁ Ζερβαὶ θέλησε νὰ ἀνταμείψῃ τὸν κη-
πουρὸ. Ἐκεῖνος ἀρνήθηκε γελώντας:

—Θὰ δεχόμουν, ἂν σὰς ἔφερνα καμμιὰ
περιουσία, μὰ γι' αὐτὸ τὸ παμπάλαιο
πορτοφόλι, πραγματικά, κύριε Ζερβαί,
δὲν ἀξίζει τὸν κόπο.

Καὶ ξαναπῆρε τὸν δρόμο πού ὡδηγοῦ-
σε στὴν Γκλιοριέτ. Στὴν πόρτα συνήντη-
σε τὸν κόμητα πού φαινόταν σὰν νὰ περι-
μενε τὴν ἐπιστροφή του. Μόλις τὸν εἶδε
τὸν ρώτησε:

—Τοῦ ἔδωσες λοιπὸν τὸ πορτοφόλι;

—Τοῦ τὸ ἔδωσα.

—Καὶ θέλησε νὰ μάθῃ ἂν εἶχες διαβά-
σει τίποτα;

—Μοῦ φάνηκε ὅτι πραγματικὰ ἐνδιαφε-
ρόταν πολὺ γι' αὐτό.

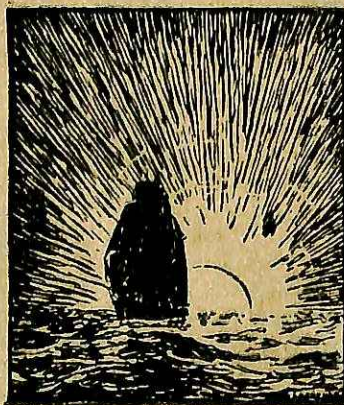
—Θυμήθηκες τίς ὁδηγίες μου;

—Τίς ἀκολούθησα κατὰ γράμμα, οὐτά.
ὥστε ὕστερα ἀπὸ ἕνα λεπτὸ διαταγμοῦ
εἶδα ἀμέσως, ὅτι ὁ κύριος Ζερβαὶ καθη-
σύχασε ἀκούοντας ὅτι δὲν εἶχε διαβάσει
τίποτα... ὅπως μὲ εἶχате συμβουλευθεῖ.

—Πολὺ καλὰ, εἶπε ὁ κόμης. Σὲ εὐχαρι-
στῶ πολὺ Σεζαίρ.

Ὁ κηπουρὸς ἔφυγε.

Ὅλες τίς μέρες πού εἶχε διαρκέσει ἡ
μάχη, ὁ κόμης ντὲ Λαντεναὶ δὲν ἔβλεπε
νὰ ἐγκαταλείψῃ καθόλου τὴν γυναικα
του. Γιὰ πρώτη φορὰ μετὰ τὸν γάμο τους
ἔζησε κοντὰ τῆς μέρας καὶ νύχτα, καὶ
παρ' ὅλη τὴν τρομερὴ καταστροφή στὴν
ὁποία εἶχε βυθισθῇ ἡ Γαλλία, ὁ κόμης
ἔνοιωθε ἕνας εἶδος μελαγχολικῆς εὐτυ-
χίας, ἕνα εἶδος πικρῆς χαρᾶς, στίς ὥρες
αὐτὲς πού πέρασε ἔτσι κοντὰ σ' ἐκείνην
πού ἀγαποῦσε, παρ' ὅλη τὴν φρίκη πού
αἰσθανόταν αὐτὴ γιὰ κείνον. Γιὰτὶ μέσα
στὴν τραγικότητα τῆς ἐπιβρομῆς καὶ τῆς
ἡττης, τὸ μῖσος τῆς Βέρθας ἔμεινε πῶς
ἦταν.

ζωηρὸ. Ἀνεχόταν, χωρίς νὰ θέλῃ τὴν πα-
ρουσία τοῦ συζύγου της. Οἱ ὥρες πού πέ-
ρασαν ἔτσι, ὁ ἕνας δίπλα στὸν ἄλλο ὁ-
πῆραν ὥρες σιωπηλῆς καὶ βαρεῖας.

Μόλις ὁ ἐχθρὸς ἐγκατέλειψε τὴν Γκλιο-
ριέτ, μόλις ἔγινε δυνατὴ ἡ ἐπανόληψις
τῆς παλῆας τῶν ζωῆς, ἡ Βέρθα ἔτρεξε
νὰ κλειδωθῇ στὸ διαμέρισμά της.. Καὶ
ἐκεῖ μπόρεσε ν' ἀναπνεύσῃ ἐλεύθερα μα-
κρὰ ἀπὸ τὸν δολοφόνου τῆς κόρης της.

Κατὰ τὴν διάρκεια τῶν ἡμερῶν αὐτῶν
τοῦ πένθους, δὲν εἶχε πάρει καμμιὰ εἰδη-
ση ἀπὸ τὴν Μαρί-Ζάν. Κατέβηκε ἕνα
βράδυ ὡς τοὺς «Ἑσπερίους δρόμους».

Ὅπως πάντα, ἡ γεροντοκόρη βρισκό-
ταν σπῆτι της. Ὅταν ὅμως ἡ Βέρθα μῆ-
κε μέσα δὲν τὴν βρῆκε νὰ διαβάζῃ ὅπως
πάντα. Ἐπλεκε ἕνα ζευγάρι μάλλινες
κάλτσες. Σήκωσε τὰ καυκάκια της καὶ χα-
μογέλασε στὴν ἀνεψιά της.

—Καλησπέρα, κόρη μου, χαίρομαι πού
σὲ βλέπω καλὰ.

Ὑστερα ἀπὸ λίγα λεπτά, καθὼς ἡ
Μαρί-Ζάν ἐθακοιοῦτο νὰ πλέκῃ συ-
νεχίζοντας τὴν ὁμιλία της, ἡ Βέρθα τὴν
διέκοψε.

—Γιὰ ποιὸν λοιπὸν ἐργάζεσθε, καλὴ
μου θεία;

—Γιὰ τὸν μικρὸ μου τραυματία. Ἀπὸ
ὅλους τοὺς τραυματίας πού μοῦ εἶχαν
φέρει ἐδῶ, αὐτὸν τὸν κράτησα. Τὸν ἀνέ-
λαβον ὑπὸ τὴν προστασία μου. Εἶναι τό-
σο συμπαθητικὸ τὸ καὶ μὲν ἀνέκτι!

Εἶδε ἀπὸ τὴν ἐκπληξή της Βέρθας ὅτι
δὲν καταλάβαινε.

—Αἱ δὲν σοῦ εἶπαν τίποτα; εἶπε.

Ἀκούμπησε τὸ πλεκτό της στὰ τρα-
πέζι.

—Ἐγὼ ἕναν οἰκότροφο... Ἐλα νὰ σοῦ
τὸν δείξω καὶ θὰ σοῦ πῆς ἂν τὸν βρῆκες
χαριτωμένο..

Τὴν πῆρε καὶ διευθύνθηκαν σὲ μίαν ὡ-
ραία καμαρούλα μὲ δυὸ παράθυρα πρὸς
τὸν κῆπο. Ἡ Μαρί-Ζάν ἔβλεπε τὸ δάχτυ-
λό της χεῖλός της καθὼς μισάνοιγε τὴν
πόρτα:

—Μὴν κάνης θόρυβο... μὴν τὸν ἐυπνᾶς.

Ἐσκυψε πρὸς τὸ δωμάτιο καὶ κύτταξε:

Κοιμάται ἀκόμη... μπόρεῖς νὰ ἔλθῃς...

Ὁ γιαιτρός εἶπε ὅτι θὰ κατάρθωναν νὰ
τὸν σώσω, ἂν τὸν περιποιοῦμενα ἐξαιρετι-
κά. Ἔτσι κι' ἐγὼ πῆρα τὴν ἀπόφαση νὰ
τὸν γιαιτρέψω. Μιά γεροντοκόρη δὲν ἔχει
καμμιὰ χρησιμότητα στὸν κόσμο, δὲν ἐ-
ξεπλήρωσε τὸν φυσικὸ της προορισμὸ
πού εἶναι νὰ παντρευθῇ καὶ νὰ ἀποκτήσῃ
παιδιά.. Ἐ! λοιπὸν νὰ σοῦ πῶ κάτι;

Σώζοντας τὴν ζωὴ τοῦ παιδιοῦ αὐτοῦ νο-
μίζω ὅτι δὲν παρέλειψα ἐντελῶς τὸ γυ-
ναϊκεῖο μου προορισμὸ, καὶ ὅτι θὰ γίνω
λίγο μητέρα..

Τὰ ἔλεγε ὅλα αὐτὰ, χαμογελώντας, μὲ
σιγανὴ φωνή. Φαινόταν νὰ εἰρωνεύεται
τὸν ἑαυτὸ της, τὰ συναισθήματα πού εἶχε
μέσα της, τὸν οἶκτο της. Στὴν πραγμα-
τικότητα, ἦταν ἀληθινὰ συγκινημένη. Αἰ-
σθανόταν ἤδη μιά βαθειὰ στοργή γιὰ τὸ
φτωχὸ αὐτὸ πλάσμα πού ὑπέφερε, πού
δὲν ἤξερε κανεὶς ἀπὸ ποῦ ὑπέφερε, πού
δὲν μποροῦσε κανὲν νὰ μιλήσῃ ἀκόμη. Ἡ
Βέρθα σιωποῦσε. Ἀκολουθοῦσε τὴν Μα-
ρί-Ζάν, προχώρησε στὸ κρεβάτι καὶ ἀ-
νασήκωσε μὲ προσοχὴ τίς λευκὲς κουτί-
νες.

—Κύτταξε τί ὁμορφὴ πού εἶναι τὸ δυ-
στιχημένο αὐτὸ παιδί!

(Ἡ συνέχεια στὸ προσεχές)

Ἕνας πού ἔχει τὰ μέσα

ΕΥΘΥΜΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΛΙΝΚΟΛΝ ΕΣΠΟΖΙΤΟ

μὲ τὸ κεφάλι ψηλά, μὲ τὰ μαλλιά
πού ἀνέμιζαν λεύτερα, κουνώντας
ρυθμικά τὰ πόδια της στὸ πεντάλ,
ἡ Ἄννα διέσχισε τὴν Μεγάλῃ
Πλατεία μὲ τὸ ποδήλατό της.

Ἦταν ὁμορφὴ κοπέλλα ἡ Ἄννα, σω-
στὸ ἀγαλμα. Κι' ὅταν ὁ ἀνέμος κολλοῦ-
σε τὸ φουστανάκι της στὸ σῶμα της, ἀ-
ναδεικνύοντας τίς ὠραίες του γραμμές,
ἕνας ψιθύρος θαυμασμοῦ τὴν συνόδευε.

Ὁ Μάριο Βανέτι, τεμπέλιαζε ἐκεῖνο τὸ
ἀπόγευμα στὸ καφενεῖο τοῦ Ταχυδρο-
μείου. Ὅταν εἶδε τὴν Ἄννα νὰ περνᾷ, ἔ-
νοιωσε ἕναν κεραυνοβόλο ἔρωτα.

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ σηκώνεται, ἀρ-
πάξει τὸ ποδήλατο τοῦ Τουῖνο—τοῦ γκαρ-
σονιοῦ—καὶ παρῆνε τὴν Ἄννα ἀπὸ πίσω.

Τὸ νὰ παρακολουθῇ μιά κοπέλλα στὸ
πεζοδρόμιον ἐνὸς κεντρικοῦ δρόμου εἶ-
ναι πράγμα ἀπλούστατο καὶ δὲν σὲ ἐκ-
θέτει στὴν περιέργεια τῶν διαβατῶν. Δὲν
συμβαίνει ὅμως τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὸ ποδή-
λατο: ἕνας νέος πού τρέχει μὲ ποδήλατο
πίσω ἀπὸ μιά ποδηλάτρια εἶναι ἕνα δια-
σκεδαστικὸ θέαμα πού δὲν διαφεύγει τὴν
προσοχὴ τῶν διαβατῶν.

Ἡ Ἄννα βλέποντας ὅτι τὴν παρακο-
λουθοῦσαν, ἐλάττωσε τὴν ταχύτητα γιὰ
νὰ ἀφήσῃ τὸν διώκτη της νὰ τὴν προσ-
περάσῃ, αὐτὸς ὅμως ἐπωφελήθηκε ἀντι-
θέτως τῆς ευκαιρίας γιὰ νὰ τῆς πῇ:

—Δεσποινίς, σὰς ἔπεσε ἡ τρόμπα.

—Κάνετε λάθος, ποτὲ δὲν εἶχα τρόμπα.

Καὶ γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὸν νέο ἡ Ἄννα
αὐξήσε τὴν ταχύτητα. Στὴν πλατεία Κα-
βούρ, μῆκε σ' ἕνα στενὸ δρόμο.

—Δεσποινίς! Δεσποινίς! τῆς φώναξε ὁ
Μάριο.

Ἀσφαλῶς, ἡ νέα δὲν θὰ ἤξερε ὅτι ἡ
διάβαση ἀπὸ τὸ στενὸ αὐτὸ δρόμο ἀπα-
γορευόταν κι' ἐξακολουθοῦσε νὰ ποδη-
λατῇ ζωηρά, χωρίς νὰ προσέξῃ στίς φω-
νὲς τοῦ νέου:

—Δεσποινίς! Δεσποινίς! Γυρίστε πίσω,
μ' ἀκοῦτε! Δεσποινίς!..

Τίποτα ὅμως δὲν μποροῦσε νὰ κόψῃ
τὴν φόρα τῆς νέας, ἐκτός ἀπὸ δυὸ ἀστυ-
φύλακες πού τὴν σταμάτησαν. Ὁ Μάριο
ἀναγκάστηκε νὰ σταματήσῃ κι' αὐτός.

—Πρόστιμο στὴν δεσποινίδα.

—Πρόστιμο στὸν κύριο.

—Καλὰ σὰς φώναξα ἐγὼ! εἶπε ὁ νέος
στὴν Ἄννα πού λαχανιασμένη, κύτταξε
μὲ ἀπελπισία τοὺς ἀστυφύλακες. Μήπως
εἶθε κουφή; Ἐπανειλημμένως σὰς φώ-
ναξα νὰ γυρίσετε πίσω κι' ἐσεῖς ἀντιθέ-
τως παρασύρατε κι' ἐμένα!

—Νόμιζα πῶς θέλατε νὰ μοῦ πῆτε πᾶ-
λι καμμιὰ κουταμάρα..

—Κουταμάρα, θαρρῶ, πῶς εἶναι αὐτὸ
πού λέτε τώρα ἐσεῖς!

Ἐπενέβη ὁ ἕνας ἀστυφύλαξ:

—Ὡς ἐδῶ καὶ μὴ παρέκει! Ὀνοματε-
πώνυμον, ἡλικία, διαμονή..

—Μάριο Βανέτι... Γεννηθεὶς τὸ 1911...

Ἄν σταματοῦσατε τὴν ὥρα πού σὰς φώ-
ναξα, δὲν θὰ τὰ εἶχατε αὐτά!

—Ἄννα Μάρι... 1918..Μὲ συγχωρεῖτε!

Ἐταῖω μονάχα ἐγὼ!

Οἱ ἀστυφύλακες ἀπομακρύνθηκαν.

—Καὶ τώρα; ψιθύρισε ἡ Ἄννα.

Ὁ Μάριο χαμογέλασε γιὰτὶ μιά ἔξοχη
ἐμπνευση τοῦ εἶχε εἶχε ἔρθει ἐξαφνικά.

—Μὴ σὰς νοιάξῃ, δεσποινίς, εἶπε. Πρὸ
βλῆγος, ἀστεειεύομαι.

—Τι θέλετε νὰ πῆτε;

—Ἐγὼ πολλοὺς γνωστούς, πολλὰ μέ-
σα. Μὲ δυὸ λόγια θὰ τὰ κανονίσω ὅλα.

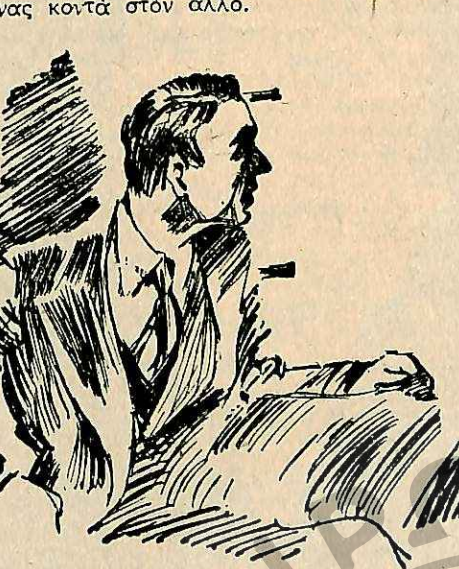
Καὶ γιὰ σὰς ἀκόμα, καταλαβαίνετε.

—Μὰ.. πῶς θὰ τὰ κανονίσετε;

—Αὐτὸ εἶναι δική μου δουλειά. Δεκά-
ρα δὲν θὰ πληρώσετε.

Ἡ Ἄννα ἄρχισε νὰ κυττάξῃ μὲ ἐνδια-
φέρον αὐτὸν τὸν νέο πού εἶχε τόσα/μέσα
καὶ τόση ἐπιρροή καὶ τῆς φερόταν τόσο
εὐγενικά.

Συνέχισαν τὴν ποδηλατοδρομίαν τους ὁ
ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο.

Ὁ Μάριο εἶδε τὴν Ἄννα νὰ περνᾷ...

—Τι ὁμορφὴ εἶναι νὰ πηγαίνει κανεὶς
μὲ ποδήλατο! ψιθύρισε ὁ Μάριο.

—ᾧ, ναί, πάρα πολὺ.

—Πηγαίνετε συχνὰ περίπατο στὴν ἐξο-
χή;

—Κάποτε..

—Γιὰτὶ νὰ μὴν πᾶμε μαζί καμμιὰ φορὰ;

Ἡ Ἄννα δὲν ἀποκρίθηκε. Κυλοῦσαν
τώρα ἡσυχά-ἡσυχά. Τὸ δροσερὸ, μυρω-
δάτο βράδυ τοὺς γοήτευε. Ἦσως ἡ Ἄν-
να νὰ μὴν ἦταν μεθυσμένη. Ὁ Μάριος
ὅμως ἦταν, ἀσφαλῶς.

Σὲ λίγο τῆς εἶπε μὲ φωνὴ γεμάτη πά-
θος:

—Ἄν τὸ θέλατε.. Σὲ ἀπόσταση τριῶν
χιλιομέτρων εἶναι ἕνα ἔξοχο τοπίο. Ἐκεῖ
μένει ἡ παραμύση μου. Πᾶμε μαζί. Θὰ
δῆτε τί ὁμορφὴ πού εἶναι ἡ φύση! Εἴκοσι
σπιτάκια γύρω ἀπ' τὸ βουνό. Πῆγατε
ποτέ; Ὅχι; Πᾶμε λοιπὸν τώρα. Θέλετε;

—Ὅχι τώρα; Πότε λοιπὸν; Πιστεύω γὰ
διασκεδάσουμε πολὺ. Μοῦ τὸ ὑπόσχε-
σθε;..

Ἡ Ἄννα δὲν ὑποσχέθηκε τίποτα. Ἄ-
πάντησε ἀόριστα μὲ ἕνα ἴσως καὶ ἕνα
«ποῖός ξέρετε;».

—Ἀκοῦτε, εἶπε, φθάσαμε πιά στὸ σπῆ-
τι μου.

τι, κι' ἐπιθυμῶ νὰ μὴ μὲ δοῦν μαζί μ'
ἕναν νέο. Ὁρβουάρ.

—Ὁρβουάρ. Ἐλπίζω νὰ ἀνταμωθοῦμε
πολὺ σύντομα. Μὴν ξεχνάτε τὸν περίπα-
το.

—Κι' ἐσεῖς μὴν ξεχνάτε νὰ μὲ ἀπαλλά-
ξετε ἀπ' τὸ πρόστιμο.

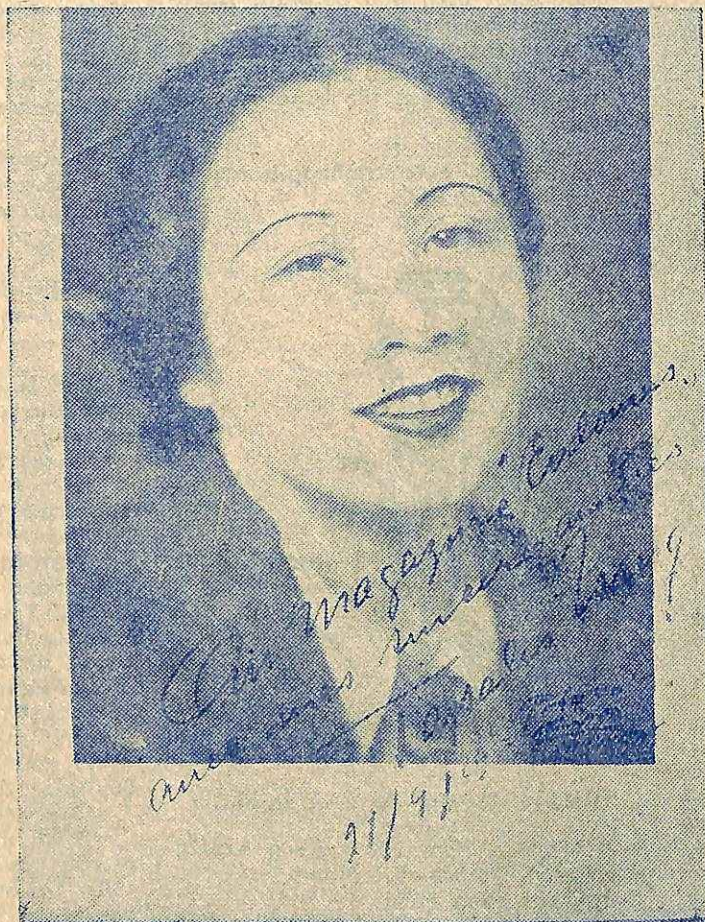
Τὴν ἐπομένη, στὰ γραφεῖα τῆς τρο-
χα

'Ιζάγκ Ταπαλές

Δεύτερα πράξεις της «Μπάτερφλαϋ» στο φουαγιέ του «Πάλλας». Δοκιμή. Γλυκύτατος, νεώτατος ο μαέστρος Στέφανος Βαλτετσίου, στο πιάνο, ανοίγει τους μελωδικούς κι' αρμονικούς κρουνοὺς τῆς ἐμπνεύσεως τοῦ θείου ἱταλοῦ συνθέτου. Ο κ. Παπακωνσταντίνου στέκει θλοσυρὸς σὲ μιὰ γωνιά. Τὸ ἀπαιτεῖ ὁ ρόλος του: εἶναι πρόξενος... κακοὺ καὶ φορεὺς δυσσεύων εἰδήσεων γιὰ τὴν δυστυχισμένη Μπάτερφλαϋ. Ἡ Νίκη Γαλαζοῦδη, Σουτζοῦκι... γλυκύτατο, τραγανὸ κι' ὀρεκτικὸ, ἔχει ξεθεωθῇ στὶς γονυκλισίες ἀπάνω στὰ μάρμαρα. Ἀσφαλῶς, μετὰ τὸ πέρας τῆς δοκιμῆς αὐτῆς, θὰ τῆς ἔχουν συχωρεθῇ ὅλες οἱ περασμένες, τωρινές καὶ... μελλοντικές ἀμαρτίες τῆς—ἀν' ἔχῃ ἀμαρτίες! Ο κ. Μολότσος, αὐτοκράτωρ πασῶν τῶν χορωδιῶν τοῦ κ. Φαρδούλη, παίζει τὸν ρόλο... τοῦ «Ἀοράτου Ἀνθρώπου»: δὲν τὸν βλέπετε πούθενά γιατί πῆγε ἴσως νὰ ξεκουραστῇ... Δὲν τὸν βλέπετε, ναί... Τὸν ἀκούτε, ὅμως, γιατί ἡ φωνὴ του ἀκούγεται ἡχηρά, νὰ μοιράζῃ ἐντολές, συμβουλές καὶ διαταγές ἀπὸ τὰ ἔγκατα τοῦ κτιρίου τοῦ «Πάλλας» ὅπου ἔχει τὸ ἀτραπιοῦτο.

Μαντάμ Μπάτερφλαϋ: Ἡ ΖΑΓΚ ΤΑΠΑΛΕΣ. Μᾶλλον κεντή, παχουλή, μὲ μέτωπο πλατὺ κι' ἐλαφρὰ «ἰσπανίζοντα» σκοῦρα μάτια κάτω ἀπὸ ἓνα εὐρωπαϊκώτατο, λεπτὸ ἴχνος ἡμικυκλικὸ φρυδιῶν... Μαργαριταρένιο χαμόγελο ἀμερικανίδος στάρ. Ἐπιβερίδα λεία, οὐτε κίτρινη, οὐτε σκολατιά, οὐτε λευκή: μ' ἓνα ἐλαφρὸ «μπίστρ» πού ἔχουν οἱ ἀλγερινὲς καλλονές... Ὅλες, σχεδόν, αἱ ἡπειροὶ τοῦ κόσμου μαζεμένες σὲ μιὰ ὑπαρξὴ καταπληκτικὰ ζωτική, δραστήρια, μορφωμένη, πολιτισμένη—πού γοητεύει καὶ συναρπάζει μὲ τὸ μεγάλο ταλέντο καὶ τὴν ὑπέροχη Τέχνη τῆς... Κινεῖται διαρκῶς ἀνάμεσα στὶς καρέκλες πού κρατοῦν τὸν ρόλο παντὸς ἐπίπλου καὶ σκηνικοῦ, δὲν τῆς ξεφεύγει καμμιά λεπτομέρεια στὴν ἐρμηνεία, στὴν ψυχολογία, ὑποδοχθεὶς τοὺς συναδέλφους τῆς μὲ τίς ἀληθινὰ σοφὲς συμβουλές καὶ ὑποδείξεις τῆς, ἐμφυχώνει τοὺς πάντας... καὶ τὰ πάντα ἀκόμα, γιατί στὴν προτελευταία σκηνή, ὅταν τὴν ἔλεπε μὲ ἀγαλλίαση νὰ ὀρμίσῃ πρὸς τὴν τζαμαρία, ἀκούγοντας τίς κανονιὲς τοῦ ἀμερικανικοῦ στόλου, θαρρῶς πὼς παρρησιόκοιμα στὰ γυμνάσια τῶν θωρηκτῶν... Ἡ ἀπόδοσὶς τῆς σ' αὐτὴν τὴν πρόξῃ τῆς «Μπάτερφλαϋ» εἶναι ἀφάνταστη, ὀνειρώδης... Ὁ θεατὴς—ἀκροατὴς δὲν ἔχει καθόλου τὴν ἐντύπωσιν τῆς «πλαστότητος», τῆς «υποκρίσεως»... Ἡ Ἰζάγκ Ταπαλές εἶναι ἡ Μπά-

τερφλαϋ πού ὀνειρεύτηκαν ὁ λιμπρετίστας μὲ τὸν μουσουργὸ τοῦ ἔργου. Δὲν εἶναι παίξιμο, ἐρμηνεία, ἀλλὰ ἐνσάρκωση καὶ δημιουργία. Ὅλα τὰ συναισθήματα τῆς ἀφελοῦς γιανπωνέζουλας ζωντανεύουν ἀπάνω στὸ εὐπλάστο κι' ἐκφραστικὸ πρόσωπο τῆς Ἰζάγκ. Στὴν ἀρχή, μεγάλη χαρὰ μὲ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ προξένου πού θὰ φέρῃ εἰδήσεις ἀπὸ τὸν ἀγαπημένο τῆς σύζυγο: τὰ μάτια

Μιὰ τελευταία φωτογραφία τῆς Ἰζάγκ Ταπαλές μὲ ἰδιοχειρὴ ἱφιέρωση πρὸς τὴν «Ἑβδομάδα».

τῆς Μπάτερφλαϋ ἀκτινοβολοῦν... Ὑστερα, ὁ σπαρταγμὸς, ὅταν ἀντιλαμβάνεται τὴν ἐγκατάλειψιν τοῦ συζύγου, ἡ ἀπογοήτευση... Τὶ θαθεῖ ἀνθρώπινη ὁδὴ πού ἐκφράζει τὸ θουρκαμένο βλέμμα τῆς Μπάτερφλαϋ... Καὶ πὼς ἀγριεύει ἀξάφνα, μὲ μιὰν ἐγκληματικὴ λάμψη, ὅταν μαθαίνει τίς «κακογλωσσίες» τῆς γειτονιάς... Καὶ τί φωνή, τί μέταλλο, τί «τέμπρ», τί «καντέντες»! Πρὸ παντὸς, ὅταν τὸ πονεμένο τραγοῦδι τῆς ἐγκαταλειμμένης τελειώνει μ' ἓνα λυγμὸ...

Στὸ σαλόνι τῆς «Μεγάλης Βρετανίας». Ἐκεῖ γνωρίστηκα μὲ τὴν πραγματικὴ Ἰζάγκ Ταπαλές—πού ὁμολόγησε πὼς θὰ τὴν πιστεῖται μονάχα «πρόσωπο τοῦ θρόλου καὶ τοῦ μύθου» ἀφοῦ παρακολούθησα τὴν δευτέρην πρά-

ξιν τῆς «Μπάτερφλαϋ». Ὡς τὴν ὥρα πού θὰ πατοῦσα τὸ πόδι μου στὸ ξενοδοχεῖο, εἶχα τὴν πεποίθησιν πὼς ἐπισκέφθηκε τὸ «Ἀστὺ μας ἡ... Μπάτερφλαϋ! Κι' ὅμως. Βάλετε μὲ τὸ νοῦ σας μιὰ τελειῶς ἐξευρωπαϊσμένη γυναῖκα πού μιλά γλυκύτατα τίς λατινικὲς γλώσσες—ἡ συνομιλία μας διεξάγεται στὴν ἰταλική—καὶ γοητεύει τὸν συνομιλητὴ τῆς... μόλις ἀνοίξῃ τὸ στόμα τῆς:

—Γεννήθηκα στὸ Τόκιο. Ἡ μητέρα μου εἶναι γιανπωνέζα, ὁ πατέρας μου ἀπ' τίς Φιλιππίνες Νήσους. Ἀπὸ μικρὸ κοριτσάκι, εἶχα μανία νὰ παρακολουθῶ μελόδραμα. Εἶχα καὶ τὴν εὐκολία ὅτι ὁ μπαμπὰς ἦταν διευθυντὴς ὀρχήστρας τοῦ ἰταλικοῦ μελοδραματικοῦ θιάσου πού ἔδινε παραστάσεις στὴν ἰαπωνικὴ Πρωτεύουσα. Μὲ τραβοῦσε ἀκατανίκητα ἡ σκηνή, τὸ τραγοῦδι: σ' αὐτὸ ἔβλεπα τὸν προορισμὸ μου. Φάνηκε τυχερὴ πού εἶχα πατέρα μουσικο—γιατί σκεφθῆτε τί θὰ γινόταν ἀν' ἦταν κανένας συντηρητικὸς γιανπωνέζος παλαιῶν ἀρχόν: θὰ ἔστελνε ὅλας τὰς ἀράς τῶν προσφιλῶν νεκρῶν μας ἐναντίον μου καὶ μποροῦσε—τίποτα νὰ μὴν ἀποκλείετε!—νὰ μ' ἔβαζε νὰ κάνω «χαρὰκίρι» γιὰ νὰ θῶγῃ τὸ κακὸ δαιμόνιο πού εἶχε εἰσχωρήσει μέσα μου! Θὰ ἦμουν δὲ ὑποχρεωμένη νὰ σεβασθῶ ἀπολύτως τὴν πατρικὴ διαταγὴ γιατί στὴν Ἰαπωνία μὰς μορφώνουν μὲ τὸ πνεῦμα τῆς θυσίας, τῆς ὑπακοῆς, στερημένες ἀπὸ κάθε ἐλευθερία...

Τὴν ἀκούω νὰ μιλά καὶ μοῦ φαίνεται πὼς ὀνειρεύομαι: νὰ κάνῃ «χαρὰκίρι» αὐτὴ ἡ κομψὴ γυναῖκα πού κάθεται ἀντίκρου μου, μὲ τὰ θαμμένα νυχία, τὴν ἀραχνένια, μεταξωτὴ κάλτσα καὶ τὸ ὑπερύψηλο—τριώροφο, σχεδόν—τακοῦνι! Εἶνε ὁ πῶς εὐγενικὸς τύπος χειραφετημένης γιανπωνέζας, μὲ τίς θαθεῖς ἐγκυκλοπαιδικὲς γνώσεις τῆς καὶ τὴν ἀπλότητά τῆς. Τὰ κομμένα μαλλιά τῆς, πού ἀρχισε νὰ τὰ μεγαλώνῃ τώρα σύμφωνα μὲ τὴν μόδα, τὸ κομψὸ τανέρ μὲ τὸ κλειστὸ πουκάμισο καὶ τὴν γραβάτα, δὲν εἶναι γιὰ μιὰ περικτὴ καὶ κόφια ἐπίδειξιν. Εἶναι ἀπλῶς ἐκδήλωσις πρακτικοῦ πνεύματος...

Συνεχίζει: —Εὐτυχῶς πού ὁ πατέρας μου, «ἄλλος ἄνθρωπος», καλλιτέχνης, εἶδε τὸ μέλλον μου μὲ τὰ δικά μου μάτια. Ἐνὰ πρῶτ, μὲ μπάγκαρκε γιὰ τὸ Μιλάνο. Ἡμουν, τότε, δεκαπέντε χρονῶν. Μεθυσμένη πεταλούδιτσα, ἔφυγα ἐγκαταλείποντας τὸν «ἀνατέλλοντα ἥλιο», τοὺς μυρωμένους κήπους... Ὅπως εἶχαν θαμπώσει τὰ μάτια μου ἀπ' τὰ δημοφιλῆ χρώματα τῆς πατρίδος μου—ἔτσι ἦθε-

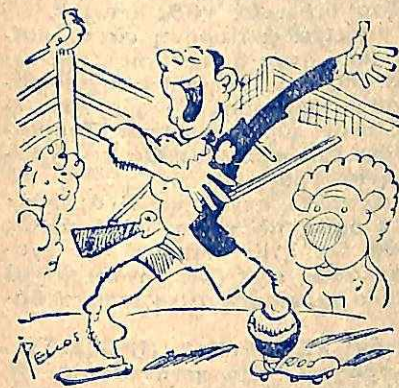
(Τὸ τέλος στὴ σελ. 38)

Τὰ παρασκήνια τῶν σπορ

ΕΥΘΥΜΑ—ΠΕΡΙΕΡΓΑ—ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΙΝΑΣΗ ΠΟΤΕ

Εἶναι ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐθνικῆς ποδοσφαιρικῆς ὁμάδος τῆς Αὐστρίας, Σέστα. Περίφημος καὶ ὁ ἴδιος ποδοσφαιρστής, εἶναι ἐπίσης καὶ πρῶτης τάξεως «ντε-

ξέρ». Ὑσάκις δὲ βρίσκεται μὲ τὴν ὁμάδα του στὸ ἐξωτερικὸ, πηγαίνει τὰ βράδια στὰ μπαρ, πηδᾷ στὴν σκηνὴ καὶ ἀρχίζει νὰ τραγοῦδῃ διενεγκτικὲς ρομάντζες μὲ ἐξαιρετικὴ πάντα ἐπιτυχία.

Τελευταία, ἐθεάθῃ... ἡ μᾶλλον ἀκούσθηκα ἓνα ξαφνικὰ ἓνα βράδυ ἀπὸ τῆς σκηνῆς ἐνὸς λονδρέζικου ταίρκου. Καὶ χάλασε τὸν κόσμο.

Μὰ ὁ Σέστα, δὲν εἶναι μονάχα αὐτό, εἶναι καὶ πρωταθλητὴς τῆς ἐλευθέρως πάλης. Τέλος εἶναι θαυμάσιος σκοπευτὴς, καὶ πρὶν λίγο καιρὸ, κέρδισε στὶς Κάννες, σ' ἓναν διεθνῆ διαγωνισμὸ σκοποβολῆς.

Νὰ ἓνας ἄνθρωπος πού δὲν θὰ πεινάσῃ ποτέ!

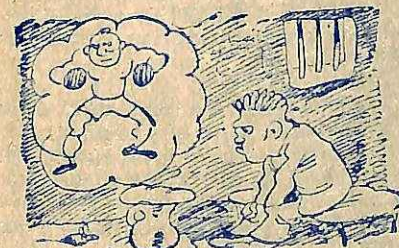
ΠΩΣ ΣΥΜΜΟΡΦΩΘΗΚΕ

Ὡτὲς τίς μέρες πέθανε, στὴν ψάθα, κυριολεκτικῶς, ὁ τέως Ἀμερικανὸς πρωταθλητὴς τοῦ ὑπόξ, Γιούγκ Γκρίφφο, πού ὑπῆρξε διάσημος πρὶν εἰκοσι χρόνια.

Ὁ Γκρίφφο ἦταν ἓνας ἀληθινὸς τύπος, ἀπέφηνε συστηματικὰ νὰ προπονητῇ, καὶ ἐπὶ πλέον δὲν ἔβαζε κανένα χαλινὸ στὸ λαίμό του: ἔτρωγε κι' ἔπινε κατὰ κόρον. Πρὸ πάντων ἔπινε.

Οἱ μάντζερ τοῦ ἀπελπισμένοι τὸν ἐγκατέλειπον ὁ ἓνας μετὰ τὸν ἄλλο.

Ἐπὶ τέλους ὁ Γκρίφφο θῆκε τὸν δασκάλό του. Ὁ νέος μάντζερ τοῦ συνέφθη καὶ

ἐφάρμοσε τὸ ἐξῆς πρωτότυπο κόλπο. Συνεννοήθηκε μ' ἓνα φίλο τοῦ ἀστυνόμου, καὶ κάθε φορὰ πού ἐπρόκειτο ὁ Γκρίφφο νὰ πυγμαχῇ εὗρισκαν μιὰ ὁποιαδήποτε πρόφασιν καὶ

τὸν φυλακίζαν, λίγες μέρες πρὸ τοῦ «μάτς». Ἔτσι ὁ Γκρίφφο ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ μὴν πίνῃ καὶ νὰ μὴν παρατρώγῃ κατὰ τὸ διάστημα αὐτό, προπονούμενος ἐν τῷ μεταξὺ ἐντατικὰ στὸ γυμναστήριο τῆς φυλακῆς. Ἔτσι, ὁ Γκρίφφο κατάρθωνε πάντα νὰ νικᾷ.

□ □

ΟΤΑΝ Ο ΝΤΕΜΣΕ-Υ ΘΥΜΩΝΕΙ

ελευταία, οἱ ὑπάλληλοι τῶν καλλιγραφῶ καὶ ἀσανσέρ τῆς Ν. Ὑόρκης εἶχαν κηρύξει γενικὴ ἀπεργία. Ἔτσι οἱ ἔσκοι τῶν οὐρανοξύστων ἦσαν ὑποχρεωμένοι ἢ νὰ ἀνεβοκατεβαίνουν μὲ τὰ πόδια ἢ νὰ μόνον κλεισμένοι στὰ διαμερίσματά τους.

Μεταξὺ τῶν θυμάτων τῆς ἀπεργίας ἦταν καὶ ὁ ἄλλοτε πρωτοπυγμάχος τοῦ κόσμου, Τζακ Ντέμσεϋ.

Ἀν καί, ὅμως, κατοικεῖ στὸ 27ο πάτωμα ἐνὸς οὐρανοξύστου, δὲν τὸν ἐμελλε γιὰ τὴν ἀπεργία. Εὐχαριστῶς ἀνεβοκατέβαινε μὲ τὰ πόδια τίς 27 σκάλες ἕως τὸ διαμερίσματό του.

Μιὰ μέρα ὅμως, ἐπιστρέφοντας, θῆκε τὴν πόρτα ἐνὸς ἀσανσέρ ἀνοιχτὴ καὶ θέλησε ν' ἀνεβῇ μόνος του. Ὁ ὑπάλληλος ὅμως τοῦ ἀσανσέρ... πού ἐνῆδρενε ἐκεῖ κοντά, θέλησε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ. Δὲν εἶχε ἀναγνωρίσει τὸν διάσημο πυγμάχο. Ὁ Ντέμσεϋ τότε, δὲν χά-

νει καιρὸ καὶ τοῦ καθίζει ἓνα γενναῖο «ντερέκτ» στὸ σαγόνι.

Τώρα ὁ ξηλωτὴς ἀπεργός, πού πῆρε φαίνεται τὸν πρωτοπυγμάχο... γιὰ ἀπεργοσπαστὴ, σκέπτεται πόσο δυσάρεστο εἶναι νὰ ἐμποδίσῃ κανεὶς ἓναν πρωτοπυγμάχο ἀπὸ τοῦ νὰ πάρῃ τὸ ἀσανσέρ, ὅταν θὰ τοῦ ἀρέσῃ.

□ □

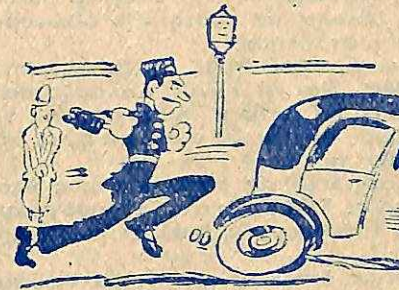
ΤΑ ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΩΦΕΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ

Ἄ σπορ ἔχουν καὶ τὴν πρακτικὴ τους ἀξία. Ἀν, ἔαφνα, ὁ ἀστυφύλαξ ἐκείνος τοῦ Παρισιῶ δὲν ἦταν ἄλλοτε ἓνας πρωταθλητὴς τοῦ δρόμου, δὲν θὰ ξανάβλεπε ἴσως ἡ ἐξὴν ἐκείνη κυρία τὴν ταξιδιωτικὴ τῆς σάκκα καὶ τὸ τσαντάκι τῆς, πού εἶχε ξεχάσει μέσα σ' ἓνα ταξί.

Ἰδοὺ ἡ ἱστορία:

Στὸν ἀνατολικὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸ τοῦ Παρισιῶ ἔφθανε ἓνα πρῶτ μιὰ ξένη κυρία γιὰ νὰ πάρῃ τὸ τραῖν γιὰ τὴν Ἑλβετία. Μόλις ὅμως κατέβηκε, ἀντελήφθη ὅτι εἶχε ξεχάσει μέσα στὸ ταξί μιὰ σάκκα μὲ κάτι πρόχειρα πράγματα καὶ τὸ τσαντάκι τῆς. Φωνάζει ἀμέσως ἓναν ἀστυφύλακα καὶ τοῦ

δείχνει τὸ ταξί πού ἀπομακρυνόταν. Ὁ ἀστυφύλαξ δὲν χάνει καιρὸ. Ρίχνει πίσω του τὴν πελλερίνα του καὶ ἀρχίζει... νὰ κυνηγᾷ τὸ ταξί. Ὑστερα ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα τὸ προφθαίνει στὴν λεωφόρο Μαζαντά, τὸ σταματᾷ, παίρνει τὰ πράγματα τῆς ξένης κυρίας, καὶ ξαναγυρνᾷ τρέχοντας στὸν Ἀνατολικὸ

σταθμὸ! Ἡ κυρία ἦταν ἐκεῖ καὶ τὸν ὑποδέχθηκε κατασπυγνιμένη.

Ἐγνώσθη ἀργότερα ὅτι ὁ ἀστυφύλαξ αὐτὸς ἦταν ἄλλοτε πρωταθλητὴς τῶν δρόμων ταχύτητος στὴν ἀθλητικὴ ὁργάνωσις τῆς παρισινῆς ἀστυνομίας.

□ □

ΕΝΑ ΠΟΛΥ ΕΠΙΚΕΡΔΕΣ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ

ἀντασθήκατε ποτὲ ὅτι τὸ ἀγώνισμα τῆς πάλης εἶναι γιὰ τοὺς πρωταθλητὰς του εἶναι ἐπικερδέστατο ἐπάγγελμα;

Ὁ τελευταῖος πρωταθλητὴς τῆς Εὐρώπης, Βούλγαρος Ντάν Κάλωφ, εἶναι σήμερα...δεκαφορὲς ἐκατομμυριούχος καὶ ἰδιοκτήτης πολλῶν οἰκοπέδων στὴν πατρίδα του τὴν Βουλγαρία.

Ὁ Γαλλοκαναδός πρωταθλητὴς Ἀνρὺ Ντεγκλάν ἔχει κάνει τέσσερα ἐκατομμύρια καὶ εἶναι ἐπὶ πλέον κάτοχος ἐνὸς ὥραιου πύργου κοντὰ στὸ Ζιζόρ.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ γιὰ τὸν Ντεγκλάν, ὅτι ἡ «σαζόν» στὸν Καναδὰ, διαρκεῖ τέσσερις μῆνες τὸ χρόνο καὶ ὅτι κατὰ τὸ διστήμιον αὐτὸ ὁ Ντεγκλάν παλαίει τρεῖς φορές τὴν ἑβδομάδα: στὴν Κεμπέκ, στὴν Μοντερεάλ, τὸ Τολέδο, κτλ.

Τὸν χειμῶνα τὸν περνᾷ στὸ Παρίσι καὶ τὴν ἐπαρχία, παλεύοντας διαρκῶς, δηλ. ἐκνοντας τέσσερα «μάτς» τὴν ἑβδομάδα καὶ ἔκει.

Σὲ σχετικὴ ἐρώτησις ὁ Ντεγκλάν ἀπαντᾷ: —Δὲν προπονοῦμεθα, γιατί εἶναι περὶτό. Τὰ μάτς πού δίνουμε εἶναι ἀρκετὴ προπόνησις γιὰ μᾶς!

Τέλος, ὁ ἡμέτερος Λόντος, δὲν ἀδεύει διπλὸς ἔξερτε, νὰ παλεῖται καὶ αὐτός... καὶ

νὰ μαζέψῃ χιλιάδαι: Ἀθήνα, Πόλη, Λονδίνον, Καμπόδιον... καὶ ἔπειτα συνέχεια. Εἶναι δὲ ἡδὴ κάτοχος ἀρκετῶν ἐκατομμυρίων!

Γιὰ νά κερδίση στὰ σίγουρα

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΛΟΥΪ' ΝΤ' ΕΛΜΟΥ

Ὅσο ἐλαττώνονταν τὰ οικονομικά τοῦ Μπαλταζάρ Μαρσουλά, τόσο καὶ μεγάλωνε ἡ ἐφευρετικότης του. Κι' ἐβρίσκει πότε τὸν ἕνα, πότε τὸν ἄλλο τρόπο γιὰ νὰ θγαίνῃ ἀπὸ κάθε ἀδιέξοδο... Ἐκείνη τὴν μέρα λοιπόν, ὁ Μαρσουλά καθόταν σ' ἕνα καφενεῖο, θυσιάζοντας σὲ σκέψεις. Μαντεύετε εὐκόλα ἀπ' αὐτὴ τὴν οικονομικὴ του κατάσταση.

Ξαφνικά, τοῦ ἦρθε τὸ ζητούμενον: μιὰ ἰδέα. Καὶ τί ἰδέα! Καλπάζουσα! Ἐσπευσε νὰ στείλῃ τὸ γκαρσόνι νὰ τοῦ ἀγοράσῃ τὸν «Ναθανάηλ», ἐφημερίδα τῶν φιλιππῶν.

Ἀπ' τὴν σκέψιν ρίχτηκε στοὺς ὑπολογισμούς. Ἐβάζε κάτω τὸ πρόγραμμά τῶν ἱπποδρομιῶν, διάλεξε μιὰ κοῦρσα...

Ἐπειτὰ ἔκοψε μικρὰ τετραγωνάκια χαρτιοῦ κι' ἔγραψε ἀπάνω τὰ ὀνόματα τῶν ἄλλων. Κάθε χαρτάκι κι' ἕνα ἄλλο. Τὸ γκαρσόνι παρακολουθοῦσε τὴν κίνησιν του μὲ μεγάλον ἐνδιαφέρον καὶ περιέργειαν.

Τέλος, ὁ Μπαλταζάρ σηκώθηκε, πλήρωσε τὸ γκαρσόνι, τοῦδωκε ἕνα καλὸ πουργουράκι καὶ βγήκε. Τότε, τὸ γκαρσόνι ἔσκυψε καὶ σήκωσε ἕνα χαρτάκι. Τὸ διάβασε:

«ΣΕΛΕΜΗΣ ΠΡΩΤΗΣ»

Τὸ γκαρσόνι κάτι σκάμπανε ἀπὸ ἱπποδρομιάκα.

«Τόση ὥρα κάνει λογαριασμούς αὐτὸς ὁ χριστιανὸς σκέφτηκε. Μπᾶς καὶ θὰ βγῇ γκανιάν, αὐτό; Γιατί νὰ μὴν τὸ παίξω;»

Σὲ λίγο, ὁ Μπαλταζάρ ἐπέστρεψε θιαστικός, ψάχνοντας γιὰ τὸ χαρτάκι πού εἶχε χάσει. Τὸ γκαρσόνι τοῦ τὸ ἔδωσε κι' ἔλαβε ἕνα γενναῖο πουργουράκι.

«Καλὰ εἶπα πῶς θὰ κερδίση, σκέφτηκε. Ἀφοῦ τοῦ δίνει τόση σημασία ὁ κύριος.»

Κι' ἀποφάσισε νὰ τὸ παίξῃ...

Στὸ ἀναμεταξύ, μὲ πολὺ κέφι ὁ Μπαλταζάρ Μαρσουλά προωροῦσε εἰς συνάντησιν τοῦ πρώτου φίλου του πού θὰ τὸν διευκόλυνε, μὲ τὴν μέθοδο πού εἶχαν ἐπινοήσῃ — νὰ βγῇ ἀπ' τὴν οικονομικὴ δυσχέρειά του.

Δὲν ἄργησε νὰ ῥῆθ' τὸν λογιστὴ Ντυπόν.

—Καλῶς τὸν φίλο μου Ντυπόν! Σὰν τὰ χιόνια! Καὶ νάξερεις πόσο σὲ συλλογιζόμουν...

—Ἀλήθεια; Τὶ εὐγενικός πού εἶσαι... —Ναί! Ἐγὼ ἕνα φίλο τζοκέρ. Λοιπόν, τίς προβάλλεις μοι λέει: «Ξέρεις, πρόκειται νὰ γίνῃ μιὰ μεγάλη μάταράκα στὶς κοῦρσες... Θὰ κερδίση ἕνα ἄλλο πού δὲν τὸ περιμένει νὰ φθάσῃ κανείς»...

—Ἀλήθεια; ρώτησε μ' ἐνδιαφέρον ὁ Ντυπόν.

«Τσιμπὰ τὸ ψάρι» σκέφθηκε ὁ Μαρσουλά. Καὶ συνέχισε:

—Μοῦ εἶπε τὸ ὄνομα. Σοῦ τὸ λέω, ἀλλὰ νὰ τηρηθῇ ἀπόλυτος ἐχεμύθεια: «ΚΟΥΝΟΥΠΙΔΗΣ 4ος». Θὰ τὸ ἔπαιζα ἐγὼ, ἔχω κάνει τόμα ὅμως νὰ μὴν παίξω ποτὲ τὴν ζωὴ μου... Ἄν κερδίσης...

—Νὰ εἶσαι βέβαιος πῶς θὰ σοῦ δώσω τὰ μισά, εἶπε ἐνθουσιασμένος ὁ Ντυπόν.

Ὁ Μπαλταζάρ τοῦ ἔδωσε τὸ χαρτάκι καὶ πήγε νὰ ῥῆθ' ἄλλον...

■ ■

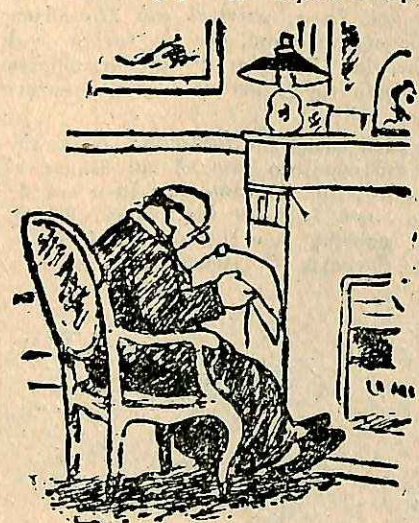
Δεύτερον θύμα ὑπῆρξε ὁ ἡθοποιὸς τοῦ δραματικοῦ θεάτρου Τρουμόλ. Ἀφοῦ τοῦ ἔκανε ἕνα μικρὸ πρόλογο, ὁ Μπαλταζάρ ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα χαρτάκι:

«ΚΑΜΠΟΤΙΝΟΣ 10ος»! διάβασε ὁ Τρουμόλ πού ἔσπευσε ἀμέσως νὰ προσθέσῃ:

—Νὰ μοῦ λείψῃ! Τὸ ὄνομά του ἐν πρώτοις ντροπιάζει τὸ ἐπάγγελμα...

—Ἀφῆσε τὸ ψωροφιλότιμο! τοῦ εἶπε ἡ γυναίκα του πού συμπάσθουσε πολὺ τὸν Μπαλταζάρ γιατί ἔπαιζε μαζί της κουν-κάν.

Ὁ Μπαλταζάρ εἶχε κερδίσει τὴν ὑ-

Εἶδε τὸν Γκοντράν νὰ διαβάσῃ τὴν ἐφημερίδα του.

πόθεσή του.

■ ■

Καταλαβαίνει βέβαια τὸ μεγαλοφυὲς σχέδιο τοῦ Μπαλταζάρ: στὴν κοῦρσα, ἔτρεχαν πέντε ἄλογα. Θὰ ἔβριζε πέντε φίλους του νὰ παίξουν τὸν καθένα ἀπὸ ἕνα. Κι' ἔτσι, ὅποιο κι' ἂν ἔβγαίνει γκανιάν, πάντα κερδισμένος θὰ ἦταν ὁ Μπαλταζάρ!

Τὸ σχέδιο φανόταν νὰ ἐπιτυχάνῃ καθ' ὅλην τὴν γραμμὴν. Ἕνας, ἕνας, οἱ φίλοι ἐπείθοντο καὶ θυσιάζαν ἀπὸ ἕνα πενήντάφραγκο γιὰ νὰ ποντάρουν—βήθεν—στὰ σίγουρα!

—Λεφτά σοῦ χρωστά ὁ Θεός, εἶπε ὁ Μπαλταζάρ στὸν τέταρτο φίλο του. Κύτταξε λοιπόν νὰ μὴ χάσῃ τὴν εὐκαιρίαν...

Καὶ τούμπαρε τὸ τέταρτο κορόϊδο! Τὸν κατάφερε μάλιστα τόσο καλὰ... πού αὐτὸς πόνταρε... ἕνα ἑκατόφραγκο, διπλὴ μίζα!

■ ■

Πέμπτος... καὶ χειρότερος ἦταν ὁ ψευδοτύποκος ὑποθετικῶν πύργων, ἰδιοκτητὴς ὑποθετικῶν πύργων.

Μόλις τὸν συνάντησε, ὁ Μπαλταζάρ τοῦ ἔκανε τὴν συνηθισμένη εἰσήγησιν κι' ὕστερα τοῦ ἔδωσε τὸ χαρτάκι ὅπου ἦταν γραμμένο:

«ΣΕΛΕΜΗΣ ΠΡΩΤΗΣ»

Ὁ Γκοντράν τὸν κύτταξε λοξά: Μήπως περιέχεται κανένας ὑπαινιγμός στὴν λέξη; Τὸ ἀφελὲς ὅμως βλέμμα τοῦ Μπαλταζάρ διέφραζε κάθε ὑπόψιν.

—Δὲν θὰ εἶχα ἀντίρρηση νὰ τὸ παίξω, φίλε μου, ἦταν ἡ ἀπάντησιν, πρέπει ὅμως, νὰ μοῦ δανείσῃς τὸ πενήντάφραγκο... γιατί πλήρωσα σήμερα κάτι ἐπισκευὴς στὸν πύργο μου τῆς Τουμαίνης καὶ δὲν ἔχω φράγκα! Θὰ σοῦ χρωστῶ πενήντα φράγκα!

Ὁ Μπαλταζάρ σκέφθηκε ν' ἀρνηθῇ: φοβήθηκε ὅμως μὴ τυχόν κι' ὁ ἄλλος ὑποπτεῖται ὅτι ἦταν κάποια κατεργαριά. Καὶ καθὼς εἶχε ἕνα μοναδικὸ καὶ κανακάρικο πενήντάφραγκο...τοῦ τὸ δάνεισε!

—Γκανιάν: «ΣΕΛΕΜΗΣ ΠΡΩΤΗΣ»... 10.000 φράγκα στὸ πενήντάφραγκο! Τὴν ἔκανα τὴν τύχη μου, σκεπτόταν ὁ Μπαλταζάρ σπεύδοντας στὸ καφενεῖο τὴν ἐπομένη.

Εἶδε τὸν Γκοντράν, ἀπαθέςτατο, νὰ κάθεται καὶ νὰ διαβάσῃ τὴν ἐφημερίδα του.

—Ἐ λοιπόν, φίλε μου, εἶπε χαρούμενος ὁ Μπαλταζάρ: τὴν κάναμε τὴν τύχη μας: δέκα χιλιάδες φράγκα;

Ὁ Γκοντράν τὸν κύτταξε ἐκπληκτός:

—Σὲ μὲνα τὰ λὲς αὐτά;

—Σὲ σένα, βέβαια, σὲ ποιόν; ἀπόρησε κι' ἀνησύχησε συγχρόνως ὁ Μπαλταζάρ. Δὲν κέρδιζε γκανιάν τὸν «ΣΕΛΕΜΗΣ ΠΡΩΤΗΣ»;

—Οὔτε καν τὸ ἔπαιζα!

Ὁ Μπαλταζάρ πήγε νὰ πέσῃ κάτω λιποθύμος.

—Γιατί λοιπόν τότε, δὲν τὸ ἔπαιζες; τραύλισε.

—Χρειάστηκε νὰ πάρω ἕνα ταξὶ νὰ πάω στὴν θίλλα πού ὤττει καὶ ἔδωξα τὸ πενήντάφραγκο.

—Κακοῦρρε!

—Καὶ τί σε νοιάζει; Σοῦ χρωστάω ἕνα πενήντάφραγκο!

Κι' ὁ Γκοντράν τοῦ γύρισε τὴν πλάτη καὶ βγήκε ἀπ' τὸ καφενεῖο.

■ ■

Καθὼς ἔμεινε κατάπληκτος ὁ Μπαλταζάρ, τὸν πλησίασε μὲ γέλοια τὸ γκαρσόνι:

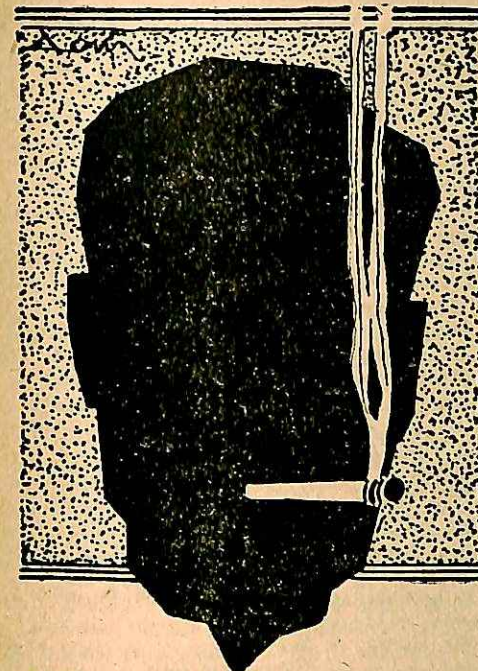
—Τὶ πολλὰ πού θὰ κερδίσατε, κύριε! τοῦ εἶπε. Εἶδατε, εἶχατε δίκην: κέρδισε ὁ «ΣΕΛΕΜΗΣ ΠΡΩΤΗΣ»... Κι' ἐγὼ τὸν ἔπαιξα ἕνα πενήντάφραγκο καὶ πήρα 10.000 φράγκα!

—Τί; Πῶς!

—Θυμάστε τὸ χαρτάκι πού σὰς εἶχε πέσει; Τὸ διάβασα, —μὲ συγχωρήτε γιὰ τὴν ἀδικοποίησιν. Ἦταν γραμμένο τὸ ὄνομα «ΣΕΛΕΜΗΣ ΠΡΩΤΗΣ», καὶ τὸ πόνταρα... Κι' ἔδωκα τὰ δέκα χιλιάδικα προκαταβολὴ γιὰ ἕνα οἰκόπεδο πού θ' ἀγοράσω...

Ὁ Μπαλταζάρ δὲν εἶπε λέξη: οἱ μεγάλοι πόνοι εἶναι θῶφοι. Κι' ἐφυγε τρικλίζοντας ἀπ' τὸ καφενεῖο...

ΛΟΥΪ' ΝΤ' ΕΛΜΟΝ

Ἡ ΣΠΕΙΡΑ ΤΟΥ «ΜΑΥΡΟΥ ΔΡΑΚΟΥ»

Μῆνες τώρα τὸ Λονδίνο ἀναστατώνονταν κάθε τόσο ἀπὸ τὰ κακουρήματα τῆς σπείρας τοῦ μυστηριώδους «Μαύρου Δράκου» τοῦ Κρόντον.

Ἡ περίφημη «Σκότλαντ-Γουάρδ» εἶχεν ἐπιστρατεύσει τὰ πῦρ δοκιμασμένα τῆς λαοφυβίας γιὰ τὴν ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν τοῦ μυστηριώδους κακοποιοῦ καὶ τῆς σπείρας του ἀλλὰ μ' ὅλες τὴς προσπάθειες τῆς στάθμευαν ἀδύνατο νὰ φέρῃ τὸ παραμικρὸ ἀποτέλεσμα.

Ὅχι μόνον δὲν κατόρθωνε ἡ «Σκότλαντ-Γουάρδ» νὰ συλλάβῃ τὴν τρομοκρατικὴν αὐτὴν σπείρα τῶν ἐχθρῶν τῆς Κοινωνίας ἀλλὰ οὔτε καν νὰ προσανατολισθῇ ὡς πρὸς αὐτήν!

Ἐπρόκειτο περὶ κακοποιῶν πού πρώτη φορά εἶχαν ἐμφανισθῇ στὴν βρετανικὴ πρωτεύουσα καὶ ἔτσι, ἂν ἡ «Σκότλαντ-Γουάρδ» δὲν κατόρθωνε νὰ ἀνακαλύψῃ καὶ νὰ συλλάβῃ ἕνα τοῦλάχιστον ἀπ' αὐτοὺς δὲν θὰ μπορούσε νὰ ἐξουδετερώσῃ τὴν ἐγκληματικὴν δράσιν τῆς σπείρας.

Ἐβδομάδα δὲν περνοῦσε χωρὶς νὰ γίνῃ καὶ ἕνα τουλάχιστον φρικαστικὸ ἐγκλημα. Τὰ θύματα λάβαιναν λίγες μέρες πρὶν ἀπὸ τὸ ἐγκλημα μιὰ στερεότυπη προειδοποίηση:

«Καταθέσατε στὸ τάδε μέρος τὸ Α ποσὸν εἰς τραπεζογραμμάτια τῆς μίας λίρας. Ἄν δὲν τὸ καταθέσετε ἢ ἂν εἰδοποιήσετε τὴν ἀστυνομία ἢ ἂν τὰ χαρτονομίσματα ἔχουν τὸ παραμικρὸ συνθηματικὸ σημάδι, εἰσθε χαμένος ἄνθρωπος!»

Ὁ «Μαῦρος Δράκος»!

Πολλοὶ εἰδοποίησαν τὴν ἀστυνομία ἀλλὰ δολοφονήθηκαν μυστηριωδῶς. Ἄλλοι δὲν ἔδωσαν σημασία στὴν ἐκβιαστικὴ προειδοποίησιν καὶ πλήρωσαν καὶ αὐτοὶ μὲ τὴν ζωὴν τὴν ἀδιαφορία πού ἐδεῖαν πρὸς τὸν «Μαῦρο Δράκο» καὶ τὴν σπείρα τοῦ Τραπεζίτη, ἀνθρωποὶ τοῦ χρηματιστηρίου, μεγαλοβιομήχανοι καὶ μεγαλέμποροι θρόνισαν δολοφονημένοι μέσα στὰ ἰδιαιτέρη γραφεῖα των, μέσα στὰ σπίνια των μέσα στὰ ἀσάντρε ἀκόμη τῶν μεγάρων των.

Ἀλλὰ καὶ γυναῖκες τοῦ θεάτρου καὶ τοῦ κινηματογράφου θρόνισαν ἀγρία σφαγμένες μέσα στὰ αὐτοκίνητά των καὶ στὰ καμαρίνια των.

Ὅπως ἦταν ἐπόμενο, οἱ πλουτοκρατικοὶ κύριοι τοῦ Λονδίνου τρομοκρατήθηκαν. Ὁ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΜΑΡΤΕΝ ΝΤΑΛ

Ο ΤΣΑΟ ΤΣΕΝ ΣΤΑ ΣΙΔΕΡΑ

ΤΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

ταν ἕνας πλούσιος λάβαινε τὴν ἐκβιαστικὴν προειδοποίησιν, ἔσπευδε νὰ καταθέσῃ τὸ ποσὸν πού ἀπαίτουσε ἀπ' αὐτὸν ἡ σπείρα χωρὶς νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν «Σκότλαντ-Γουάρδ».

Ὡστόσο, τίποτα ἀπὸ ὅσα συμβαίνουν στὸ Λονδίνο δὲν διαφεύγει τὴν τελεία αὐτὴν ἀστυνομικὴν ὁργάνωσιν.

Παρὰ τὴν ἐχεμύθεια τῶν θυμάτων τῆς σπείρας, ἡ «Σκότλαντ-Γουάρδ» ἤξερε ὅλους ἐκείνους πού εἶχαν ὑποκύψει ἀδόγηστα στὸν ἐκβιασμὸ καί, μυστικά καὶ ἐκείνη ἀπὸ τὸ δικὸ της τὸ μέρος, χωρὶς θόρυβο καὶ χωρὶς σπασμωδικὰς κινήσεις, προσπαθοῦσε πρῶτα νὰ προσανατολισθῇ καὶ ὕστερα νὰ ἐνεργήσῃ ξαφνικά, κεραυνόβολα, ὅπως συνήθιζε.

ΕΝΑ ΕΥΗΛΙΟ ΚΟΛΠΟ ΤΟΥ ΣΟΥΜΕΡ

Οἱ πέντε διοικητὲς τῆς «Σκότλαντ-Γουάρδ» ἀφοῦ συζητήσαν ἀναμεταξύ των στὴν αἴθουσα διασκέψεων τῆς «Σκότλαντ» γιὰ τὴν κατάσταση πού εἶχε δημιουργηθῇ, φώναξαν κατόπι τοὺς ὑποδεστέρους των ἐκείνους στοὺς ὁποίους εἶχαν τὴν περισσότερην ἐμπιστοσύνην.

Φυσικά, ἕνας ἀπὸ τοὺς τελευταίους ἦταν καὶ ὁ ἱσπεκτορ Σούμερ στὸν ὁποῖον εἶχαν ἀναθέσει τὴν ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν τοῦ θρυλικοῦ «Λωποδύτη-Φάντασμα».

Ὁ προεδρεύων τῆς ἡμέρας ἐκείνης διοικητῆς, ἀνέπτυξε στὰ λαγωνικά του τὸ τί περιμένε ἀπὸ αὐτοὺς συστήνοντάς τους κεραυνόβολο ἐνέργεια καὶ τέλος στράφηκε πρὸς τὸν ἱσπεκτορ Σούμερ:

—Σούμερ, τοῦ εἶπε, ἔχεις διακριθῇ σὲ πλήθος ἐγκληματικῶν ὑποθέσεων πού μᾶς εἶχαν κάνει νὰ πελαγώσουμε. Στὴν ἀστυνομικὴ σου καριέρα μέχρις ὥρας ἔχεις σημειώσῃ καταπληκτικὰς ἐπιτυχίας καὶ μόνον στὴν καταδίωξιν τοῦ ἀσύλληπτου «Λωποδύτη-Φάντασμα» σημειώσας ἀποτυχία. Ἐλπίσω μιὰ μέρα νὰ μᾶς τὸν κοιτάξῃς καὶ αὐτὸν μὲ τὴς χειροπέδες στὰ χέρια. Ὡστόσο, δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει τώρα ὁ διαβολικὸς αὐτός καὶ ἡ σύλληψίς του. Ἐκείνο πού μᾶς ἐνδιαφέρει, ἐκείνο πού ἐπείγει, ἐκείνο πού πρέπει ὅλοι μᾶς νὰ τὸ θεωρήσουμε ζήτημα φιλοτιμίας, εἶναι ἡ ἀνακάλυψιν καὶ ἡ σύλληψιν τοῦ μυστηριώδους «Μαύρου Δράκου» καὶ τῆς σπείρας του ὁλόκληρης!

Ἀς ἀφήσουμε Σούμερ τὸν ἥσυχον τὸν ἐπίταλτον σου νὰ σκαρῶσῃ τὴς φάσεις του ἐναντίον μας, ἐναντίον σου ἰδίως. Κύτταξε πῶς θὰ μᾶς φέρῃς τὸν «Μαῦρο Δράκο» καὶ τὴν σπείρα του μὲ τὴς χειροπέδες στὰ χέρια!

Ὁ διάσημος ἀστυνομικὸς σκέφθηκε λίγες στιγμὲς καὶ ῥώτησε:

—Υπάρχει καμιά ἐκβιαστικὴ ἐπιστολὴ τοῦ «Μαύρου Δράκου»;

—Υπάρχουν ἀρκετὲς στὸ ἀρχεῖο. Τί τὴν θέλετε;

—Μάλιστα.

Καὶ λέγοντας ἄνοιξε ἕνα περιεργὸν βαλίτσα πού κρατοῦσε στὸ χεῖρ του. Τὸ βαλίτσα αὐτὸ ἦταν χωρισμένον ἑσωτερικὰ σὲ μικρὰ διαμερίσματα. Διαμέρισμα μετὰ διαμέρισμα μολυβδοκόνδυλα, διαμέρισμα μὲ διάφορα μέληνα, ἄλλο διαμέρισμα μὲ πενίτσες καὶ τέλος ἄλλο μὲ ὁλόκληρον δειγματολόγιον φακέλων καὶ χάρτων ἐπιστολῶν.

—Ὡραία, λέει ὁ ἱσπεκτορ Σούμερ. Ἐχέτε τώρα ἕνα φακελάκι διότι μὲ αὐτὰ ἐδῶ πού μεταχειρίζεσθαι ὁ «Μαῦρος Δράκος»;

Ὁ ἀπάλληλος πήρε ἕνα ἀπὸ τὰ φακελάκια πού εἶχε μεταχειρισθῇ ὁ μυστηριώδης κακοποιὸς καὶ ἀφοῦ τὸ ἔψαυσε προσεκτικὰ,

—Μοῦ χρειάζεται μιὰ. Ἐχὼ τὸ σχέδιό μου.

—Ἀληθές;

—Θὰ τὴν στείλω σὲ κάποιον καὶ ἐτσι, βάζοντάς τον ὑπ' αἰτῶν θὰ τὸν ἐξαναγκάσω νὰ μᾶς βοηθήσῃ θέλοντας καὶ μὴ. Εἶναι ἕνας πολυμήχανος τὸν ὁποῖον τὴν συνεργασία θεωρῶ ἀπαραίτητη.

—Ποὺς εἶν' αὐτός;

—Παρακαλῶ νὰ μὴν ἐπιτρέψετε νὰ μὴν ἀπαντήσω ἐπὶ τοῦ παρόντος στὴν ἐρώτησιν.

—Ὅπως θέλετε. Ἐκείνο πού μᾶς ἐνδιαφέρει εἶναι νὰ δοῦμε τὸν «Μαῦρο Δράκο» μὲ τὴς χειροπέδες. Τὸ πῶς θὰ τὰ καταφέρει, εἶναι δική σου δουλειά. Τὸ οὐσιαστικὸν εἶναι νὰ συλληφθῇ ὁ «Μαῦρος Δράκος» καὶ μάλιστα, νὰ συλληφθῇ ταχύτατα γιατί ἡ κοινὴ γνώμη εἶναι ἀναστατωμένη. Τὸ κοινὸ ἀρχισε νὰ ἀμφιβάλῃ γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῆς ζωῆς καὶ τῆς περιουσίας του.

—Θὰ κάνουνε ὅλοι, ὅτι μπορέσουμε σέρε.

—Ὡς πρὸς αὐτὸ ἡ διοίκησις τῆς «Σκότλαντ-Γουάρδ» εἶναι βεβαία.

Ὁ διοικητὴς ἐπέσπευσε ἕνα ἡλεκτρικὸν κουμπὶ καὶ ὕστερα ἀπὸ δυὸ λεπτά ἀκούσθηκε ἕνας διακριτικὸς χτύπος στὴν πόρτα.

—Ἐμπρός!

Ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ φάνηκεν ἕνας ἡλικιωμένος κύριος μὲ γυαλιὰ καὶ μ' ἕνα μολυβδοκόνδυλο στὸ χεῖρ καὶ μαύρες μανσέτες.

—Σημάνετε σέρε;

—Ναί Τζαίρμς. Νὰ μᾶς φέρῃς ὅσες ἔχουμε στὸ ἀρχεῖο ἐκβιαστικὰς ἐπιστολὰς τοῦ «Μαύρου Δράκου».

—Τὴς ἔχετε σὲ δυὸ λεπτά σέρε, ἀπάντησεν ὁ ἀπάλληλος ἐτοιμαζόμενος νὰ φύγῃ γιὰ τὸ ἀρχεῖο.

—Μιὰ στιγμὴ, τὸν σταμάτησε ὁ ἐπιθεωρητὴς Σούμερ. Περιγράφοντάς, εἰδοποιήσατε καὶ τὸν πλαστογράφον νὰ ἔλθῃ ἐδῶ πού τὸν θέλουμε.

—Πολὺ καλὰ μίστερ Σούμερ.

Ὁ ἀπάλληλος ἔφυγε καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο ἐπέστρεψε συνοδευόμενος ἀπὸ ἕναν ἄλλον, ἀρκετὰ ἡλικιωμένον καὶ αὐτόν.

—Ἐχουμε τὸ ὅλον δώδεκα ἐπιστολὰς τοῦ «Μαύρου Δράκου» λέει ὁ ἀπάλληλος τοῦ ἀρχείου ἀφῆνοντάς τις στὸ τραπέζι.

—Διὰ τί τὴν ἐπιστολὴν πού χρειάζεσθε μίστερ Σούμερ, τὸ ἐπέστρεψεν ὁ διοικητὴς τῆς «Σκότλαντ-Γουάρδ».

Ὁ ἀστυνομικὸς ἔψαξε μέσα στὶς δώδεκα ἐπιστολὰς, βρῆκε μιὰ στὴν ὁποία δὲν ὑπῆρχε τὸ ὄνομα τοῦ παραλήπτον καὶ στράφηκε πρὸς τὸν ἀπάλληλον πού εἶχε φέρει ὁ ἀπάλληλος τοῦ ἀρχείου.

—Φέρετε τὰ συνεργά σας;

—Μάλιστα.

Καὶ λέγοντας ἄνοιξε ἕνα περιεργὸν βαλίτσα πού κρατοῦσε στὸ χεῖρ του. Τὸ βαλίτσα αὐτὸ ἦταν χωρισμένον ἑσωτερικὰ σὲ μικρὰ διαμερίσματα. Διαμέρισμα μετὰ διαμέρισμα μολυβδοκόνδυλα, διαμέρισμα μὲ διάφορα μέληνα, ἄλλο διαμέρισμα μὲ πενίτσες καὶ τέλος ἄλλο μὲ ὁλόκληρον δειγματολόγιον φακέλων καὶ χάρτων ἐπιστολῶν.

—Ὡραία, λέει ὁ ἱσπεκτορ Σούμερ. Ἐχέτε τώρα ἕνα φακελάκι διότι μὲ αὐτὰ ἐδῶ πού μεταχειρίζεσθαι ὁ «Μαῦρος Δράκος»;

Ὁ ἀπάλληλος πήρε ἕνα ἀπὸ τὰ φακελάκια πού εἶχε μεταχειρισθῇ ὁ μυστηριώδης κακοποιὸς καὶ ἀφοῦ τὸ ἔψαυσε προσεκτικὰ,

ΚΟΠΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

“ΜΙΚΡΟΥΛΕΣ.”

Μιά αναγνώστριά μου υπογραφομένη «μικρούλα» μου γράφει την μεγάλη λύπη και στενοχώρια που αισθάνεται, επειδή όλοι την θεωρούν δεκαέξ, δεκαεπτά ετών, αν και αυτή έχει κλείσει τα δεκαεννέα. Και καταστάς πολλές φορές να κλαίει πικρά μόνο και μόνο επειδή την χαρακτηρίζουν μικρούλα ή κοριτσάκι.

Θα ήθελα να γελάσω με το γράμμα της μικρής μου φίλης αν δεν ήταν τόσο συγκινητικά γραμμένο. Φαίνεται ότι είναι πραγματικά παιδί για να θεωρηθεί λάττωμα αυτό, που όλοι έμεις — που περάσαμε δυστυχώς τα είκοσι — θεωρούμε ένα σπουδαίο προσόν.

Δεν υπάρχει κανείς, απολύτως κανείς λόγος να στενοχωρηθεί ή επιστολογράφος. Ο καιρός περνά τόσο γρήγορα που δεν θα προφθάσει και η ίδια καλά-καλά να καταλάβει πόσο ασημαντή και αδικαιολόγητη είναι η στενοχώρια της.

Δεν υπάρχει τίποτα ωραιότερο από τα παιδικά και νεανικά μας χρόνια το μόνον κακό είναι ότι καταλαβαίνουμε την αξία τους μονάχα όταν είναι πια άργα. Θα συμβούλευα ακόμη την νεαρή μου φίλη να μη ντύνεται μεγαλόστικα, όπως μου γράφει, γιατί είναι άρκετά αντιπαθητικό το θέαμα ενός κοριτσιού που θέλει να παραστήσει την μεγάλη.

Μου γράφει ακόμη να την παρηγορήσω· θα το έκανα αυτό ευχαρίστως αν εύρισκα ότι υπάρχει κανένας πραγματικός λόγος να είναι απαρηγορήτη. Άλλα πώς μπορεί να συμβαίνει αυτό. Όταν έχει στα χέρια της ένα από τα ωραιότερα δώρα των θεών: τα δεκαεννιά της χρόνια (αν φαίνονται και δεκαεπτά, ακόμη καλλίτερα!). Της εύχομαι μόνο να αντιληφθεί όσο είναι καιρός την αξία του δώρου αυτού και να μην το παραγνωρίζει όπως κάνει σήμερα.

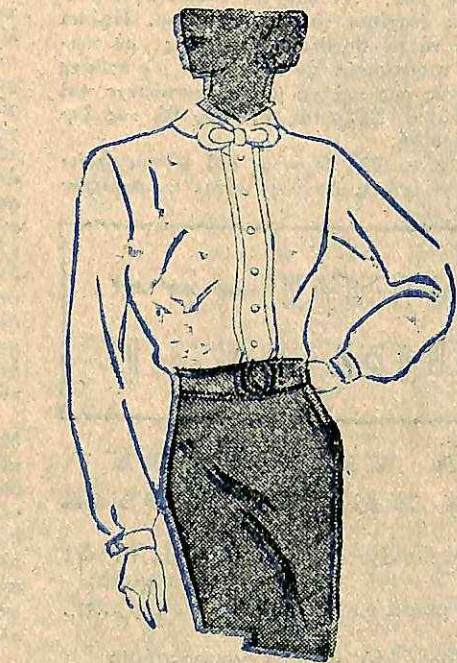
ΛΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

ΤΑ ΝΕΑ ΤΑΓΙΕΡ

Το πιο κατάλληλο ένδυμα για την εποχή που μας έρχεται είναι τα ταγιέρ. Σημειώνουμε, ακριβώς την μεταβατική εποχή που χωρίζει την καλοκαιρινή μόδα από την χειμερινή. Οι μεγάλοι ραπτικοί οίκοι του Παρισιού λανσάρισαν ήδη τα νέα μοντέλλα που παρουσιάζουν μία έντελως καινούργια γραμμή.

Για το σπέρ, για το ταξίδι, για το πρωί,

Μιά χαριτωμένη μπλούζα από κρέπ ντε οίν ή κρέπ ντ' Άλμπέν.

μπλουζες από ζέρσε μονόχρωμο σε πολύ ζωηρό τόνο όμως. Στις μπλουζες αυτές θα δοθούν διάφορες διασκευαστικές ενκρουσασίες, όπου ο ούρανος και τα σημεία του ζωδιακού θα παίξουν μεγάλο ρόλο. Η φοβόστα, εφαρμοσμένη στη μέση ή στους γοφούς, φαρδώνει προς τα κάτω. Η τελευταία μόδα μας παρουσιάζει πολύ πρακτικές φούστες, είτε καθ' ολοκληρίαν πλισσαρισμένες είτε με μία κουφόπιετα εμπρός ή πίσω που επιτρέπει στα πόδια εύκολο περπάτημα.

Τα απογευματινά ταγιέρ έχουν ως κύριο χαρακτηριστικό ζακέττες μακρυνές σε σχήμα τυνίκ οι οποίες είναι χαριτωμένες και κολακεύουν πολύ. Μερικοί μεγάλοι ράπτες τοποθετούν στο πίσω μέρος των ζακεττών αυτών μία γούνα σε σχήμα

θα δοώμε ταγιερ με καρρώ μικρά είτε μεγάλα, με ζακέττες ίσιες ή μίμακρες. Οι ζακέττες αυτές έχουν πιέττες σιδε-

ρωμένες στην πλάτη, ρεβέρ άρκετά ύψηλά και ένα γιακά πολύ απλό, πολύ ίσιο. Πρός το παρόν, έχουν ελάχιστη γαρνιτούρα από γούνα αν και συνήθως λίγο ραγκοντέν ή άστρακάν γαρνίρει τόν γιακά και υπογραμμίζει τις τσέπες και τα ρεβέρ. Συχνά μία μακρυά μπάντα γούνινη, κλείει εμπρός την ζακέττα από τόν γιακά ως κάτω.

Τα ταγιέρ αυτά θα συνοδευθούν με

«πούφ». Έξ άλλου κατά γενικών κανόνων, το φάρδος συγκεντρώνεται πίσω.

Και τώρα άς αναφέρουμε τα χρώματα που προτιμώνται: το χρώμα του χαλκού, το σκούρο άκρ, το βιολε κ.τ.λ. Όσον άφορ ά τα ύφασματα θα προτιμήσετε άσφαλώς την ντυβετίν, τόν ντρά και φυσικά τόν βελούδο, που ξαναβρίσκομε πάντα με μινάλη ευχαρίστηση.

□ □

ΚΟΥΖΙΝΑ

Μουσταλευριά.— Έπειδή είναι η εποχή του μούστου, είναι καλό να εξηγήσουμε στις αναγνώστριές μας, πώς γίνεται η καλή μουσταλευριά:

Άφού καθαρίσωμε τόν μούστο με στάκτη όπως συνήθως τόν τρεγγίζουμε και βάζουμε να βράση. Άκολουθως ρίχνουμε μέσα τόν σιμυγάλλι (8 ποτήρια μούστου 1 σιμυγάλλι), ανακατεύοντας διαρκώς με μία ξύλινη κουτάλα. Όταν πήξη λίγο ρίχνουμε καρύδια κομμένα σε τέσσερα εξακολουθώντας τόν ανακάτωμα ώσόντου άρχισή να κάνει φούσκες και να πήξη καλά.

Τότε σεργίρωμε σε πιάτα ή πιατέλες και ρίχνουμε από κοπανισμένα καρύδια, σιγάμι και κανέλλα.

Μπορεί να γίνη ή μουσταλευριά και με νισσέτ ή κόλλα, αλλά είναι προτιμότερο τόν σιμυγάλλι.

ΦΡΑΤΖΟΛΙΤΣΕΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΕΣ

—1 μεγάλο φλυτζάνι άλεύρι 2 μεγάλα φλυτζάνια ψίχουλα παγιάτικου ψαμιού, 1½ μεγάλο φλυτζάνι γάλα, 2 αυγά, 1 κουτάλι σούπας δούτυρο, 2 κουταλάκια μπέικιν πάουντερ, λίγο άλάτι.

Μουσκεύουμε τόν ψίχουλα σε κρύο γάλα 10 λεπτά, προσθέτουμε τόν άλεύρι, τήν πάουντερ, τόν άλάτι, τόν αυγά κτυπημένα, κατόπι τόν λυωμένο δούτυρο και τόν ανακατεύουμε όλα μαζί. Θερμαίνουμε φορμάρια βουτυρωμένα και γεμίζουμε με τόν μίγμα. Τα ψήνουμε 25 λεπτά της ώρας σε σφούρη 204 βαθμών.

□ □

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

—Δεν πρέπει ν' ανακατεύετε ποτέ γάλα πρωινό, με άπογευματινό, γιατί θα κόψη.

—Δεν πρέπει ποτέ να κρατήτε φαγητό μαγειρεμένο μέσα σε κασιτερωμένο άγγειον, διότι αν τύχη σε κάποιο μέρος να είναι άκασιτερωτο και δεν τόν προσέξετε, μπορείτε να πάθετε από θανάσιμη δηλητηρίαση.

□ □

Πώς να καθαρίζουμε τόν λαϊνάξ.—Τόν λαϊνάξ έχουν τόν κακό να χάνουν τήν όμορφιά τους όταν πλυθούν. Ένας τρόπος να τόν άποφύγουμε αυτό, είναι να βράσωμε 100 δράμια φασόλια ξηρά σε 1½ όκω νερό κι' άφού βράσουν δυό ως δυόμισι ώρες να τόν περάσωμε και με αυτό τόν πολτό να πλύνουμε τόν λαϊνάξ. Έπειτα τόν ξεβγάξουμε καλά και θα ίδούμε πώς τόν ύφασμά μας

σεηίδες

έπηρε την καινούργια του όψη.

Πώς να καθαρίζουμε τόν μεταξωτό άπό μελάνι.—Βουτούμε σε καθαρό νερό τόν ύφασμα, άφήνωμε λίγη ώρα και ύστερα τόν τρίβουμε. Η μελανιά θα φύγη και τόν ύφασμα δεν θα έχη πάθει τόν παραμικρό.

Πώς να καθαρίζουμε τόν λεκέδες άπό καφέ.—Γιά ύφασμα λινό χρειάζεται πρώτα ένα πλύσιμο με κρύο νερό. Έπειτα ένα καλό σαπούνισμα. Για πιδ ντελικάτο ύφασμα χρησιμοποιούμε έναν κρόκο αινού κτυπημένο μέσα σε λίγο νερό.

Άν θέλετε να καθαρίσετε σκούρο φόρεμα μεταξωτό ή μάλλινο βουτήξτε τόν σε νερό με ξύδι και αφήστε τόν να μισοστεγνώση. Ύστερα τόν σιδερώσετε από τήν άνάποδη και θα ίδητε ότι γίνεται σάν καινούργιο.

Τόν μεταξωτό που είναι λεπτεπίλεπτα: ζωρέξτε, μουσλίνα κτλ. καθαρίζονται αν τόν βουτήξουμε σε καθαρή βενζίνη και τόν άπλώσωμε χωρίς να τόν στύψουμε. Τόν σιδερώμα περιττεύει.

Γιά να διατηρούνται οι κάλτσες σας, μόλις τις άγοράσετε βουτήξτε τις σε χλιαρό νερό κι' αφήστε τις μισή ώρα. Ύστερα άπλώστε τις και κατόπιν τις χρησιμοποιείτε.

□ □

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

ΤΟ ΣΤΗΘΟΣ

Συνεχίζοντας σήμερα τήν περιγραφή τών διαφόρων ατελειών τού στήθους, θα σάς γράψω για τήν πιδ αίσθητική και τήν πιδ δυσκολοθεραπευτή, μά δυστυχώς και τήν πιδ συχνή ατέλεια: τήν υπερτροφική ανάπτυξη τών μαστών.

Τόν αίτια που τήν προκαλούν είναι ή παρामीληση τών κανόνων τής υγιεινής άπό παιδικής ηλικίας, κανόνων για τούς όποιους σάς έγραψα σε προηγούμενο μου άρθρο (εισπνοαί, έλαφρές γυμναστικές άσκήσεις για τήν ανάπτυξη τού θώρακος, τοπική περιποίηση κλπ.), ή μη συγκράτηση από νεαράς ηλικίας τών μαστών με άνάλογο στηθάδεσμο, οι άκανόνιστες μαλάξεις προς θεραπευτικό σκοπό, ή μη λήψη μετά κάθε γαλουχία τών ενδεικνυόμενων μέτρων (καταπλάσματα ριζαλεύρου, έπαλείψεις έλαίου κ.λ.π., όπως σάς έγραψα στο προηγούμενο φύλλο) και τέλος ή ιδιοπάθεια κι' ή υπερβολική τάσις τού άτόμου προς συσσώρευση λίπους στους μαστούς.

Αυτές είναι οι συννηθέστερες αιτίες που προκαλούν τήν υπερμέτρο κι' άκαλαίσθητη ανάπτυξη τού στήθους που τόνσον ζημιώνει τόν γυναικείον σύνολον.

Τόν φυσιολογικό, καθώς είπαμε στήθος, συντελεί πολύ στην γενική ωραιότητα τού προσώπου, γι' αυτό δε κι' οι άρχαίοι καλλιτέχναι φρόντιζαν να δώσουν τόν καλλίτερο σχήμα στο στήθος τών αγαλμάτων για να κάνουν τόν έργο των περισσότερα εντύπωση.

Σήμερα με τās προόδους τής αισθητικής πολλά μπορούν να έπιτευχθούν, ως προς τόν μετασχηματισμό τού στήθους. Δυστυχώς δε

ή υπερμέτρος ανάπτυξη τών μαστών δεν άπαντάται μόνον σε γυναίκες μεγάλης ηλικίας, αλλά παρουσιάζεται και πολύ συχνά μάλιστα και σε νεαρά κορίτσια από τού 15 έτους.

Η ανάπτυξη αυτή όφείλεται άφ' ενός στην ιδιοπάθεια τής παθούσης κατά τήν όποία παρουσιάζεται πρόωρος τάσις υπερτροφίας τών μαστικών αδένων και άφ' έτέρου στην έναπόθεση και συσσώρευση λίπους έξαιρετικώς στους μαστούς, όπως σ' άλλα μέρη τού σώματος, όπως π.χ. στους γλουτούς, στην κοιλιά, στον αυχένα κ.λ.π.

Η τάση αυτή τού οργανισμού έπαυξάνεται από τήν μη έγκαιρη λήψη τών αναγκαίων φροντίδων από παιδικής ηλικίας προς περιορισμόν τού κακού (σουτιέν, τοπική υγιεινή κλπ.), και συνήθως ή τοπική υπερλίπωση έπιφέρει αύξηση τού βάρους τών μαστών, οι συνδυετικοί των ίστωι χαλαρούνται, τόν δέρμα που τούς περικαλύπτει έξωτερικώς δεν μπορεί να συγκρατήσει καλά τήν βαρεία μάζα, και τόν στήθος πέφτει. Άνάλογο φαινόμενο παρουσιάζεται και στις παχύσαρκες γυναίκες.

Έξ άριστων προς τόν δεξιό: ένα όμοιο άνόσμιλ. Η ζακέττα γίνεται από λαϊνάξ σκουφέτο κίτρινο και μαρρόν.—Μπλούζα από ζέρσε μεταξωτό με ένα έμπλεκάν πλισσοεικό σκουφά από λαϊνάξ φανταζί.—Μοντέρνο ταγιέρ από μονόχρωμο ντρά με σε και φούστα σκουφά από λαϊνάξ φανταζί.—Μοντέρνο ταγιέρ από μονόχρωμο ντρά με γιακά σηκατό.—Κομψότατο άν σάμπλ τρουά-κάρ από λαϊνάξ.

Είναι λοιπόν δυνατός ό μετασχηματισμός τού στήθους ή ή σημαντική βελτίωση και ό περιορισμός τού κακού; Μάλιστα. Με τās προόδους που έχει κάνει ή αισθητική, έπιτυγχάνονται άριστα άποτελέσματα, άρκει ν' άπειθούνται οι πάσχουσες σε ειδικούς ιατρούς, που είναι οι μόνοι ίκανοί να τούς βοηθήσουν, κατόπιν εξέτασως, και διαγνωσσεως τών πραγματικών αιτίων τής παθήσεως.

Κάποτε τόν γεννητικά όργανα είναι σε κακή κατάσταση (άνεπαρκεια, αίμορραγίες, τελεία έλλειψη έμμηνων, μολύνσεως κ.λ.π.), όποτε ή πάσχουσα πρέπει να υποβληθή στην κατάλληλη θεραπεία, γιατί άλλωώς και ή τοπική θεραπεία τών μαστών, δεν μπορεί να δώση κανένα πραγματικό άποτέλεσμα. Γενικώς όμως χρειάζεται και σημαντική έπιμονή κι' ύπομονή στην εκτέλεση τών διδομένων συμβουλών, γιατί μόνον κατόπιν μακράς και έπιμονης έφαρμογής των, άρχίζουν να φαίνονται έκδηλα άποτελέσματα. Γι' αυτό συνιστώ άπόλυτο ύπομονή για να έχουμε άποτέλεσματα λαμπρά να μη ζητάτε δε σε περιπτώσεις δύσκολες άποτέλεσματα μέσα σε λίγες μέρες. Ούτε και να άπελπίζεσθε αλλάζοντας συνεχώς κούρες ή παραμελώντας τις συμβουλές τού γιατρού σας, να είσθε δε βέβαιες ότι θα ίδητε τήν εκπλήρωση τού διακαούς πόθου σας.

Γιά τήν θεραπεία τής υπερβολικής ανάπτυξεως τών μαστών υπάρχουν δυό μέθοδοι: ή αναίματος με τήν χρήση ειδικών αλοιφών για τήν τοπική διάλυση τού λίπους ή με όρμονοθεραπευτικές σκευασίες για τήν τόνωση τών μαστών, με ήλιοθεραπείας ή ήλεκτροθεραπείας κ.λ.π. και ή χειρουργική αισθητική μέθοδος.

Άλλά για αυτό στο έπόμενον φύλλον.

Δερματολόγος Γ. Μ. ΑΔΑΔΣ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΣΕ ΕΠΤΑ ΓΡΑΜΜΕΣ

Το μεγαλύτερο λιμάνι του κόσμου είναι του Σίδνεϋ, στην Αυστραλία. Έχει επάνω 14.000 αγγλικών τετραγωνικών μιλίων, δηλ. εκτείνεται σε έκταση πάνω από 36.944 τετραγωνικών μέτρων. Είναι σαν να λέμε μια αληθινή εσωτερική θάλασσα, θάλασσα όμως... με όλα τα κομφορ!

Η πρώτη ύπηρεσία δακτυλίων αποτυπωμάτων συντεστήθηκε στο Παρίσι το 1880. Και όμως, το σύστημα αυτό ήταν γνωστό στους Κινέζους... χιλιάδες χρόνια πριν. Οι Κινέζοι ζητούσαν τότε το αποτύπωμα του αντίχειρος αντί υπογραφής που ήταν πράγμα άγνωστο ακόμη.

Δα φαντάζεστε ίσως ότι η ραβδοσκοπία, ή αναζήτηση δηλ. υπογείων νερών με την ράβδο του ραβδοσκόπου, είναι μοντέρνα εφευρέσεις. Έν τούτοις υπήρχαν ραβδοσκόποι από τον 15ο αιώνα, οι πρώτοι δε ραβδοσκόποι υπήρξαν, όπως λένε Γερμανοί.

Το σασουνι όταν πρωτοφάνηκε δεν χρησιμοποιήθηκε για πλύσιμο, αλλά για να γυαλίζουν οι τρίχες του κεφαλιού. Την εποχή εκείνη οι άνθρωποι φρόντιζαν πολύ να είναι λουσαρισμένοι παρά καθαροί. Αργότερα... ανεκάλυψε ο πραγματικός προορισμός του σασουνιού.

Ένας χορευτής, ο οποίος χόρευε μαζί με την ίδια ντάμα επί μια ώρα, είχε την υπομονή να μετρήσει τους γύρους που έκαναν μαζί κατά το διάστημα αυτό. Αϊ, λοιπόν, μετρήσε 9.700 γύρους μικρούς και 69 μεγάλους γύρους όλης της αιώσης. Δηλ. έκαναν 97 γύρους το λεπτό.

Η γέφυρα από τοιμένο με το μεγαλύτερο τόξο του κόσμου δεν βρίσκεται αυτή την φορά στην Αμερική, αλλά στην Εύρωπη, στην Γαλλία. Είναι η γέφυρα του Ρόρ-Γκινγιόν, στον Σηκουάνα, σε απόσταση 70 χλμ. από το Παρίσι, που το τόξο της έχει μήκος 161 μ.

Οι Άγγλοι για να μην είναι ορατά τα υποβρύχια τους από τον εχθρό μέσα στο νερό τα έβαψαν αναλόγως το χρώμα της θαλάσσης στην οποία είναι προωρισμένα να δράσουν. Έτσι τα υποβρύχια του Ατλαντικού είναι γκριζοπράσινα, της Μεσογείου μπλε-ροζ και της Ερυθράς... μαύρα.

Ξέρετε από πότε μπήκαν σε χρήση τα ηχογράφημα; Από τον 16ο αιώνα. Τα χρησιμοποιούσαν δε στην αρχή μόνο για το φρούτο. Τα κουτάλια ήταν γνωστά πολύ πρωτίτερα. Τα ήξεραν οι Φαραώ, στην Αίγυπτο, αλλά τα είχαν όχι για να τρώνε παρά... για την τουαλέτα τους.

Όπως είναι γνωστό, τα ωδικά πουλιά δεν κελαιδούν παρά μόνον το καλοκαίρι ή με καλόν καιρό. Έν τούτοις, υπάρχει και ένα είδος, πουλιό ού, της οικογένειας της τσίχλας, που δεν σταματά ούτε τον χειμώνα. Το πουλί αυτό βρίσκεται σε όλα τα δάση της Εύρωπης.

ΑΡΧΕΙΟ ΤΩΝ ΣΤΑΡ

Ζάκ Μωρὺ

Καταγωγὴ.— Ο Ζάκ Μωρὺ γεννήθηκε στις 20 Ἀπριλίου τοῦ 1897 ἀπὸ γονεὶς παρισινοὺς ἡθοποιοὺς. Ἡ μητέρα του εἶναι ἡ Λωρὰνς Ντυλὺκ τοῦ Ὀντεόν. Ἡ διεύθυνσις τοῦ Ζάκ εἶναι: 18, rue Ernest-Delois Neuilly.

Ἰδιαιτέρα χαρακτηριστικὰ.— Ὑψος: 1.73 μ. Βάρος: 68 κιλά. Μαλλιά: καστανὰ ὀνυλέ. Μάτια γαλανά. Πιστεύει ὅτι ἔχει πολλὰ ἐλαττώματα, ἀλλὰ ἡ ἐλλείψις καλῆς μνήμης ποὺ τὸν χαρακτηρίζει, τὸν ἐμποδίζει νὰ τὰ θυμῇ ὅλα γιὰ νὰ τ' ἀπαριθμήσῃ. Τοῦ ἀρέσει ἡ κωπηλασία. Ἐπίσης τὸ τένις. Ἐχει τὴν ἐντύπωσιν ὅτι εἶναι ἕνας πραγματικὸς ἀθλητὴς ὅταν κυβερνᾷ ἕνα ἱστιόφορο. Ἀγαπᾷ τὸ γαλάζιο χρώμα σὲ ὅλους τοὺς τόνους του, καὶ λέγει ὅτι θὰ εἶναι μιὰ ἀνάμνησις τοῦ πρώτου ἐπαγγέλματός του, ὅταν ἦταν διακοσμητὴς, γιὰτὶ τὸ μπλε ἔχει μεγάλες διακοσμητικὲς ἰδιότητες.

Ἡ ζωὴ του.— Σπουδάζει στὸ κολλέγιο τοῦ Σαιν-Ζερμαίν-ἀν Λαί. Διακρίνεται στὴν ἱερογραφία καὶ στὸ ἄλμα εἰς ὕψος. Γιὰ τ' ἄλλα μαθήματα ἀρνείται κατηγορηματικὰ νὰ δώσῃ πληροφορίες. Ἐγγράφεται στὴ σχολὴ «Διακοσμητικῶν Τεχνῶν» ὅταν κηρύσσεται ὁ πόλεμος. Κατατάσσεται ἀμέσως. Προσβάλλεται ἀπὸ τὰ ἀσφυξιογόνα. Ἀπολύεται ἀργότερα «μὲ τὰ συνθησπεύοντα παράπονα» ὅπως λέει μὲ μεγάλη μετριοφροσύνῃ. Ἀντιλαμβάνεται τότε ὅτι ἡ διακοσμητικὴ εἶναι μὲν καλὸ ἐπάγγελμα, ἀλλ' ὅτι ἔχει μεγαλύτερη κλίση πρὸς τὴ σκηνὴ καὶ γίνεται φιγκυράν στὸν κινηματογράφον. Σὲ λίγο ντεμπουτάρει στὸ θέατρο μὲ μεγάλη ἐπιτυχία ἐπὶ δέκα ἔτη καὶ ξανάρχεται ὕστερα στὸν διημιόλυντα ὡς ἀνεγνωρισμένος πᾶ ἡθοποιός. Ὅταν ἀναπαύεται ὁ Μωρὺ ἀσχολεῖται καὶ πάλι μὲ τὸν κινηματογράφον γιὰ τὸν ὁποῖο γράφει σενάρια καὶ διαλόγους. Γιὰ νὰ εἰμαστε ἐλλεικρινεῖς γράφει ἄπ' ὅλα, ἐκτός ἀπὸ ἐπιστολὰς— πρὸς γνῶσιν τῶν θαυμαστῶν καὶ θαυμαστῶν του.

Τὰ φίλμ του.— «Ὁ δρόμος τοῦ Παραδείσου. Τὸ κίτρινο σπῆ τοῦ Ρίο. Ἀγάπη καὶ καθόλιν, Γύρω ἀπὸ μιὰ ἀνάκριση. Μόνον ψέμματα. Ἄν θάλλης... Κατ' εὐθείαν στὴν καρδιά. Τὸ ταξίδι τοῦ κυρίου Παρισόν. Κατάπτωσις. Ἐνας χρυσὸς ἄνθρωπος.

ΑΙ ΣΥΝΕΧΕΙΑΙ ΜΑΣ

Ἰζάγκ Ταπαλές

(Συνεχία ἀπὸ τὴ σελίδα 30)

λα, τώρα, νὰ θαλῶσω τὸ πνεῦμα ἀπὸ τὴν μελέτη τῆς Τέχνης. Ἀηδόνια γλυκόλαλα κελαηδοῦσαν μέσα μου... Ἡ δασκάλα τοῦ τραγουδιοῦ φάνηκε ἐνθουσιασμένη μαζί μου. Μὲ δίδαξε μὲ στοργή. Τὴν συγκινοῦσε ἡ σκέψις ὅτι εἶχα κάνει ἕνα τόσο μακρυνὸ ταξίδι γιὰ νὰ διδαχθῶ τὸν πολιτισμὸ τῆς Δύσεως... Κι' ἐγώ, ἐνοιωθὰ μέσα μου τὴν φλόγα τῆς μορφώσεως, τῆς δημιουργίας... Ἡ Τέχνη... αὐτὴ ἦταν στὸ ἐξῆς ἡ ζωὴ μου...

Βρῆκε τὸν προορισμὸ τῆς ἡ μικρὴ «μεθυσμένη πεταλουδίτσα»... Κι' ἡ Τέχνη, κοντὰ στὸ μεγάλο ταλέντο, δὲν τῆς φάνηκε καθόλου φειδωλή. Ἰσα-ἰσα, ποὺ τὴν παραχαϊδεῖ με τὴς εὐνοίης της. Ἀπ' τὴν πρώτη στιγμῇ, ἡ Ἰζάγκ (ὄνομα λουλουδιοῦ: Λουίζα) ἐπεδλήθη στὸ κοινόν. Κι' ὅχι μόνον στὸ ἰταλικὸ ποὺ τὴν ἐπευφήμησε πρώτο: ἀλλὰ σὲ ὅλη τὴν Εὐρώπη, ὅπου κι' ἂν πῆγε ἡ γοητευτικὴ Μπάτερφλαϋ, δάφνες στῶν νονταν στὸν δρόμο τῆς γιὰ νὰ περάσῃ...

Καὶ τὸν σύζυγό της — γιὰτὶ εἶναι παντρεμένη ἡ Ἰζάγκ — τὸν ὀρκιστοῦν... στὸ θέατρο! Ἐνας νεαρὸς σπανιόλος, τενόρος τὸ ἐπάγγελμα, τὴν ἄκουσε νὰ τραγουδᾷ στὸ θέατρο «Ντονιζέττι» τοῦ Μιλάνου. Καταγοητευτικῇ, συγκινητικῇ καὶ στὸ φινάλε, πῆγε νὰ τὴν συγχαρῇ... συναδελφικά. Αὐτὴ ἦταν ἡ γνωριμία τοῦ ζεύγους. Ἀντελήφθησαν ἀμέσως ἀμφότεροι πὼς οἱ φωνὲς τους ταίριαζαν μιὰ χαρὰ: πριμαντόνα ἐκείνη, τενόρος ἐκεῖνος. Γιὰτὶ νὰ μὴν ταιριάζουν κι' οἱ χαρακτήρες τους;

...Εἶδα τὸ ζεῦγος τόσο ἀγαπημένο, τόσο εὐτυχισμένο, ποὺ μποροῦ νὰ σὰς θεβαιώσω ἀνεπιφυλάκτως πὼς ταιριάζουν σὲ ὅλα!

Ἡ «μεθυσμένη πεταλουδίτσα» πέταξε καὶ πετᾷ σ' ὅλο τὸν κόσμον. Παράδειση ὅμως «πεταλουδίτσα» ποὺ ὅχι μόνον ἡ ζωὴ της, ἀλλὰ κι' ἡ δόξα της ἀκόμα δὲν ἔχουν τίποτα τὸ ἐφήμερο...

Μὴν νομίζετε πὼς ἡ Ἰζάγκ γυρίζει παντοῦ δοξάζοντας μόνον τὸν ἑαυτὸ της. Κάθε ἄλλο: εἶναι γιανπωνέζα καὶ τιμὰ τὰ χρώματα — τὰ ὁμορφα χρώματα τῶν λουλουδιῶν κήπων — τῆς πατρίδος της. Τῆς πατρίδος της ὅπου δὲν ξαναγύρισε ἀφ' ὅτου ἔφυγε γιὰ νὰ γνωρίσῃ τίς ἄλλες γοητείες ἔχει ὁ κόσμος...

Φεύγοντας ἀπὸ μᾶς, ἡ Ἰζάγκ θὰ πᾶ νὰ τραγουδῇ στὸ Λονδίνο. Ὑστερα, στὴν «Οπερά-Κωμικὴ» τοῦ Παρισιοῦ. Τέλος, στὸ Βερολίνο. Ὅχι «τέλος». Γιὰτὶ ὅταν τελειώσῃ τὸ διετὲς συμβόλαιο ποὺ ἔχει γιὰ τὴν Εὐρώπη, τότε θὰ ξαναδοῦν οἱ δικὴ της, τὴν «μεθυσμένη πεταλουδίτσα» νὰ ξαναπετάξῃ στοὺς μυρωμένους γιανπωνέζικους κήπους, θ' ἀκουστοῦν «τ' ἀηδόνια ποὺ νοιώθῃ μέσα της» νὰ σκορποῦν μελωδίες ποὺ θὰ βυθίσουν σὲ ἔκσταση τοὺς ἀπαθείς κατόικους τῆς φωτεινῆς χώρας τοῦ Ἀνατέλλοντος Ἡλίου...

ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ

Γιὰ νὰ διασκεδάσετε

ΝΕΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

ΕΝΑΣ ΚΛΕΦΤΗΣ ΠΟΛΥ ΕΞΥΠΝΟΣ

Ὁ κ. Μαρτὲν λέγει στὸν ἀνεψιὸ του:

—Χθὲς βράδυ, εἶχα βάλει ἕνα καποτάρι-κο σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ τραπέζι καὶ τώρα δὲν τὴ βρίσκω. Μήπως τὸ εἶδες;

—Ναί, θεῖε μου, τὸ πῆρα ἐγὼ καὶ τῶρα μέσα στὸ βιβλίο ποὺ ἦταν ἐπάνω στὸ γραφεῖο σου.

—Διάβολε! Καὶ ἐπέστρεψα τὸ βιβλίο στὸν φίλο ποὺ μοῦ τὸ εἶχε δανείσει! Τρέχω νὰ δῶ.

Μετὰ μιὰ ὥρα, ὁ κ. Μαρτὲν ἐπιστρέφει καὶ ξαναλέγει τοῦ ἀνεψιοῦ του:

—Μὰ εἶσαι ἀπολύτως βέβαιος ὅτι εἶχες βάλει τὸ ἐκατοστάρικο μέσα στὸ βιβλίο τοῦ φίλου μου; Ψάξαμε μαζί ἀλλὰ δὲν βρήκαμε τίποτα.

—Πῶς, θεῖε μου! Θὰ μπορούσα μάλιστα νὰ σοῦ πῶ καὶ τὸ μέρος ὅπου τὸ εἶχα βάλει: ἦταν ἀνάμεσα στὴν σελίδα 87 καὶ 88.

—Περίεργο! Περίεργο! Θὰ ξαναγυρίσω πάντως στὸν φίλο μου νὰ ψάξουμε πάλι τὸ βιβλίο.

Ἀλλὰ καὶ πάλι ὁ θεῖος ἐπιστρέφει ἄπρακτος. Μὰ καὶ θυμημένος αὐτὴ τὴν φορὰ.

—Ἐλα, λέει ἀγριεμένος τοῦ ἀνεψιοῦ του, ἄφησε τ' ἀστεία, σὺ πῆρες τὸ ἐκατοστάρικο! Καὶ ἔχω τὴν ἀπόδειξη...

Μπορεῖτε νὰ μᾶς πῆτε ποῖα εἶναι αὐτὴ ἡ ἀπόδειξη;

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟ ΕΡΩΤΗΜΑ

Ὁ δοκιμαστής ἐνὸς αὐτοκινήτου κάνει μιὰ δοκιμαστικὴ κούρσα Παρίσι—Νίκαια καὶ ἐπιστρέφει. Ἡ ὅλη διαδρομὴ μετὰ τῆς ἐπιστροφῆς εἶναι 1800 χιλιόμετρα. Κατὰ τὰ 450 πρώτα χιλιόμετρα τῆς διαδρομῆς ἀναπτύσσει ταχύτητα 50 χιλιομ. τὴν ὥρα, κατὰ τὰ ὑπόλοιπα δὲ 450 χλμ. ταχύτητα 70 χλμ. τὴν ὥρα. Τὴν ἐπιστροφή τὴν κάνει μὲ ὁμοιόμορφη ταχύτητα 60 χλμ. τὴν ὥρα.

Ὁ χρόνος τοῦ πηγαίου εἶναι ἴσος μὲ τὸν χρόνον τῆς ἐπιστροφῆς ἢ ὅχι;

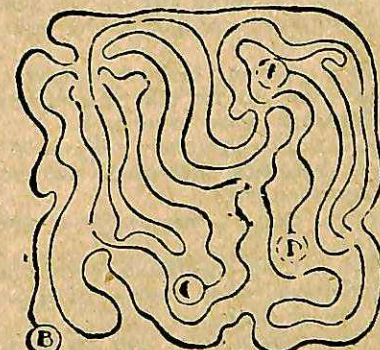
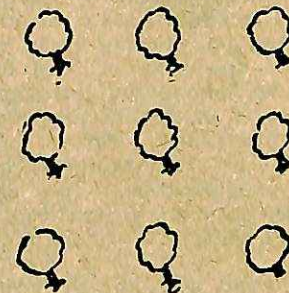
ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΜΑΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΟΥ

ΕἶΝΑΙ ΠΛΟΥΣΙΟΙ :

Ὁ Κώστας ἔχει 80 δραχμές.
Ἡ Ἄννα 120 δρ.
Ὁ Παῦλος ἔχει 40 δρ.
Καὶ ἡ Μαίρη 160 δρ.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ 9 ΜΗΛΙΩΝ

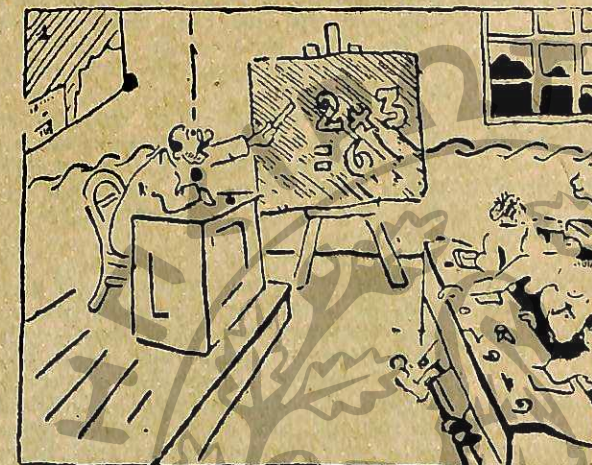
ΛΥΣΙΣ
ΤΟΥ "ΜΙΤΟΥ ΤΗΣ ΑΡΙΑΔΝΗΣ."

Ἡ χρονιά ὑπῆρξε φέτος καλὴ γιὰ τίς μηλιές καὶ ὁ ἰδιοκτήτης τῶν 9 αὐτῶν μηλιῶν, τῶν ὁποίων δημοσιεύουμε παραπάνω τὴν εἰκόνα τρέχει ἀπὸ τώρα τὰ χέρια του γιὰ τὴν συγκομιδῇ. Ἐπειδὴ ὅπως βιάζεται νὰ μαζέψῃ τὰ μήλα του, θέλει νὰ κάμῃ ὅσο τὸ δυνατόν συντομώτερα. Ὅπως δὲ θυμάται ἀπὸ τὸ σχολεῖο ὅτι ἡ εὐθεία γραμμὴ εἶναι ἡ συντομώτερα, ἀπὸ ἕνα σημεῖο σὲ ἄλλο, ἀποφασίζει νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν μιὰ μηλιά στὴν ἄλλη, ἀκολουθώντας τέσσερις μόνον εὐθείες γραμμές.

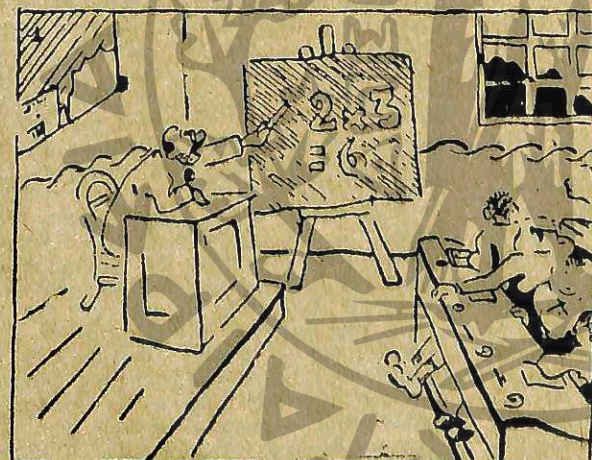
Πῶς θὰ τὰ καταφέρει;
Κυτᾶτε νὰ τὸ βρῆτε ὡς τὴν προσεχῇ ἐβδομάδα, ἀλλοίως... θὰ σὰς τὸ ποῦμε ἐμεῖς!

4^{ON} ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΙΚΟΤΗΤΟΣ

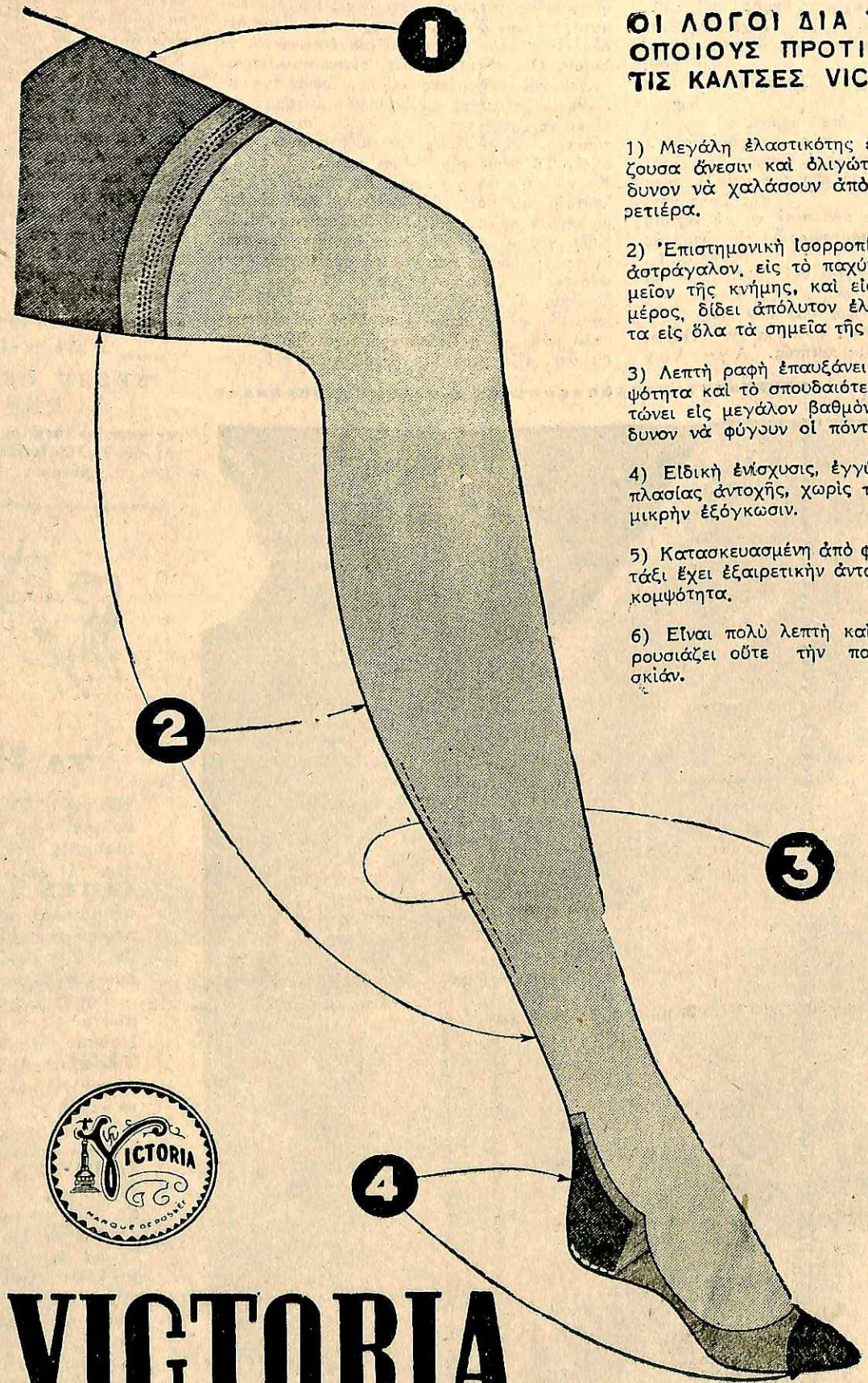
Ἰδοὺ σήμερα καὶ τὸ τέταρτο μᾶς Παιχνίδι Παρατηρητικότητος. Κυτᾶτε προσεκτικὰ καὶ τίς δύο παραπλευρῶς εἰκόνας. Φαίνονται ὁμοίαι. Ἐν τούτοις ἀπὸ τὴν δευτέρῃ λείπουν δύο λεπτομέρειαι τῆς πρώτης. Ποιὲς εἶναι οἱ λεπτομέρειαι αὗται;

Ἡ λύσις στὸ προσεχές.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ 2^{ON} ΠΑΙΧΝΙΔΙΟΥ

Ἡ ἐπάνω εἰκὼν ἔχει τὸ ψάρι μὲ τὸ μάτι του ὅπως πρέπει νὰ εἶναι. Ἐνῶ ἀπὸ τὴν δευτέρῃ λείπει τὸ μάτι. Ἐπίσης στὴν ἐπάνω εἰκόνα καὶ ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὸ σακάκι τοῦ ψαρά, ὑπάρχει ἕνα ἄνθος τὸ ὁποῖο δὲν ὑπάρχει στὴν δευτέρῃ εἰκόνα.

VICTORIA

ΠΟΛΗΣΙΣ ΛΙΑΝΙΚΗ & ΧΟΝΔΡΙΚΗ
ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

ΑΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

**ΟΙ ΛΟΓΟΙ ΔΙΑ ΤΟΥΣ
ΟΠΟΙΟΥΣ ΠΡΟΤΙΜΟΥΝ
ΤΙΣ ΚΑΛΤΣΕΣ VICTORIA**

- 1) Μεγάλη ελαστικότητα εξασφαλίζουσα άνεση και ολιγώτερον κίνδυνον να χαλάσουν από την ζαρετιέρα.
- 2) Έπιστημονική Ισορροπία εις τον άστράγαλον, εις το παχύτερον σημείον της κνήμης, και εις το άνω μέρος, δίδει απόλυτον ελαστικότητα εις όλα τα σημεία της κάλτσας.
- 3) Λεπτή ραφή έπαυξάνει την κομψότητα και το σπουδαιότερον ελαττώνει εις μεγάλον βαθμόν τον κίνδυνον να φύγουν οι πόνοι.
- 4) Ειδική ένσχυσις, έγγύησις τριπλάσιας άντοχής, χωρίς την παραμικρήν έξόγκωσιν.
- 5) Κατασκευασμένη από φυσικό μέλι τάξι έχει έξαιρετικήν άντοχήν και κομψότητα.
- 6) Είναι πολύ λεπτή και δέν παρουσιάζει ουτε την παραμικρήν σκιάν.

ΕΚΑΡΟΜΑΙ

Ἡ «Υπαίθριος Ζωή» ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς Συναυλίας ἔργων Μπετόθεν ὑπὸ τῆς δρχήστρας τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν διευθυνομένης ὑπὸ τοῦ κ. Δ. Μητροπούλου εἰς τὸ θέατρον τῆς Παλ. Κορίνθου ὁργανώνει τὰς ἐξῆς ἐκδρομάς. 1). Ἀπὸ τὸ Σαββατόβραδον 26 τρέχ. εἰς Σικυώνα, 2). Τὴν Κυριακὴν τὸ πρωὶ εἰς Κόρινθον καὶ Ἰσθμίαν. Αἱ τρεῖς ἀνωτέρω ὁμάδες καταλήγουν εἰς τὸν τόπον τῆς συναυλίας τὴν 5ην τὸ ἀπόγευμα. Ἐκτὸς δὲ αὐτῶν ἑτέρα ὁμάς θ' ἀναχωρήσῃ τὴν 2.30' ἀπογευματινὴν τῆς Κυριακῆς κατ' εὐθείαν διὰ τὴν Συναυλίαν. Πληροφορίαι Μέγαρον Μετοχικοῦ 6' δροφος ἀριθ. 40 γ'. Τηλέφ. 28454

Τὸ ἀπαραίτητον

Θέλετε νὰ σωθῆτε ἀπὸ τὰ σπυριὰ τοῦ προσώπου, δέρματος, καλογήρους καὶ τοῦς φρικτοῦς πόνους τῶν; Θέλετε νὰ προλάβετε καὶ νὰ θεραπεύσετε κάθε μόλυνση ποὺ μπορεῖ νὰ προέλθῃ ἀπὸ σπυρὶ, ἀμυγλή, ξύρισμα ἀπαραίτητον νὰ προμηθευθῆτε τὸ τοπικὸν ἐμβόλιον εἰς ἀλοιφὴν Τορονάσσιν (Τοποβαξέν). Πωλεῖται στὰ φαρμακεία δοχ. 16. Διὰ τὴν συγκράτησιν καὶ τόνωσιν τῶν βλεφαρίδων ζητήσατε εἰδικῶς Τορονάσσιν Ophthalmique.

ΣΙΝΔΟΝΟΠΙΑΝΑ βαμβακερὰ δοχ. 19, ἡμίλινα δοχ. 34, διπλῶν κρεβατιῶν δοχ. 38, ἡμίλινα δοχ. 49, σερβίς φαγητοῦ ἡμίλινα δοχ. 235, ἐγγλέζικα δοχ. 475, μαχαιροπήρουνα ἀνοξείδωτα καὶ φθηνά.
Γραφεῖα Ἀντιπροσωπειῶν:
Ἐν Ἀθήναις Μητροπόλεως 22 ἰον πάτωμα (Σύνταγμα).
Ἐν Πειραιεὶ Ἀγ. Κωνσταντίνου 16.

**ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ
ΛΟΡΑΣ**

(Πληροφοροῦμεν τὰς ἀναγνώστριάς μας ποὺ θὰ ἤθελαν παλαιότερα φύλλα, γιὰ συμβουλὲς καὶ καλλυντικά, διὸ θὰ τὰ εὗρουν στὰ γραφεῖα μας). Νοτάρ 15. στὴν κανονικὴ τῶν τιμῶν).

Παραπονιάραν. Λυπούμεθα, ἀλλ' ἀκριβῶς γι' αὐτὸ τὸ λόγο γράφομε σ' ὅσες συνιστῶνται ἀπὸ τὴν παρούσα στήλη στὸν δερματολόγον μας γιὰ τὸν κ. Λαδᾶν γιὰ δωρεὰν ἐξέταση, νὰ τοῦ λέγουν τὸ ψευδώνυμόν των. Ὅταν πρόκειται περὶ δυσκόλου περιπτώσεως ζητῶ πάντα τὴν συμβουλὴ τοῦ κ. Λαδᾶ, ὁ ὁποῖος ἂν δὲν μπορῇ νὰ μορφώσῃ γνώμην ἀπὸ τὴν ἐπιστολή, καὶ ὅταν κρίνῃ ἀναγκαίαν τὴν προσωπικὴ ἐξέταση τότε καλεῖ δι' ἐμοῦ τὴν ἐνδιαφερομένην στὸ λατρεῖόν του ὅπου καὶ τὴν ἐξετάζῃ δωρεὰν μὲν δι' αὐτὰς, ὑποβαλλομένου ὁμοῦ τοῦ περιοδικοῦ στὴν πληρωμὴ τῆς ἐπισκέψεως. Γιὰ τὸν λόγον λοιπὸν αὐτὸν γράφω σ' ὅλες ὁσες τοῦ συνιστῶ γιὰ δωρεὰν ἐξέταση νὰ τοῦ λέγουν τὸ ψευδώνυμόν μετ' ὁποῖον μοῦ γράφουν, διότι κάθε φαρὰ ἀποστέλλεται τοῦ κ. Λαδᾶ κατ'ἀλλοῦς τῶν συνιστομένων ἀπὸ τὴν «Ἑβδομάδα». Γι' αὐτὸ τὸν λόγο ἡρνήθην νὰ σᾶς ἐξετάσῃ, κατ' ἐξαιρέσιν. Ὄστε πηγαίνετε πάλι νὰ τὸν θρῆτε καὶ μόλις τοῦ πῆτε τὸ ψευδώνυμόν σας, θὰ σᾶς ἐξετάσῃ πολὺ εὐχαρίστως καὶ ἀπολύτως δωρεάν.

Δυστυχισμένη. Δυστυχῶς δὲν μπορῶ ἀπὸ τῆς στήλης μου νὰ σᾶς ἀπαντήσω λεπτομερῶς ἐπὶ τῆς παθήσεώς σας. Γι' αὐτὸ σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ ξαναγράψετε λεπτομερέστερα, ἐσωκλείοντας καὶ 3 δραχμὸν γραμματοσήμον καὶ τὴν ἀκριβῆ σας διεύθυνση ἢ ἂν δὲν θέλετε τὴν πραγματικὴν, τὸ μέρος ποὺ μένετε γιὰ νὰ σᾶς στείλῃ ὁ γιατρός μας ἰδίαιτῶς λεπτομερῆ ἀπάντησιν «Πόσοι ρεστάντ». Βλέπετε διὸ ἔχομε ὅλη τὴν διάθεσιν γιὰ νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσωμε καλλίτερα.
Νόρα Θεοφάνη. Νὰ ἀποφεύγετε νὰ πλένεσθε μὲ ζεστὰ νερὰ καὶ νὰ προτιμᾶτε τὸ δροσερό. Ποτὲ νὰ μὴ χρησιμοποιοῦτε σαποῦνι. Μετὰ τὸ πρῶνόν πλύσιμόν νὰ πλένεσθε

μὲ μόλις χλιαρὸ καὶ ἀραιότατο χαμομηλόνερο ποὺ θὰ τὸ κάνετε ἐκεῖνῃ τῇ στιγμῇ. Τὸ χαμομηλόνερο θὰ τὸ βάψετε μετ' ὁλοῦ καὶ ὅταν στεγνώσῃ μόνο του καλὰ, τότε μ' ἓνα βαμβάκι βρεγμένον στὴν κάτωθι λοσιὸν περνάτε ἐλαφρῶς μὲν ὅλο τὸ πρόσωπο, ἐντὼνότερα δὲ τὸ μέτωπο.

Alcool camphré	30	gr.
Teint. de benjoin	15	"
Eau de cologne	60	"
Eau distillée	90	"

Κάθε βράδυ μετὰ τὸ καθάρισμά τοῦ προσώπου νὰ βάψετε στὰ σπυριὰ τοῦ μετώπου τὴν ἐξῆς ἀλοιφή.

Camphre	0,20	cent.
Acide salicylique	0,20	"
Oxyde de zinc	2	gr.
Vaseline	8	"
Lanoline	8	"

Δυὸ φορές τὴν ἐβδομάδα νὰ βάψετε ἀσπράδι τοῦ αὐτοῦ καὶ μετὰ ¼ νὰ τὸ βάψετε μετ' ὁλοῦ καὶ ἄφθονο χλιαρὸ νερό.

Πονεμένη ψυχὴ ὦ λ. Νὰ ἐξακολουθήσετε τὴν ἴδια κοῦρα, μετὰ τὴν διαφορὰν ὅτι τρεῖς φορές τὴν ἐβδομάδα μετὰ τὸ πρῶτον πλύσιμόν, νὰ κάνετε ἐκεῖνῃ τῇ στιγμῇ τὴν ἐξῆς λοσιὸν καὶ μ' ἓνα βαμβάκι νὰ περνάτε στὴν ἀρχὴ ἐλαφρὰ καὶ μετὰ μερικὰς μέρες πρὸς ἔντονα τρεῖς φορές τοῦ μέρους ἐκείνου καὶ θὰ καθαρίσουν. Κατόπιν νὰ βάψετε ἀμέσως λίγο ἀπὸ τὴν ἀλοιφήν σας. Μισὸ κουταλάκι τοῦ καφὲ λεμόνι, μισὸ κουταλάκι τοῦ καφὲ δρυζενὲ καὶ ἐνάμιση κουτάλι τῆς σούπας γάλα νοπὸ, ἄβραστο. Γιὰ ὅ,τι ἄλλο θέλετε εἶμαι πάντα στὴ διάθεσίν σας.

Α. Γ. Πάτρι. Γιὰ νὰ γυαλίξουν τὰ δόντια σας καὶ νὰ ἀρωματίζονται τὸ στόμα σας ἢ καλλίτερη ὀδοντόπαστα, εἶναι ἡ Μπριγιάντ μετ' ἑνὶ μίλιον ἀρώμα μέντας. Ὅσον ἀφορᾷ γιὰ τὸ ἐσωτερικὸν γυάλισμα τῶν ματιῶν σας συνιστῶ ν' ἀποφύγετε τὴν χρῆσιν εἰδικῶν φαρμάκων γιὰτὶ ἐκτὸς τοῦ ὅτι καταστρέφουν αὐτὰ τὴν ὄραση προκαλοῦν συνεχῶς καὶ σοβαρότερες ἐπιπλοκές.

Πίπε—Νίκε. Ἐπειδὴ βλέπω πὼς εἶ-

Καλλιτέρα
ἀπὸ ὅσα εἶ
ἄλλα γυαλιά!

REX

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
Π. ΜΠΑΚΑΚΟΣ
ΟΜΟΝΟΙΑ - ΑΘΗΝΑΙ

Τηλέφ. 24742

Ἄσπρα Μαλλιά
Ἐπαναφέρατε τὰ
μαλλιά σας εἰς τὸ
φυσικὸν τὸν χρῶμα χω-
ρὶς βλαβερὰς βαφὰς. Ἀπαλ-
λαγῆτε ἀπὸ τὴν τριχόπτωσιν
καὶ τὴν πιτυρίδα μεταχειριζόμε-
νοι τὴν ἄφραστον Brillantine
"Charmine"

Γεν. Ἀντιπρ. Γ. Νικολόπουλος Ἀθῆναι Σοφοκλέους 10

σθε πολύ φιλάρεσκη, αλλά δυστυχώς δεν περιποιείσθε τακτικά το δέρμα σας δεν μου γράφετε δε σαφώς και την ποιότητά του, γι' αυτό συνέστησα στον κ. Λαδά, μια κι είσθε εδώ, να σας εξετάσει απόλυτως δωρεάν και να σας κατατοπίσει στα τόσα ζητήματά σας. Έκει θα βρείτε και τη πούδρα και ό,τι άλλο θέλήσετε. Όποτεδήποτε με θελήσετε πάλιν μου γράφετε και μ' όλη μου την ευχαρίστηση θα σας υποβοηθήσω.

Γιάννα Βέρρα. Να τρώτε πολλά γόρτα, φρούτα, βούτυρο φρέσκο με μαρμελάδα. Κάθε βράδυ να βάψετε σ' ένα ποτηράκι του

κρασιού με κρύο νερό 15 φύλλα από το Follicule de senè και το πρωί αφού ανακινήσετε καλώς το περιεχόμενο και αφαιρέσετε τα φύλλα να το πιείτε νηστικά. Αναλόγως δε της επενεργείας των, είτε λιγοστεύετε τα φύλλα, είτε το αραιώνετε και το παίρνετε ημέρα παρ' ημέραν μέχρις ότου κανονισθήτε τελείως. Για την ατέλεια των ματιών που μου γράφετε παρακολουθήτε τα ἄρθρα του κ. Λαδά στις γυναικείες σελίδες και θα βρείτε ό,τι ζητάτε.

ΛΟΡΑ

Ζό μέγα μυζικό

ο Χαμαράκης έκαμε γίν
Περμανάντ δρακ.

θαύμα απόγευτο... και όμως γεγονός

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

ΣΤΑΔΙΟΥ 37 ΣΤΟΑ ΔΗΜΥΠΑΛΛΩΝ ΤΗΛ. 23.208

ΥΠΟΚ/ΣΤΗΜΑ: ΚΗΦΙΣΙΑ ΚΕΦΑΛΑΡΙ ΚΑΤΩΙ ΞΕΝ. ΠΑΛΛΑΣ

Δοκιμάσατε Αυτήν την νέαν Πούδραν "Ωραιότητος" ΑΔΙΑΒΡΟΧΟΝ

ΚΑΜΕΤΕ
ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ
ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΗΝ ΔΟΚΙΜΗΝ

Η ΠΟΥΔΡΑ ΤΟΚΑΛΟΝ λύει δριστηνώς το ζήτημα της γυαλάδας της επιδερμίδος, διότι περιέχει έν θαυμασίον συστατικόν, ονομαζόμενον DOUBLE MOUSSE. Κάμετε μόνη σας την δοκιμήν δι' αυτού του απλού τρόπου. Καλύψατε το ένα δάκτυλόν σας από την Νέαν Πούδραν ΤΟΚΑΛΟΝ, κατόπιν βρέξατέ το έντός ποτηρίου ύδατος. Όταν το αποσύρετε, θα αντιληφθήτε ότι το δάκτυλό σας δεν είναι ούτε υγρόν, ούτε γυαλιστερόν, αλλά απολύτως ξηρόν και «μάτ». Η πούδρα ανθίσταται εις την υγρασίαν, διότι περιέχει DOUBLE MOUSSE. Δι' αυτόν τον λόγον ή Πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ κρατά 8 συνεχείς ώρας. Μπορείτε να χορεύετε δλόκληρο το βράδυ έντός υπερθερμασμένης αίθουσας και να έχετε ένα χρώμα τόνσον δροσερό και θαυμαστό, όπως και όταν αρχίσατε τον χορό. Η νέα πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ δεν αλλοιούται από τον άνεμο, την βροχήν ή την εφίδρωσιν. Έγγυόται απαλλαγην από την γυαλάδα της μύτης.

ΑΔΙΑΒΡΟΧΑ ΙΑΤΡΟΥ

Πονεμένην. Είναι δέβαια μεγάλος ό κόνος και ό καύμος για όσα γράφετε γιατί όταν λείψω αυτό το πράγμα τότε δεν βλέπω πούδς θα είναι ό προορισμός του ανθρώπου. Γι' αυτό θα θεωρήσω τον εαυτό μου ευτυχή αν πραγματικά κατορθώσω να σας απαλλάξω όλης αυτής της τραγωδίας, ή οποία δεν έχει άλλην αιτίαν εκτός από τον χαρακτήρα σας (τον νευρικό) κι' αυτό το σύμπερασμα δγαίνει από κείνα που γράφετε γιατί μόνη αναφέρατε ότι υπήρξαν στιγμές καλές. Άρα δεν προέρχεται ή παροδική αδιαφορία από οργανικήν βλάβην αλλά από νευρικήν υπερέντασιν. Γι' αυτό θα πάρετε το φάρμακο που σας αναγράφω, δηλ. 60 σταγόνες την ημέρα σε τρεις δόσεις. Όποιαδήποτε ώρα θέλετε είτε πρό είτε μετά το φαγητό. Επίσης θα πάρετε κάτι κομπριμέ από τα όποια θα παίρνετε κάθε πρωί ένα θα τα σταματάτε δύο ημέρες πρό κατά και δύο ημέρες μετά την περίοδον. Αυτό θα γίνετε μήνα παρά μήνα δηλ. θα τα μεταχειρισθήτε επί 6 μήνες.

1) Teint. de Valeriane	30 gr.
2) Agomensine	Boite No 1
3) Sistomensine	Boite No 1

Καλιμπάν. Μου κάνει κατάπληξη τουτο και μόνον ότι ενώ είσθε αναγνώστης της στήλης πώς δεν διαβάσατε τα όσα έχω γράψει ειδικώς γι' αυτήν την κατάσταση. Βεβαίως θα θεραπευθήτε ριζικώς άρκει να ακολουθήσετε όσα παρακάτω γράφω. Ιον) Θα πάρετε ένα ύγρό το όποιον θα παίρνετε κατά σταγόνας 30 το πρωί και 30 το βράδυ.

Άπό δε τα Κομπριμέ θα παίρνετε δύο ήμερησιώς από το κάθε είδος ήτοι έν όλω 4.

1) Βαλεριάν 30 γρ.

2) Ανδροστινίνη Σίμπα κυτία δύο

3) Χοιμδίνη Σίγγελ 4 κυτία.

Έν τώ μεταξύ δέβαια δεν θα μένετε τελείως άπρακτος.

Πρώην Άτυχή Άδύνατον. Την Βαλεριάν μπορείτε δέβαια να την εξακολουθήσετε ακόμα όταν δε τελειώση ή δεύτερα δόση τότε κάμετε παύση. Όφέλεια δε θα έχετε και όχι ζημία αν κάθε μήνα επί ένα 10ήμερο την επαναλαμβάνετε. Δεν πρόκειται όπως φοβάστε να σας γίνη έξις. Όσον άφορά τον φίλο σας με τον πνευμοθώρακα, το ζήτημα όπως και μόνος σας βλέπετε είναι τόσο λεπτό ώστε να μη μπορώ να απαντήσω με δεβαιότητα έφ' όσον όμως όπως γράφετε, τον έχει τρία δλόκληρα χρόνια μπορεί να τον σταμάτηση χωρίς να διατρέξη κανένα κίνδυνον ή υγεία του. Καλό θάταν όμως αν προηγουμένως έβγαζε μια ακτινογραφία. Αυτή θα ήταν ή καλλίτερα λύσις.

Στομαχικόν. Με όσα μου γράφετε δεν με διαφωτίσατε σε τίποτε. Διερωτώμαι λοιπόν σαν τί μυστήριο και κρύβη όλη αυτή ή ιστορία. Οι ακτινοσκοπήσεις δέβαια δεν αντιφάσκουν τόσο όσο και ή κατάσταση με την αναμία που εύρέθη και ή όποια όμως δεν δικαιολογεί τις έντερινές ένοχλήσεις, ούτε δέβαια τις δικαιολογούν και οι ακτινοσκοπήσεις... Η γνώμη μου λοιπόν είναι ή εξής: Είναι ανάγκη να γίνη και πάλιν εξέταση των κοπράνων για άμοιβάδας αν δε δεν βρεθούν ίσως δεν θα ήτο άσκοπον να γίνουν μερικά ένέσεις Έμετίνης έν συνδιασμώ με μια σχετική δίαιτα την όποια άσφαλώς θα γνωρίζετε. Επίσης δεν θα ήταν άσκοπο να πηγαίνατε σ' έναν χειρουργό να έ-

ξετάση το ζήτημα της σκωληκοειδίτιδος γιατί και μια χρονία σκωληκοειδίτις δημιουργεί παρόμοιες ιστορίες. Τέλος θα σας δώσω άλλα δυο φάρμακα τα όποια παίρνονται κατά σταγόνας. Το πρώτο θα το πάρετε από το φαρμακείο του Δαμβέργη και είναι δάμμα σκόρδου Άλσάτ. Το δε άλλο είναι Βαλεριάν. Θα πάρετε και από τα δύο άνά 60 σταγόνες ήμερησιώς. Μετά παρέλευσιν δε 15

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ,

Ο ΜΑΡΤΕΝ ΝΤΑΛ

Ο ΣΟΥΜΕΡ

Η ΚΟΡΑ ΣΤΙΛΛΜΑΝ

ΣΑΣ ΔΙΝΟΥΝ ΡΑΝΤΕΒΟΥ

ΣΤΗΣ

ΦΡΟΣΥ

Όδός Βουλής 12

Πρώην διευθυντριάς του «Γκράν Σίγκ». Η όποια και θα σας παρουσιάση ότι προετοίμασε ή παρισινή μόδα για μια κομψή κυρία.

ΟΛΑ ΤΑ ΣΧΟΛΙΚΑ ΕΙΔΗ

ΚΑΙ ΕΙΔΗ ΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΙΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗΝ ΠΟΙΟΤΗΤΑ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΙΜΑΣ ΕΦΘΗΝΟΤΕΡΑΣ

ΠΑΝΤΟΣ ΑΛΛΟΥ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ

ΑΡΣΑΚΕΙΟΝ ΟΔΟΣ ΑΡΣΑΚΗ 4

ΕΡΓΙΝΟΣ

κωφεών μου ξαναγράφετε.

Ναύτην. Κ. "Όλα όσα μου γράφετε είναι απλή ύστερία. Μπορεί θαυμάσια να περάσει άρκει ή ενδιαφερομένη να αποφεύγει τις συγκινήσεις και να ξεχνά κάθε δυσάρεστο από τα περασμένα.

Δεν ξέρω βέβαια τί σταγόνες έπαιρνε πάντως εγώ θα σας γράψω δύο φάρμακα το ένα θα το παίρνη κατά κουταλιές της σούπας στο μέσον του φαγητού και το άλλο κατά σταγόνες: 60 την ημέρα 30 το πρωί και 30 το βράδυ. Αυτά από φαρμακευτικής απόψεως. Το κυριώτερο όμως είναι να προσπαθήτε να της αποσπάτε την προσοχή της από κάθε δυσάρεστο και να την πείσετε με τρόπο να κάμνη ντούξ. Καί δύο την ημέρα. Το φάρμακο που θα παίρνη σε κουταλιές όταν τελειώσει θα το σταματήσετε 10 ημέρες και μετά θα το επαναλάβετε. Έν τώ μεταξύ δε έχετε την καλωσύνην και μου ξαναγράφετε, ώστε να σας προσθέσω άλλα.

Οι σταγόνες:

Teint. de Valeriane

50 gr.

Οι κουταλιές:

Bromure de sodium

) à à

Bromure de potassium

) 7 gr.

Chloral

4 "

Sirap de Menthe

80 "

Eau

200 "

Χαλανδραϊόν. 'Η αιτία που προκαλεί την φαγούρα και την τριχόπτωση είναι ασφαλώς ή πιτυρίδα. Για να υποχωρήση το κακό χρειάζεται λίγη υπομονή και επιμονή. 'Αν λοιπόν έχετε αυτά τα δύο πράγματα τότε ακολουθείτε όσα παρακάτω γράφω.

Θα λούξεσθε δύο φορές την εβδομάδα στο μέσον δε του λουσίματος θα έχετε λίγο ξύδι και μ' αυτό θα ξεπλένεσθε ώστε να φύγη και πάλι το ξύδι. Κατόπι να φροντίσετε ώστε να σκουπίζετε καλά το κεφάλι σας να μην μένουν ξύδια γιατί τότε θα φτάσουμε στον ίδιο παρονομαστή και τέλος κάθε πρωί αφού προηγουμένως αναταράξετε καλά το μπουκά-

λι μ' ένα κομμάτι σαμπάνι θα τρίβετε τις ρίζες των μαλλιών σας με το παρακάτω φάρμακο:

Alcool pur 150 gr.
Resorcine 5 "
Acide salicylique 1 "
Teint. de quinquina) à à
de cassia) 15 "
Chl. de quinine 5 "
Huile de ricin 2 "

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ
ENTERON

I. M. KARABITHES

Είδικευθείς έν Παρισίοις. Έξέτα-
σις και δι' ακτίνων RÖNTGEN
'Ακαδημίας και 'Ιπποκράτους 19 6

ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ ΚΑΙ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ ΝΙΚΟΛΙΤΣ

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ 28-ΠΑΤΗΣΙΩΝ ΑΘΗΝΑΙ

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 27-813

ΔΙΕΥΘ. ΙΣΜΗΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑ ΝΙΚΟΛΙΤΣ

ΝΗΠΙΑΓΩΓΕΙΟΝ, ΔΗΜΟΤ. ΣΧΟΛΕΙΟΝ. ΠΛΗΡΕΣ ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ. ΤΜΗΜΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΩΝ ΣΠΟΥ.

ΔΩΝ ΚΑΙ ΟΙΚΟΚΥΡΙΚΗΣ. ΤΕΛΕΙΑ ΕΚΜΑΘΗΣΙΣ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ.

ΤΟ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΕΙ ΓΕΡΜΑΝΙΣ ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ

Γίνονται δεκτά θήλεα από 4-17 έτων και άρρενα από 4-10 έτων.

ΕΙΔΙΚΟΝ ΤΜΗΜΑ ΜΙΚΡΩΝ ΟΙΚΟΤΡΟΦΩΝ

ΤΟ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΣΥΜΦΩΝΩΣ ΜΕ ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΕΥΡΩΠ. ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΑ.

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΟΥ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΥ

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ 28-ΑΘΗΝΑΙ

ΤΟ ΚΤΙΡΙΟΝ ΘΕΡΜΑΙΝΕΤΑΙ ΜΕ ΚΑΛΟΡΙΦΕΡ

"Όλα τὰ σχολικά είδη

Είδη χαρτοπωλείου

ΤΙΜΑΙ ΕΥΘΗΝΑΙ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΑΓΟΡΑ

ΣΤΑΔΙΟΥ 9

ΖΩΝΕΣ - ΚΟΡΣΕΔΕΣ

ΜΑΓΙΩ - ΣΟΥΤΙΕΝ

Εάν θέλετε να περιορίσετε κάθε περιττόν και να διατηρήσετε τας γραμμάς σας, δοκιμάσετε τὰ τελευταία μονέλλα των ΖΩΝΩΝ — ΚΟΡΣΕΔΩΝ — ΣΟΥΤΙΕΝ Κ. Α. Π. του περιφήμου οίκου ΜΠΑΡΕΡ των ΠΑΡΙΣΙΩΝ εφαρμόζουν σάν γάντι έντελώς αδιόρατα και χωρίς μπανέλλες. Μιά δοκιμή θα σας πείση

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΟΜΟΝΟΙΑ ΑΘΗΝΑΙ

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 24-164

Κυρίες μου,

Νά γιατί είμεθα πάντα πρώτοι εἰς τὴν τέχνην τῆς PERMANANT.

ΕΧΟΜΕΝ ΠΕΙΡΑΝ 15 χιλιάδων PERMANANT τῖς ὁποῖες ἔχομεν ἐκτελέσῃ μέχρι σήμερον.

ΜΗΧΑΝΙΚΑΣ ἐγκαταστάσεις ἀπὸ τὰς τελειοτέρας ἐν Ἑλλάδι.

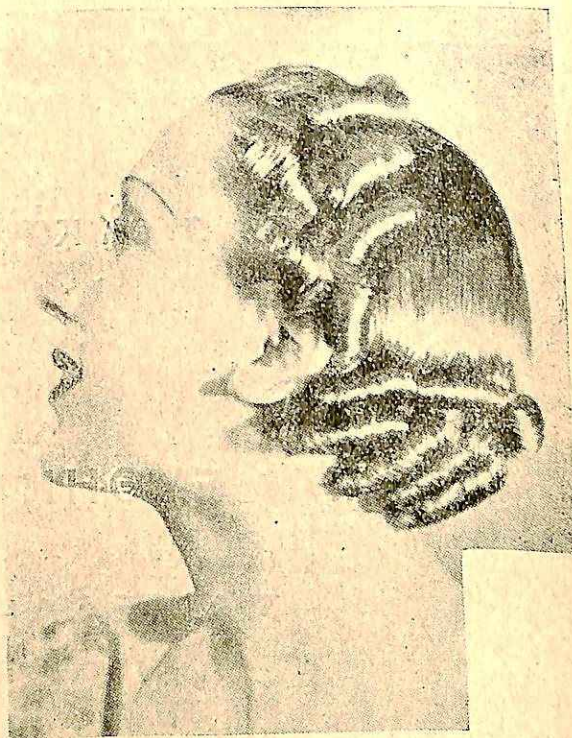
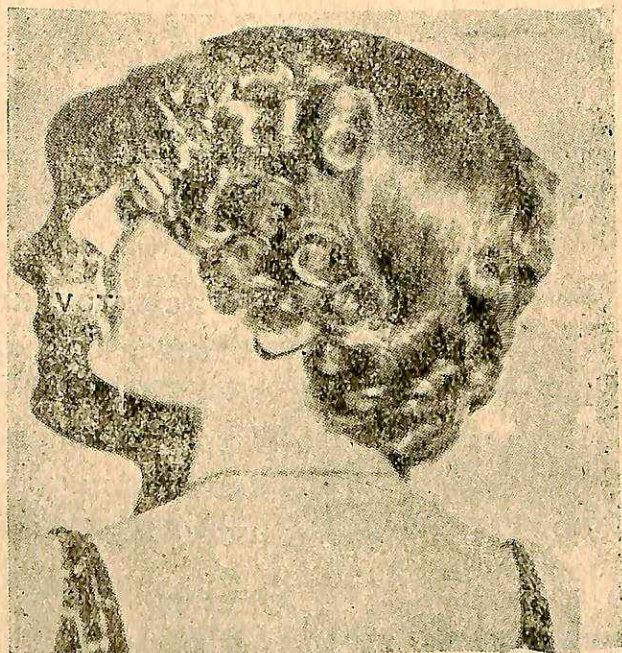
ΦΑΡΜΑΚΑ ὑπευθύνως Εὐρωπαϊκὰ διὰ κάθε ποιότητα μαλλιῶν.

ΑΡΧΙΖΟΝΤΕΣ τὴν ἐκτέλεσιν μιᾶς PERMANANT δέν σκεπτόμεθα μόνον ἐπαγγελματικῶς, ἀλλὰ πρό πάντων ὡς καλλιτέχναι.

Ἐξετάζομεν κατ' ἀρχὴν τὴν ποιότητα τῶν μαλλιῶν, ἀκολουθῶν τὴν κατατομὴν τοῦ προσώπου, οὕτως ὥστε νὰ προσδώσωμεν στὰ μαλλιά τοὺς φυσικοὺς ἐκείνους κυρματισμοὺς καὶ τῖς μποῦκλες ποὺ νὰ προσαρμόζωνται τελείως εἰς τὸ στυλ τοῦ προσώπου σας. Ἐπὶ πλέον δέ, λαβάντες πρό ἐξαιτίας τὴν ἐπικράτησιν τῶν Κομμώσεων PERMANANT λόγω τῆς πρακτικότητός των, ἐκανονίσαμεν, ἐν συνδυασμῷ μετὰ τὴν εἰλικρινῆ καὶ καλὴν ἐργασίαν καὶ μιὰ τιμὴν μετὰ κατὰ τὸν ὅριον κέρδους ὥστε νὰ εἶναι προσιτὴ δι' ὅλας.

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ μὴ σᾶς παρασύρουν ὑποποτι ὑποσχέσεις οἰκονομίας 10 καὶ 20 δραχμῶν διότι ἡ τέχνη δέν εἶναι εἶδος ποὺ ἡμπορεῖ νὰ ὑπολογισθῇ μετὰ βάσιν τὴν κατανάλωσιν.

ΕΚΤΟΣ τῆς PERMANANT δὲ ἡλεκτρισμοῦ ἐκτελοῦμεν καὶ PERMANANT ἄνευ ἡλεκτρισμοῦ μετὰ τὸ περίφημον ἀγγλικόν Φάρμακον ASSURANCE.

PERMANANT ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ - ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 20 ΤΗΛ. 23-341